JUSTIȚIE FĂRĂ LIMITE

8

DANIEL
LACOSTE

Tineretului

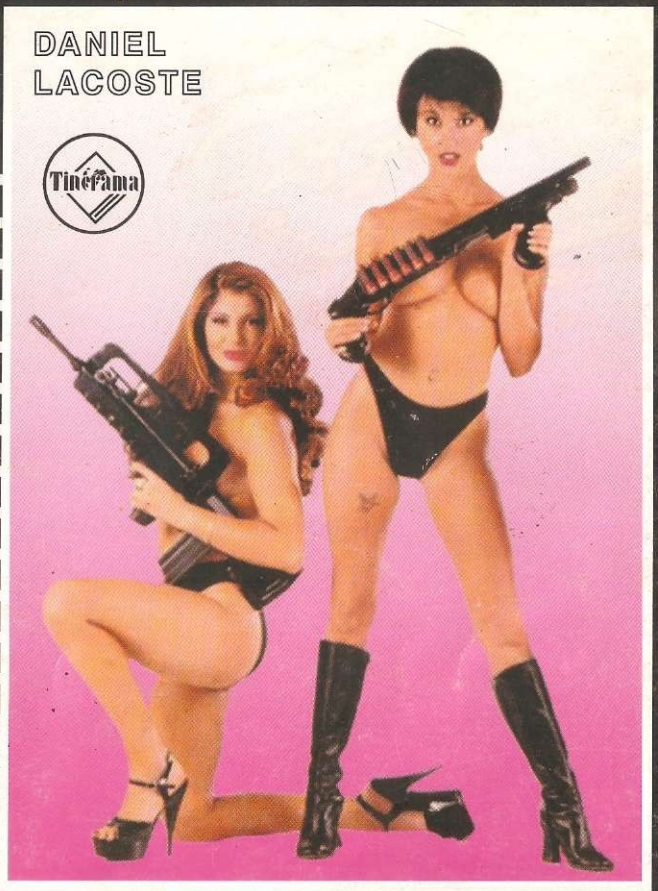

COȘMAR ÎNSÂNGERAT

DANIEL LACOSTE

COLECŢIA
JUSTIŢIE FĂRĂ LIMITE

NR.8

COŞMAR ÎNSÂNGERAT

În româneşte de Maria Carp

Prolog

Borfaş, spărgător de locuinţe şi escroc, Samuel Branigan are o altercaţie cu trei pederaşti în urma căreia amicul său îşi pierde viaţa, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de nişte copii ce alertează autorităţile oraşului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanţat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, şi anume spionul superinteligent, care se poate adapta oricăror situaţii, fiind capabil să înveţe până şi o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecţi cărora li s-a Injectat un ser secret numai Branigan a supravieţuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Usama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viaţă. Amintindu-şi cu greu propriul trecut, datorită şedinţelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconştienţă, eroul constată cu stupoare că poate reţine

tot ceea ce vede, aude ori citeşte, ba chiar are capacitatea de a „vizualiza” fapte ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi şi posedă capacităţi extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreţine câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primeşte porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoţi toată viaţa, întâmplător, descoperă că doctorii instituţiei spitaliceşti îi „ajută” pe unii pacienţi să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaţilor internaţionali şi oamenilor de stat, operaţiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe aceşti criminali, apoi îşi ia tălpăşiţa din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puţin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaş este Interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa – cu intenţia de a-l controla în totalitate –, dar reuşeşte să scape în urma unui grav accident de circulaţie. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit

segment al CIA intenţionează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să îşi amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viaţă (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) şi, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflaţi în nevoie.

Întors la Philadelphia, oraşul în care îşi petrecuse cea mai mare parte din viaţă, Lucky reîntâlneşte vechi prieteni şi îşi face alţii noi. Cu concursul acestora reuşeşte să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA şi forţat să participe în continuare la programul medical finanţat de Agenţie. Graţie unor împrejurări favorabile, capacităţilor sale paranormale şi sprijinului primit de unde se aştepta mai puţin fostul borfaş reuşeşte să scape, în timp ce profesorul Caron îşi pierde viaţa, de data aceasta definitiv. În schimbul libertăţii şi ca să nu fie întreaga viaţă un „El fugitivo”, Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA – atunci când siguranţa naţională şi vieţile americanilor se află în pericol –, păstrându-şi, totuşi, o totală Independenţă faţă de structurile Agenţiei.

În acel moment în scenă îşi face apariţia Zekla Ibrahimovici, o persoană foarte influentă din cadrul CIA,

care se va dovedi că acţionează doar în propriul interes şi al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reuşind să împiedice alte atentate puse la cale de aceasta. Astfel, proporţiile tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriştii.

Din acest moment, Lucky şi masivul Thomas Roe – un versat agent CIA – rezolvă tot felul de probleme, anihilând criminali în serie, secte diabolice şi terorişti de temut, cărora nimeni nu le poate ţine piept.

Capitolul I

Mercedes se uita fix la gardiana care o supraveghea de o bună bucată de vreme, în timp ce îşi făcea exerciţiile zilnice de forţă în curtea largă a închisorii. Era întinsă pe spate, pe dispozitivul special, şi ridica tacticos haltere de greutate medie. Picioarele i se sprijineau ferm în asfaltul fierbinte al terenului de sport. Pantalonii scurţi, chiar foarte scurţi, de fapt blugi, îi acopereau cu greu coapsele. Bucata aproape insesizabilă care unea partea din faţă a pantalonilor cu cea din spate îi intrase de tot între labii, spre evidenta încântare a gardienei.

Oare ce mi-o fi venit să privesc aşa atent la exerciţiile ei? se întrebă Silvya.

Era o începătoare în meserie. Abia de două luni ajunsese, în sfârşit, să găsească o slujbă la închisoarea din Delaware. Avea un prieten stabil de aproape doi ani, cu care fusese împreună la şcoala de poliţie. Nu numai că nu simţise până atunci niciun fel de atracţie pentru persoanele de acelaşi sex, dar nici măcar nu-şi pusese problema dacă ar fi capabilă să nutrească sentimente erotice faţă de colegele ei de şcoală, spre exemplu.

Ştia cât accent se punea în jurul ei pe astfel de relaţii,

considerate nu numai fireşti, dar chiar indicate şi folositoare în carieră. În orice carieră!

Ridicase de fiecare dată din umeri când i se arăta mai în glumă, mai în serios, la cabinele de duş, vreo colegă mai reuşită din punct de vedere anatomic. Totuşi, se dovedise incapabilă să aprecieze constituţia unei femei cu un alt ochi decât cu cel cu care ar fi apreciat, de pildă, un cal de rasă – dacă s-ar fi priceput la aşa ceva.

Şi deodată, fără să-şi dea seama, se trezise holbându-se, ca un marinar „stătut” luni de zile, între picioarele acestei răufăcătoare. O căldură intensă îi cobora pe şira spinării. Îşi deschise reflex primii doi nasturi de la cămaşa albastră, subţire, a uniformei. Se trezi masându-şi – tot fără să ştie de ce – ceafa. Mâna dreaptă îi înconjură leneş gâtul subţire, apoi reveni în faţă şi coborî, încet, în decolteul creat de nasturii deschişi. Închise ochii. Mâna coborî în continuare şi îi cuprinse sânul stâng, pe care îl găsi întărit, fără nicio noimă.

O văzu în minte pe Mercedes ridicându-se alene de pe bancheta de piele şi apropiindu-se. Trecu în spatele ei şi îi ridică părul care, nu se ştie cum şi când, se despletise. O sărută apăsat în spatele urechii şi un val de aer cald, aromat, îi pătrunse în propria ureche. Furnicături începură

să-i alerge pe şira spinării, ca un roi de albine năpustindu-se asupra ursului care deranjase stupul.

Simţi apoi o mână, puternică şi delicată în acelaşi timp, lovindu-i fesele.

Şi se bucură.

Zâmbi.

— Ce faci, cadet Denyle? auzi o voce aspră în spatele ei şi deschise ochii, surprinsă.

Îşi dădu seama că totul fusese o închipuire, deşi ar fi putut jura că acele atingeri fuseseră cât se poate de reale.

Cu cascheta adusă prea mult pe ochi, picioarele depărtate şi un baston cu electroşocuri în mână, în faţa ei se postase nimeni alta decât Sherril Jones, directoarea închisorii.

Silvya roşi toată. Se precipită să îşi încheie nasturii bluzei.

— Datoria, să trăiţi! Dar era prea cald... adăugă ea, pierdută.

— Ia vezi tu! hârâi vocea spartă a directoarei. Să te bată soarele de sus e una, dar să te prindă căldura dintre picioare e cu totul altceva. Deţinut Mercedes Fernandez, e a nu ştiu câta oară când îţi atrag atenţia! continuă directoarea, adresându-se celei care, chipurile, încerca să-

şi menţină condiţia fizică. Nu ştiu ce le faci şi cum le faci, dar lasă-mi gardienii în pace, dacă vrei să nu petreci restul perioadei de pedeapsă la carceră.

Mercedes se ridică molatic şi o fixă pe directoare cu o privire caldă şi pătrunzătoare în acelaşi timp.

Ofiţerul Jones simţi din nou acei fiori care o cuprindeau ori de câte ori această scenă se repeta, închise ochii şi îi strânse cu putere, în încercarea de a nu mai lăsa să-i pătrundă spre creier energia erotică emanată de privirea deţinutei. Respiră adânc şi privi fix înainte. Ultimul lucru din lume pe care şi-l dorea era ca acea slăbiciune să fie observată de către oricare dintre subordonatele ei.

Mercedes zâmbi când o văzu pe directoare închizând ochii şi strângând pleoapele. Sadică, se apropie de ea şi îi şopti cald în ureche:

— Cu ce am mai greşit de data asta, Sherril?

Şi, fără să mai aştepte vreun răspuns, se îndreptă cu pas elastic spre corpul B al închisorii.

Directoarea rămase cu ochii închişi, înfiorată de suflarea care poposise asupra ei pentru câteva fracţiuni de secundă.

Un huruit puternic întrerupse firul gândurilor murdare.

Deschise ochii speriată şi privi în jur, încercând să-şi dea

seama dacă zgomotul era real sau tot o parte a fanteziei ei dezlănţuite. Observă feţele tuturor îndreptatespre cer. Privi şi ea, mirată.

Un elicopter de luptă se apropia cu viteză – în picaj aproape – de curtea închisorii.

Se dădu doi paşi mai în spate, surprinsă de o atare apariţie, apoi apucă hotărâtă staţia de emisierecepţie pe care o purta la centură.

Înainte de a apuca să rostească ceva în microfon două explozii puternice izbucniră la baza posturilor de observaţie ale închisorii, catalogată ca fiind de siguranţă medie, cu infractoare cu sentinţe uşoare, nepericuloase.

Jones scoase imediat pistolul de la brâu şi îl îndreptă, instinctiv, spre elicopterul care se pregătea să aterizeze chiar în mijlocul terenului de baschet.

Nu mai apucă să apese pe trăgaci, prăbuşindu-se cu o gaură de calibrul 7,62 în frunte.

Deţinutele începură să ţipe disperate, laolaltă cu gardienele care se găseau pe terenul de sport. Din elicopter săriră doi indivizi îmbrăcaţi în uniforme de asalt negre, cu figurile acoperite de cagule şi înarmaţi cu pistoale-mitralieră cu pat rabatabil. Unul dintre ei se repezi la cea mai apropiată gardiană, care se întâmplă să fie

chiar cadetul Silvya Denyle, o apucă de gât şi îi fixă ţeava armei la tâmplă.

Nu rosti niciun cuvânt, însă nici nu era nevoie. Ca prin farmec, tumultul se linişti. Deasupra închisorii se lăsase o tăcere de mormânt. Toată lumea era cu ochii ţintă la cei doi bărbaţi şi la ostatică. Nimeni nu îndrăznea să mai mişte, nici măcar deţinutele.

Din elicopter coborî, ca şi cum s-ar fi dat jos de pe podiumul de prezentare a ultimei colecţii de toamnă-iarnă Coco Channel, o femeie înaltă, suplă, îmbrăcată într-un taior elegant şi o fustă strâmtă şi scurtă, care îi lăsa descoperite coapsele lungi şi puternice.

Ca şi cum postura în care se găsea era una perfect firească pentru ea – cu aerul că se îndreaptă spre raionul cu cosmetice dintr-un supermarket –, femeia se apropie de Mercedes cu un pas sigur şi o privire aspră.

— Mercedes Fernandez, cumva?

— Da. De ce mă întrebi?

— Binevoieşte să urci în maşinăria de acolo.

Deţinuta se uită la străina venită din cer, apoi la maşinăria neagră ale cărei palete nu încetaseră să se rotească, asurzind pe toată lumea. Păru să cumpănească bine ceea ce urma să facă, însă femeia nu-i lăsă prea

multă libertate de mişcare. Îi propti în tâmplă ţeava unui revolver şi o apucă delicat, dar ferm, de cot.

— Îmi cer scuze! spuse ea ironic. Poate am lăsat impresia că e o invitaţie cu mai multe variante de răspuns. Mişcă, până nu-ţi fac un tunel de aerisire prin ţeastă.

Mercedes înţelese că nu are prea multe alternative şi o privi întrebător pe cia care o ameninţa atât de hotărâtă. În ochii reci ai acesteia însă nu se putea citi nimic. Fata ridică ostentativ braţele în sus, ca să înţeleagă toată lumea că următoarele mişcări le va face sub ameninţare, nu din proprie voinţă, şi se îndreptă spre elicopter. Odată cu ea începură să se retragă şi cei doi indivizi costumaţi în negru. Unul dintre ei continua să o ţină strâns lângă el pe biata Sylvia, care se abţinea cu greu să nu leşine, într-o bună tradiţie feminină.

Mercedes se sui prima în elicopter, urmată de misterioasa femeie şi de individul care o ţinea ostatică pe Sylvia. Aruncând o ultimă privire ameninţătoare, cel de-al doilea bărbat urcă şi el, continuând să ţină ţeava armei îndreptată spre femeile prezente în curte.

Elicopterul îşi luă zborul, sub privirile înmărmurite ale întregului penitenciar. Când se ridică suficient pentru a nu mai fi în raza mitralierelor din turnurile de pază, maşinăria

se înclină spre stânga şi porni lansat într-o direcţie necunoscută.

Înainte de a ieşi complet din spaţiul aerian ai închisorii femeile din personalul acesteia, împreună cu deţinutele, scoaseră un ţipăt isteric, la unison. După un zbor care dură doar câteva secunde, trupul celei care fusese Sylvia Denyle se zdrobi, cu un zgomot înfundat, de bitumul terenului de baschet, exact în locul unde, cu câteva minute înainte, aterizase elicopterul.

*

* *

— Adică cum, să mă dezbrac? se miră tânăra, iar sprâncenele ei atent pensate se ridicară circumflex deasupra ochilor mari şi inocenţi.

— Vrei să spui că nu ştii încă procedeul? se prefăcu Tom mirat. Uite-aşa, câte o textilă pe rând.

— Păi, la şah? nu acceptă ea explicaţia.

— Dar la şah ce-are? Ţi-am spus că nu ştiu unde ţine pezevenghiul ăsta de Lucky cărţile, ca să jucăm poker. Dar nu e aşa de important lucrul ăsta. Şahul e sportul minţii, nu?

— Da, şi?

— Şi dacă îl joci se cheamă că eşti om deştept, nu?

— Da, şi?

— Şi ar trebui, în consecinţă, să ştii măcar să te dezbraci atunci când pierzi un pion ori un cal, sau ce dracului era piesa aia de ţi-am luat-o cu gagica asta... regina parcă, nu?

Jewel ridică din umeri, indiferentă, apoi îşi scoase cu un gest sigur, îndelung repetat, tricoul mulat pe corp. Sânii, plini şi mari, săltară scurt, scăpaţi din strâmtoare, vibrând preţ de câteva fracţiuni de secundă. Suficient pentru vederea stroboscopică a lui Tom.

— Poţi să repeţi mişcarea asta încă o dată? încercă el s-o ademenească pe tânără. Şi încă o dată, şi încă o dată...

Jewel râse, cu râsul superior al celor care se ştiu dorite şi înţeleg că au preluat controlul.

— Uite, se milogi Tom, îţi dau piesa asta înapoi! Oricum n-am ce să fac cu ea aici, pe tuşă. Numai dă-ţi încă o dată tricoul jos.

— Auzi... dădu Jewel semne de iritare. Vrei să jucăm în continuare sau ţi s-a făcut de altceva?

— Mie? făcu Tom figura ofensată a negustorului prins cu facturi false. Să renunţ la sportul minţii? Niciodată! E rândul tău să muţi.

Pe acest schimb de replici kasparovian se deschise uşa şi în încăperea luminoasă pătrunse, obosit şi parcă fără chef de viaţă, nimeni altul decât Lucky.

Se opri surprins când o zări pe tânără la bustul gol, apoi mirarea lui crescu exponenţial zărindu-l pe Tom, amicul său, faţă în faţă cu o mult prea provocatoare pereche de sâni.

Însă mirarea cea mai mare – care aproape îl făcu să cadă pe spate – veni abia când observă, între cei doi, tabla lui de şah cu piese sculptate în lemn de tek.

— Jewel... Tom... şaaah??? fură cele trei cuvinte care marcară progresiva sa uimire.

Apoi nu mai spuse nimic. Se îndreptă spre barul ascuns în spatele unui perete fals din fundul încăperii, îşi turnă un pahar mare de scotch şi se aşeză calm în fotoliu.

Dădu repede pe gât jumătate din conţinutul paharului, şi abia atunci avu curajul şi tăria să ceară lămuriri.

— Poate cineva să mă lămurească ce dracului se întâmplă în casa mea? Tom, aveam întâlnire şi am uitat eu? Jewel, ţi-ai terminat treaba mai repede şi nu te-am lăsat eu să pleci acasă? Şaaaah? Pentru numele lui Dumnezeu!...

Tânăra fu prima care reacţionă, luându-şi repede tricoul

pe ea şi încercând să adune valoroasele piese înapoi în cutia de fildeş.

— Nu! Nu strânge corpul delict! o opri Lucky din elanul ei tineresc. Nu prejudicia rezultatele anchetei, te rog frumos.

Tom se prefăcea că nu joacă niciun rol în această dramă şi îşi privea cu maximă admiraţie unghiile, care păreau să fie cam lungi pentru gusturile lui.

Lucky se străduia din greu să nu izbucnească în râs, văzându-şi prietenul încurcat precum un copil surprins în timp ce se uita pe gaura cheii cum se îmbăiază sora mai mare.

— Uite care e treaba, domnu Lucky... începu Jewel să se jelească, închipuindu-şi probabil că postura în care fusese găsită îi punea slujba, foarte bine remunerată, în primejdie. Domnu Tom a insistat să facem o partidă de şah, că nu a reuşit să găsească pachetul de cărţi de poker, şi zicea că ăsta e un joc la fel de uşor şi de simplu. Da eu nu ştiam că se joacă şi ăsta pe dezbrăcatelea şi... dacă domnu Tom a zis că...

Lunga declamaţie, rostită aproape pe nerespirate, o aduse pe biata fată în pragul sufocării. De aceea, îşi luă un nou elan, însă tensiunea era prea mare, aşa că izbucni

într-un plâns nervos, plin de sughiţuri amestecate cu cuvinte pe jumătate spaniole, pe jumătate asiatice.

Lucky se amuza teribil de încurcătura bietei fete, iar Tom nu reuşea să îşi ia ochii de la tricoul unde tresăltau, ca doi porumbei captivi într-un sac, cei doi sâni grei şi obraznici ai fetei.

— Gata, gata! o linişti Lucky în cele din urmă. Nu s-a întâmplat nimic. Nici nu bănuiam că ştii regulile jocului.

— Păi, nici nu le ştiu... gemu Jewel cu obidă în glas. Dar a zis domnul Tom că mi le explică el pe parcurs.

— Ha, ha, ha! izbucni Lucky într-un râs de nestăvilit. Jucai cu Tom un joc pe care nu îl cunoşti, pe dezbrăcatelea? Ha, ha, ha! Tom! încercă Lucky să i se adreseze prietenului său, care tăcea chitic, prins cu musca pe căciulă. De ce nu ai ameninţat-o, ca de obicei, că o dai pe mâna celor de la Imigrări, ca să te lase să îi vezi trupul fără textile pe el?

— Şi tu acum... mormăi înciudat agentul CIA. Deja nu mai avea haz, şi începuse să nu mă mai creadă. Hai, Lucky, zău aşa, de ce nu mă laşi să înfig drapelul american în solul ei nedesţelenit?

— Hai să n-o luăm de la capăt, bătrâne! Ţi-am zis că am nevoie de o femeie care să mă ajute pe-aici. Dacă e

frumoasă şi virgină, cu atât mai bine. Dar asta nu înseamnă că trebuie să o înceapă vreunul dintre noi. Mai bine nu te-ai mai strecura la mine în casă cu intenţii din astea murdare! Auzi, ce idee! Strip-şah...

— Da eu nu de aia am venit, ce dracu'! făcu Tom, aparent ofuscat. Sunt aici ca să te anunţ ceva extraordinar! Stai că am uitat...

— Deci, domnu Lucky nu e supărat pe Jewel? începu frumoasa corcitură mexicano-chinezească să îşi revină.

— Un pic supărat sunt, Jewel. Ţi-am spus să fii mai atentă cu Tom şi să nu îi mai înghiţi toate minciunile.

— Aha! sări agentul, ca ars. Deci tu ai învăţat-o să nu mă mai creadă! Săraca fată! îmi închipui cu cât jind mă doreşte şi se abţine, de frică să nu o dai tu afară, odiosule. Un adevărat stăpân de sclavi, asta eşti!

— Lasă, lasă, zi-mi mai bine de ce ai venit. Ţi-ai amintit? Jewel, fă-ţi te rog de lucru prin celelalte camere, că nu mi se poate concentra amicul!

Fata nu aşteptă să fie invitată de două ori şi se eclipsă urgent, urmărită cu poftă de ambii bărbaţi.

— Mercedes... a evadat Mercedes! spuse Tom, ca şi cum ar fi vorbit fără voia lui, în timp ce urmărea cu atenţie locul rămas liber după plecarea fetei.

— Cee??? sări Lucky ca ars din fotoliul în care se tolănise. Cum să evadeze? De la Delaware?

— Yep! afirmă cu un aer grav uriaşul său tovarăş. A fost ceva ca-n filme, aşa mi s-a spus. Cu un elicopter care aterizează, cu ostatici, cu morţi... de fapt, doar două victime... o gardiană începătoare şi directoarea.

— Deci, cu ajutor din afară! se minună şi mai tare Lucky.

— Yep!

— Păi, asta înseamnă organizare serioasă... Cine să aibă un asemenea interes? Pentru o traficantă măruntă... dacă stăm să ne gândim... Nici nu mai avea ce declaraţii să facă... Toţi ăia care rămăseseră în viaţă au fost prinşi...

— Yep!

— Mai termină cu monosilabismul ăsta! se înfurie Lucky. Mercedes era a mea! Mi-aţi promis că o să am exclusivitate la ea, ca să aflu cu ce puteri nemaipomenite e dotată. Tot erotismul ăla... Şi povestea cu serul...

Lucky păru brusc mai bătrân cu zece ani. Capul îi căzuse în piept, iar mâinile i se lăsaseră moi pe braţele fotoliului.

— Era poate ultima mea legătură cu creatorii serului ăluia blestemat, adăugă el în sfârşit.

— Exagerezi... se strădui Tom să pară optimist.

Ştia foarte bine cât de mult ţinea prietenul lui să afle

povestea serului care îl transformase într-un om cu puteri paranormale, dar şi cu slăbiciuni nefireşti, din ce în ce mai manifeste în ultimul timp.

— Doar n-a murit! A evadat. Am prins-o noi o dată, când era la mama dracului, în junglă... Punem noi mâna pe ea şi a doua oară, nu-ţi face probleme! în fond, ţara nu a părăsit-o şi avem suficiente antene peste tot.

— Hm! zâmbi trist Lucky. Voi n-aţi fost în stare să găsiţi ditamai avionul, pe 11 septembrie, cu toate că ştiaţi de unde a decolat şi că se află în aer! O să găsiţi acum o femeie care poate subjuga pe oricine... Hai să fim serioşi! Nici dacă v-ar muşca de nas n-aţi vedea-o.

— Bătrâne, parcă n-ai ştii cum s-a „pierdut" avionul" ăla. Şi, pe de altă parte, doar nu crezi că a ajutat-o cineva să se pitească într-un vârf de munte... Iese ea singură la suprafaţă, n-avea grijă.

Capitolul II

Nu înţelegea defel cum de se găsiseră unii ca să o ajute să scape dintr-un loc care nici măcar nu îi displăcea foarte tare. Mercedes se simţea stăpâna puşcăriei, mai mult decât se crezuse stăpâna oricărui traficant de droguri până atunci. Nici în hacienda luxoasă din jungla columbiană nu se simţise atât de răsfăţată ca acolo. Practic, era sigură că, numai cu un minimum de efort, ar fi convins-o pe oricare dintre gardiene să o ajute să fugă, ba chiar să îi dea şi bani de drum.

După câteva ore de zbor simţi în sfârşit pământul sub picioare. I se pusese o cagulă pe cap, aşa că nu avea nici cea mai vagă idee despre direcţia în care zburaseră. Şi i se interzisese să scoată vreun sunet.

— Hai, scoteţi-i porcăria aia de pe cap! se auzi vocea dură, dar plăcută în acelaşi timp, a femeii care o forţase să urce în elicopter.

Se făcu brusc lumină şi constată că se află într-un hangar. Paletele elicopterului se pleoştiseră, ca un penis după ce îşi încheie misiunea. Cei doi mascaţi se agitau de zor în jurul aparatului de zbor.

Privi curioasă împrejurimile şi constată că necunoscuta

aceea dură o măsura la fel de intrigată printre genele întredeschise, parcă temându-se s-o privească drept în ochi. Mercedes zâmbi superior şi o cântări cu căldură şi poftă. Era clar însă, nu avea de-a face cu o femeie obişnuită.

Cu o mişcare bruscă, aceasta se apropie de ea, o apucă de păr şi îi dădu capul pe spate. În acelaşi timp se aplecă peste faţa tinerei şi îi apucă gura cu buzele, ca într-o menghină, în timp ce limba ei aspră îi explora întreaga cavitate bucală dintr-odată. La sfârşit o muşcă fără milă de buză şi o împinse cât colo. Mercedes făcu doi paşi, uimită, se împletici şi căzu în praf.

— Să nu-ţi închipui că pe mine mă poţi vrăji, scumpo, după cum ai tu chef! o avertiză apriga femeie, cu un zâmbet răutăcios şi biruitor. Ne-o tragem până cădem late, dar tot eu sunt şefa. Dacă îmi pierdeam capul după sex eram de mult moartă, să nu uiţi asta nicio clipă! Zelda nu are decât un singur viciu: e avidă după putere. Restul e doar joc de copii.

— E bine de ştiut... se hotărî Mercedes să vorbească. Şi... când o s-o cunosc şi eu pe duduia asta nemaipomenită?

Imediat după această replică îşi simţi brusc obrazul tăiat

parcă pe din două de o durere ascuţită şi o usturime de nedescris. Biciul o plesnise cu putere exact peste faţă. Nu apucase să observe când scosese străina din faţa ei teribilul instrument, însă îi simţise din plin efectul dureros. Îşi duse îngrijorată mâna la faţă, gândindu-se cu groază că îi rămăsese o urmă urâtă pe obraz.

— Să nu mai faci pe şmechera cu mine, ai înţeles? rosti Zelda Ibrahimovici, şuierând ca o cobră regală. Eu nici nu te închid, nici nu te omor. Te desfigurez şi îţi dau drumul în Harlem, printre negrotei. Să îţi mai încerci şi acolo puterile de seducţie.

— OK, OK! o potoli Mercedes, uşor înspăimântată. În fond, ce vrei de la mine?

— Asta o să afli la timpul potrivit, frumoaso! rosti femeia dispreţuitor, întorcându-i spatele.

Apoi se îndepărtă cu pas elastic spre razele de lumină care inundau poarta deschisă a hangarului, parcă uitând cu totul de prezenţa puşcăriaşei.

Din spatele evadatei se auzi motorul puternic al unui Hummer. În câteva fracţiuni de secundă se trezi cu bolidul în dreapta ei şi uşa se deschise, parcă de una singură. Unul dintre oamenii care o scoseseră din puşcărie îi făcu semn cu capul să urce, apoi demarară în viteză spre

lumină.

*

* *

Ziua începuse cum nu se putea mai prost. Îşi făcea ordine prin hârtii, pentru că ştia că de moarte putea scăpa, dar de Fisc în niciun caz. În timp ce răvăşea hârtiile vechi, disperat aproape la gândul că îi lipsesc nişte chitanţe, simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Înţelese că urma să aibă o viziune şi apucă să-şi spună: asta, exact asta îmi lipsea acum!

Văzu o stradă plină de deşeuri menajere şi i se păru că recunoaşte împrejurimile, dar nu apucă să se gândească la asta. Un bătrân cherchelit se plimba preocupat, cu capul în pământ. Părea hotărât să ajungă undeva, dar ceva îl împiedica să ţină direcţia precisă. Deodată, de nicăieri, o namilă se repezi la el şi, cu o mişcare rapidă, îi secţionă bătrânului picioarele de la genunchi.

Lucky tresări speriat. Nu mai văzuse în viaţa lui o asemenea lovitură. Urmă o luptă scurtă, dacă se puteau numi aşa zvârcolirile unui bătrân care pierde rapid litri de sânge, încercând să riposteze unui negru cât toate zilele, sau, mai curând, cât toate... nopţile.

Urmă lovitura decisivă, care străpunse craniul bătrânului, şi totul luă sfârşit.

Lucky îşi reveni la fel de brusc. Scutură capul şi se lungi pe jos, sfârşit.

Ce dracu să mai însemne şi asta? se întrebă el contrariat, după ce se trezi din coşmar. Şi ce legătură am eu cu cei doi? Sper că n-am început să „vizualizez” toate grozăviile care se petrec în lumea asta nenorocită. Îmi ajung alea în care sunt implicat, într-un fel sau altul. Dar parcă am posibilitatea să aleg?...

Ţârâitul insistent al telefonului îl readuse cu gândurile la realitatea imediată.

Nu vru să răspundă. Nu avea chef de nimeni. Telefonul sună cât sună, apoi intră automat pe robot.

— Sam, Sam, tu eşti? se auzi o voce disperată la celălalt capăt al firului. Spune-mi că eşti acolo... nu mă poţi lăsa aşa, acum.

Ridică mirat capul, la auzul acelui glas. Nu atât disperarea – care putea fi uşor simţită – îl uimea, ci tonalitatea vocii, ce venea de undeva din neant, din trecutul lui îndepărtat, aproape uitat şi de care nici nu-şi amintea cu plăcere.

— Măi să fie! făcu el cu voce tare, cu o neîncredere

vădită în glas.

Primul impuls fu acela de a ignora apelul, însă ceva, mai puternic decât voinţa lui de a nu reînnoda legăturile cu trecutul, îl împinse să ridice receptorul.

— Măi să fie! repetă el, de data asta unui adresant bine determinat, aflat încă la celălalt capăt al firului. Jimmie? Jimmie Tower?

— Oh, Lucky... SamL. Ce noroc că te-am găsit! Tu eşti, nu? Samuel Branigan, cu care dădeam spargerile alea colosale...

— Hm... Oarecum... acceptă bărbatul, vizibil nemulţumit de modul de identificare la care era supus de către vechiul său camarad. Dar nu mai mă ocup de aşa ceva... sau nu chiar la fel, în fine. Spune, bătrâne... nu vreau să te supăr foarte tare, dar cum dracu ai aflat numărul meu de telefon?

— Lasă asta, că nu ştiu dacă am timp pentru destăinuiri. Ascultă, Sam. De câteva zile primesc ameninţări cu moartea de la o voce înspăimântătoare.

Lucky se scărpină instinctiv în creştet, neştiind care ar fi trebuit să fie reacţia lui la asemenea înştiinţări venite de la prieteni pe care îi socotea ca şi morţi, iar acum afla că sunt doar sub ameninţarea morţii. Se mai agăţau încă de

viaţa lor mizerabilă, de spargerile prăpădite date prin cine ştie ce spelunci, care le aduceau un pumn de bani buni numai să bea o săptămână până îşi pierd minţile, ca după aceea să o ia de la capăt, iarăşi şi iarăşi. De ce or mai fi vrând să trăiască aceste specimene? se miră el, apoi i se făcu oarecum ruşine că gândeşte aşa, însă nu se putea stăpâni.

— Îmi pare rău să aud asta, bătrâne, deşi nu văd cum... Şi totuşi, de unde ai numărul meu de telefon şi cu ce te pot eu ajuta, nu înţeleg?!

— Trebuie să mă ajuţi, prietene, se auzi glasul fostului amic, aproape smiorcăindu-se. Că e din cauza ta tot ce mi se întâmplă...

Lucky fu pe cale să scape telefonul din mână. Din cauza lui? După aproape un sfert de secol? După ce considerase tot trecutul lui cu desăvârşire mort şi îngropat?

— Cred că la mijloc e o greşeală, bătrâne. Linişteşte-te, te rog, şi spune-mi exact despre ce e vorba, ca să văd cum îţi pot fi de folos, deşi...

— ... Stai că-ţi explic, numai să nu închizi! Acum o săptămână, aproximativ... stăteam la o băută cumpănită, cu Pierce Cap de Cal. Nu ştiu dacă îl mai ţii minte? Şmenarul ăla care şi-a pierdut un rahat de ochi în

încăierarea cu banda lui Duhoare de Peşte...

— ... Parcă mi-l mai amintesc... spuse Lucky, mai mult pentru a scurta noianul de explicaţii în care se lansase Jimmie.

Cât să aibă ăsta acum? se întrebă el. Şaizeci, şaptezeci de ani? Parcă sărise bine de patruzeci încă de pe atunci...

— Spune mai exact şi lasă-le dracu de amintiri.

— Aşa... Şi mă trezesc că îmi sună mobilul. Îţi dai seama că îl şutisem de pe undeva şi nici măcar nu ştiam exact ce număr avea. N-ai să crezi că era să vomit de mirare când aud o voce de la celălalt capăt spunându-mi: „Jimmie Tower, vei muri în curând şi îţi vei şi dori asta!”. Pe urmă mi-a închis. Curios din fire cum îl ştii, ăsta micu, chioru, Pierce, sare pe mine. Că ce e? Ce m-am schimbat aşa la faţă? Că m-am ramolit dracului de tot... în fine, a trebuit să-i mardesc una peste meclă, că mă înnebunise de tot, în puii mei.

— Termină, mă, cu prostiile! se enervă Lucky. Treci odată la subiect, nu o mai tot rostogoli atât. Ce legătură are asta cu mine şi cu ce te pot ajuta? Dar mai scurt, că mai am şi alte treburi decât să depăn amintiri de gang cu tine. Cu tot respectul, bineînţeles.

— Stai, bă, nu te fă al naibii cu mine! Nu pot să dau tot

pe goarnă deodată, că nu se mai înţelege nimic. Şi e esenţial, înţelegi, e-sen-ţi-al să pricepi cum vine treaba. Aşa! Mă gândesc... bă, că mă ameninţă un dement... Nu e nici prima, şi să mor de-o fi ultima dată. Dar de unde păsărica mă-sii cunoştea dementu numărul drăcoveniei ăleia, că nici eu nu îl ştiam prea bine, şi ţin minte sigur că nu l-am trecut în cartea de telefon, hă, hă, hă! se distră Jimmie de unul singur de spiritul pe care îl lansase.

— Jimmie, bătrâne, eu închid şi-mi bag picioarele în povestea ta... se enervă Lucky de-a binelea blestemându-se în gând că răspunsese la apelul nebunului.

O fi şi beat mangă, se gândi el, cu ciudă.

— Deci, se precipită Jimmie, mobilul a continuat să sune, la mai multe ore, şi la un moment dat m-am înfuriat, i-am zis ticălosului că nu ştiu de unde mă cunoaşte şi ce avem amândoi de împărţit, dar dacă are coaie să vină să ne tăiem, nu să mă tot ameninţe ca o muiere prin telefon. Şi atunci mă loveşte cu măciuca în cap şi zice: „Toţi amicii lui Branigan mor în jurul lui!”

Lucky simţi că îl lasă picioarele. Se aşeză încetişor pe fotoliul aflat în apropierea telefonului, parcă cu grijă şi teamă să nu nimerească alături.

— Ei, te-ai prins acum cum vine treaba? se auzi vocea

satisfăcută a lui Jimmie, care parcă vedea cu ochii lui reacţia fostului său camarad de spargeri şi beţii. Îţi dai seama cum am căzut şi eu pe spate... La început nici nu ştiam la cine dracu face referire. Care Branigan, şi ce treabă am eu cu prietenii lui? Asta m-am gândit, în primul moment, fără supărare. E o confuzie, bă, ratatule! i-am strigat boului, oarecum liniştit că s-a terminat. Samuel Branigan, articulă mitocanul. Îţi sună clopoţelul la numele ăsta? a mai spus el, încercând să fie ironic. Mâncami-ar ironia dintre buci! Zic: Da, îmi spune. Îmi spune că e mort de douăzeci şi mai bine de ani. Şi ce treabă am eu cu el, fără supărare, Sam, dar te ştiam cu flori pe piept şi nu mă mai gândeam că pot să te supăr. Dar, poc!... îmi trânteşte un număr de telefon şi o poreclă: Lucky! Şi îmi mai zice o dată că asta mă va costa mai mult decât m-ar duce capul să îmi închipui şi închide... Sam! Sam! începu Jimmie să se agite la receptor, văzând lipsa de reacţie a lui Lucky. Mai eşti acolo? Bă, nu mă lăsa cu curu în baltă... Ajută-mă, că n-am chef s-o îmbrăţişez pe coana mare cu coasa din cauza ta! Nu ştiu ce prostii ai făcut după ce te-ai dat la fund ca mortu, da sigur eu nu am nimic de-a face, OK?

Lucky aproape că nu îl mai asculta pe Jimmie perorând aiurea, cu aceeaşi limbariţă pe care i-o ştiau toţi, de când

lumea.

— Uite care-i treaba, se decise Branigan într-un târziu să încheie această curioasă conversaţie. Dictează-mi mai bine numărul tău de telefon. Am să trag nişte sfori ca să văd cum te pot ajuta. Uite, îţi promit că mâine, nu mai târziu de mâine, vei avea veşti de la mine. E bine aşa?

— E foarte bine, Sammy. Sau poate preferi să-ţi spun Lucky? Auzi, al dracu Branigan... Lucky... hă, hă, hă!

Şi îi lăsă numărul, avertizându-l că va suna din nou dacă nu primeşte niciun semn, după cum i se promisese.

— Că ştiu că nu era punctul tău tare ăsta, cu promisiunile, nu? Pişicher bătrân ce eşti!

— Eh, vremurile s-au mai schimbat, Jimmie, şi eu odată cu ele. Stai liniştit, că te sun. Şi ai grijă de tine până atunci, OK?

Închise telefonul, însă ciudata conversaţie încă îi mai răsuna în urechi, de parcă Jimmie continua să se afle cu el pe un fir neştiut. Un trecut pe care nu şi-l mai dorea aproape năvălea peste el.

Cu mişcări automate ajunse la bar şi dădu pe gât o duşcă zdravănă de whisky Jim Beam direct din sticlă. Se hotărî să-l sune pe Thomas Roe, amicul său din CIA. Prea multe se întâmplaseră deodată, şi tare s-ar fi mirat să nu

existe nicio legătură între ele. Învăţase de mult să nu mai creadă în coincidenţe.

*

* *

Jimmie închise telefonul cu o uşoară strângere de inimă. Se miră de el.

Ce dracului, am devenit o domnişoară? se gândi el înciudat. Mă sperii de nişte telefoane anonime?

De fapt, nici el nu ştia de ce se temea. De ameninţări, cu care de altfel era foarte obişnuit, sau de conexiunea cu cineva pe care îl considerase mort mai bine de douăzeci de ani?

Bătrânul Sammy, cine s-ar fi aşteptat? Dacă nu l-aş fi auzit, n-aş fi crezut. Şi ce drac de legătură am eu cu toată tărăşenia asta?

Se îndrepta gânditor – ceea ce nu i se întâmpla foarte des – spre barul lui Spooky Fred, un fost asasin de duzină. Şi el fusese bun prieten cu Sam la un moment dat, dar acum, la bătrâneţe, se retrăsese din vâltoarea zbuciumată a străzii şi se dedicase furtişagurilor meschine prin intermediul barului pe care îl patrona.

Toţi clienţii ştiau că botează băuturile, însă cine avea

curajul să îi spună asta în faţă? Pentru Spooky Freed, o viaţă de om nu valora nici cât apa cu care boteza whisky-ul.

Se înserase şi străzile se goliseră de populaţia care îşi ducea existenţa mizeră alergând de colo-colo, în încercarea de a-şi găsi un rost şi a consuma într-un mod cât mai stupid cu putinţă o existenţă pe care, probabil, nici părinţii lor nu şi-o doriseră. Vântul sufla slab şi răscolea ziarele aruncate pe jos. Din când în când, câte-o pală mai puternică rostogolea sticlele de plastic, pet-urile de otrăvuri vândute sub denumirea de băuturi răcoritoare.

O umbră se ridică de lângă un gang şi se apropie tiptil de Jimmie Tower. Acesta nu-şi dădu seama, pe de o parte pentru că încă se mai gândea la întâmplările de peste zi, pe de altă parte fiindcă la el acasă se simţea în siguranţă. Cine ar fi îndrăznit să-l atace tocmai pe el, o matahală de doi metri şi zece, bătrân, ce-i drept, dar încă voinic ca un taur şi învăţat cu toate trucurile luptelor de stradă?

Umbra se apropia însă ameninţător, şi nu părea foarte impresionată de statura bătrânului spărgător.

Când Jimmie simţi primejdia era deja prea târziu. O lovitură năprasnică de sabie îi retezase ambele picioare, de la genunchi. Bătrânul se prăbuşi ca un bolovan, cu o

uimire care îi încremeni faţa într-un rictus înspăimântător. Întins pe caldarâm, îşi privea picioarele şi nu-i venea să creadă.

Câtă precizie, apucă el să se mai gândească. Şi ce lamă, ce oţel...

Sângele i se scurgea în valuri. Îşi zări pulpele alături, încă zvâcnind stupid. Fără să scoată o vorbă, se răsuci şi îşi scoase cu o mişcare rapidă şişul imens din buzunar. Strângând din dinţi, căută din ochi silueta pe care abia apucase s-o surprindă cu coada ochiului. Simţea că i se sfârşiseră zilele, însă nu voia să plece de unul singur pe lumea cealaltă.

Mâna îi zvâcni cu forţă în direcţia în care îl simţi pe agresor, pregătind probabil o altă lovitură năucitoare. Rezistenţa pe care o întâmpină arma îl făcu să înţeleagă că îşi nimerise ţinta. Nu ştia cât de grav. Durerea lui fusese năprasnică la început. Acum deja nu mai simţea mare lucru, în afară de o ură nestăvilită, care îi întuneca şi mai tare gândirea.

Necunoscutul icni, mirat de o asemenea reacţie. Lama ascuţită a şişului îi sfârtecase hainele şi îi crestase pielea de pe burtă. Nimic grav, însă fusese convins că o să fie uşor să lichideze aşa o fosilă.

Umbra căpătase materialitate. Pelerina pe care o purta căzuse în momentul în care se eschivase, reuşind să-şi salveze măruntaiele. Prăbuşit pe asfaltul murdar şi mirosind puternic a urină, Jimmie se răsuci, cu un ultim efort, ca să-şi identifice duşmanul. Era un negru cu faţa prelungă, ca de cal, şi o privire rătăcită.

— Aşa, frate? şuieră bătrânul, cu ultimele lui puteri. Aţi început să călcaţi şi pe aici! Poate e mai bine că părăsesc lumea asta, înainte de a vedea ciorile aterizând în cartier.

Negrul ridică sabia fără o vorbă, în timp ce bătrânul îl privea cu ochii tulburi şi respiraţia abia simţită. Pierduse prea mult sânge, şi ştia că următoarea lovitură va fi aproape inutilă. Cu un ultim zvâcnet aruncă şişul, acesta înfigându-i-se negrului în obraz, între pomet şi maxilarul superior, făcându-l să urle de durere.

Sabia coborî rapid şi pătrunse savant în creştetul bietului muribund, ţintuindu-l de asfalt ca pe o frigăruie scăpată de un copil în ţărână.

Icnind de durere, ciudatul asasin îşi scoase pumnalul din obraz şi îşi presă rana cu putere, folosind o bucată de pânză pe care o sfâşie din pelerină. Înjură cu patimă, extrase sabia din capul lui Jimmie şi aruncă o privire grăbită în jur.

Nimeni nu îndrăznea să iasă prin acea parte a cartierului după căderea întunericului.

Lipindu-se de zidurile scorojite şi deplasându-se fantomatic, silueta negrului se confundă cu întunericul nopţii, pierzându-se rapid în decor. Pe asfaltul vânturat de pale de vânt, cadavrul ciopârţit al celui care fusese Jimmie Tower Spărgătorul zăcea în sângele ce continua să curgă şiroaie şi se strecura hoţeşte spre rigolele de lângă bordura ciobită a trotuarelor.

Capitolul III

Lucky privi trist cadavrul celui care îi fusese o vreme prieten şi complice. Fu uimit să constate cât de bătrân era cel cu care împărţise riscurile meseriei şi câte o asiatică pirpirie, din când în când. Îşi închipui că aşa ar fi trebuit să arate şi el, dacă nu ar fi beneficiat de administrarea acelui ser misterios şi, pentru o clipă, se ruşină la gândul că îşi blestemase de atâtea ori soarta.

În fond, era un mare norocos, iar porecla de Lucky i se potrivea ca o mănuşă. Scăpase de moarte atunci când nimeni nu ar fi crezut că este posibil, apoi petrecuse douăzeci de ani în comă, dar nu îmbătrânise nici măcar cu o zi. După toate astea, se trezise aruncat într-o lume despre care avea doar o vagă idee.

— Urâtă lucrătură... ajunse până la el vocea doctoriţei legiste care era de serviciu în ziua aceea la morga oraşului.

Tresări şi îşi dădu seama că fusese departe, pentru câteva clipe, de locul în care se găsea. Altfel nu îşi explica cum putuse să nu observe un asemenea exemplar. Blondă, cu nişte ochi mari şi negri ca spatele lui Kunta Kinte, cu părul tăiat la nivelul urechilor şi cu un corp care

părea firav sub halatul alb ca neaua, legista se lipise de el, sub pretextul unei examinări a cadavrului ciumpăvit al bătrânului Jimmie.

Bărbatul îi simţea căldura trupului în hala îngheţată şi, pentru o clipă, uită de motivul care îl adusese acolo.

— Noroc că e singura lucrătură urâtă pe care o văd prin preajmă, zâmbi el, făcând-o pe tânără să roşească până în albul ochilor.

— Un prieten, o rudă? întrebă ea repede, pentru a scăpa de momentul penibil în care se dăduse de gol.

— Să spunem, o cunoştinţă. Ceea ce îmi aminteşte că nu am făcut asta.

— Ce?

— Cunoştinţă, evident. Eu sunt Lucky.

— Ciudat mod de a pune problema. Eu sunt Clarice.

— Iartă-mă! Pun probleme în cele mai ciudate feluri. Dacă nu mă crezi pe cuvânt, îţi pot demonstra aici, pe loc.

— Ho, ho! se retrase brusc doctoriţa. Te mişti cam repede, domnule Lucky, nu crezi?

— Ha, ha, ha! râse Lucky cu poftă, dezvelindu-şi dinţii impecabil de albi, care străluceau nefiresc în lumina stranie a neoanelor. Locurile astea îmi sporesc mereu viteza de reacţie, trebuie să recunosc.

— Pervers?

— Filosof, aş zice, mai curând. Nicio viteză nu e prea mare când vezi atâtea foste existenţe în jur, nu? Până apuci să te mişti, te trezeşti ca amicul Jimmie, aici de faţă. Aparent de faţă... ha, ha, ha!

Clarice privi cu mirare acel exemplar reuşit al rasei albe, fiind cucerită de pofta lui de viaţă şi de forţa pe care râsul său o degaja.

— Eh, dacă m-aş lăsa condusă de gânduri din astea, ar trebui s-o ţin tot într-o orgie, spuse ea, şi se îndepărtă, sub pretextul că are ceva de notat pe foaia de observaţii.

— Ce avem aici? se auzi în acea clipă glasul tunător al lui Tom. Ceva mortăciuni respingătoare? Oooo! Dar ce spun eu asemenea cuvinte! Să privim mai bine la viaţa ce pulsează în acest admirabil trup! adăugă el, când descoperi prezenţa legistei. Nu vrei să ridicăm puţin temperatura locului, îngeraşul meu?

— Voi doi sunteţi cumva fraţi sau proveniţi din aceeaşi clinică? se cruci doctoriţa, când auzi vorbele noului sosit. Şi eu, care îl consideram pe domnul Lucky cam prea îndrăzneţ...

— Cine, tolomacul ăsta? Arătă Tom dispreţuitor spre tovarăşul său. Păi, dacă-l aştepţi pe domnul Lucky să-ţi

scotocească printre pulpanele halatului, ajungi mai rigidă ca nefericiţii ăştia de prin sertare.

— Nu zău?! se strădui Clarice să rămână serioasă. Deci, înţeleg că sunteţi aici cu treabă, nu?

— Vezi că începi să prinzi mişcarea? se îndreptă agentul CIA cu hotărâre de ea. Să trecem la treabă, frumoaso!

— Avem aici un fost infractor, dacă nu mă înşel, Jimmie Mecormack, cunoscut sub apelativul de Jimmie Tower, trecu în viteză doctoriţa la latura oficială a întâlnirii. Apoi se strecură ca o zvârlugă pe sub braţul uriaşului, care se pregătea s-o prindă într-o îmbrăţişare. Bărbat, aproximativ şaizeci de ani, măsurând 2,10 m înălţime, constituţie robustă, aparent sănătos. Moartea a fost provocată de străpungerea craniului cu o lamă extrem de bine ascuţită. Ceva ce eu, una, nu am mai avut ocazia să văd. Pe fondul unei hemoragii puternice, provocate de secţionarea completă a ambelor picioare, chiar deasupra rotulelor, moartea ar fi survenit probabil oricum în scurt timp, chiar şi în lipsa acestei ultime lovituri. Totuşi, această ultimă lovitură o putem considera cauzatoare de moarte. Ora decesului: aproximativ 10.30 p.m., data de ieri. Cadavrul nu prezintă alte echimoze sau răni, semn că lupta, dacă a avut loc, nu a durat prea mult.

— Impecabil, doctore, se gudură Tom pe lângă ea. Vrei să fii soţia mea? Sau preferi ceva mai puţin, mai puţin torid? întrebă el, făcând semn spre rafturile pline cu cadavre din jurul lor.

— Nu sunt necrofilă, dacă asta vreţi să sugeraţi. Ştiu că toţi cei din branşă suntem bănuiţi de diverse deviaţii... Dacă mai aveţi nevoie de alte amănunte, le veţi găsi în raportul pe care îl voi înainta forurilor competente.

— Dragă Clarice, nu fi chiar aşa rigidă, încercă Lucky să îndrepte stricăciunile provocate, după câte se părea, de atitudinea năvalnică a prietenului său. Nu trebuie să-l iei în seamă. De fapt, nu e în stare de nimic. Bărbăţia i-a fost răpită de o mină antipersonal în războiul din Golf. Dă şi el, săracul, din gură. Trebuie să-l înţelegi. Limba i-a mai rămas...

Tom îi aruncă o privire nimicitoare amicului său şi se arătă gata să dovedească contrariul acolo, chiar pe masa de autopsie. Dar Lucky nu îi dădu această ocazie.

— M-ar interesa dacă ne poţi spune ceva despre arma crimei. Ai afirmat că te-a surprins.

— Da, admise Clarice, cucerită de vorbele calde şi de surâsul fermecător al tovarăşului bădăranului cel mare. Consider că asasinul a fost un bărbat, foarte puternic şi

foarte priceput. Însă acurateţea tăieturii, faptul că, foarte probabil, ambele picioare au fost retezate dintr-o singură lovitură... aş zice că e vorba despre o sabie japoneză. Însă eu nu am mai întâlnit aşa ceva.

Legista păru să cumpănească puţin înainte de a rosti următoarele cuvinte, de parcă i-ar fi fost teamă să le rostească.

— Spune sincer ce crezi, o încurajă Lucky. Nu eşti la examen. Dacă greşeşti, nu îţi ia nimeni capul. De altfel, nici nu cred că ne vom putea da seama dacă greşeşti.

— Ştii vorba aia cu care bătrânii ne tot omoară, când îşi laudă vechiturile?

— „Aşa ceva nu se mai fabrică în ziua de azi”? îşi încercă Tom norocul.

— Exact! se uită surprinsă Clarice la el, nevenindu-i să creadă cât de perspicace putea fi cel pe care îl considerase o simplă excrescenţă a penisului său.

— Da! zâmbi Lucky, ghicind gândurile doctoriţei, în ciuda aparenţelor, amicul meu nu e total cretin. Deci, ce vrei să spui cu zicala asta?

— Ce-a spus şi el, cuvânt cu cuvânt. Aşa ceva nu cred că se mai fabrică în zilele noastre. Înclin să cred că este o armă... cum să zic eu, istorică. Judecând după grosimea

tăieturii şi după traiectorie, cred că e vorba despre o lamă de sabie, extrem de grea şi de subţire în acelaşi timp şi, probabil, extrem de lungă. Însă, repet, niciuna dintre săbiile ale căror urme le-am tot văzut pe aici nu provoacă nici pe departe asemenea dezastru. Şi pot să spun că sabia a devenit o armă extrem de utilizată în Philadelphia ultimilor ani. De vină trebuie să fie serialul ăla cu „Nemuritorul”.

— Ştiu ce vom face, interveni agentul. Prietenul şi colegul meu Paco e un adevărat fanatic al armelor de tot felul, mai ales al celor care nu scuipă foc. Cred că nişte fotografii ale tăieturilor l-ar putea lămuri asupra problemei. Ce zici, doc? Te prinzi la nişte foto sexy lângă mandea şi corpu decedatului mort?

Clarice nu aşteptă să i se spună de două ori. Luând din spusele lui Tom numai ce consideră necesar, apăru cu un aparat digital şi efectuă rapid o scurtă şedinţă foto. După ce termină îl privi direct în ochi pe Lucky, uşor întrebător.

Acesta dădu încurcat din umeri şi îi făcu semn că nu el era cel care decidea faza următoare, ci Tom.

— Hm! făcu legista. Se pare că trebuie să vorbesc cu tine, deşi nu îmi face nicio plăcere, trebuie să recunosc. Avem fotografiile, avem aici un laptop, o conexiune de

internet... Cui i le trimitem?

Malacul bătu admirativ din palme, fără nicio urmă de ironie.

— Aşa se face treaba aici? Impecabil! în ritmul ăsta poate aflăm şi cine l-a ucis pe Kennedy. Nu că nu am şti, de altfel... bolborosi el o ultimă propoziţie.

Şi, ca un elev ascultător, preluă aparatul de la doctoriţă, trecând la laptop pentru transmiterea datelor necesare maniacului său coleg.

După câteva minute, bătu puternic cu palmele în masă şi exclamă satisfăcut:

— Maurul şi-a făcut datoria! Acum nu mai trebuie decât să aşteptăm rezultatul. Dar, până atunci, nu ştiu voi cum sunteţi, dar mie... Toate hălcile astea de carne congelate mi-au făcut o poftă de mâncare teribilă.

*

* *

Lucky străbătea îngândurat străzile din Philadelphia, concentrându-se asupra viziunii pe care o avusese cu puţin timp înainte să primească telefonul de la Jimmie. Era clar că văzuse crima înainte de a se înfăptui. Dacă ar fi făcut legătura şi l-ar fi recunoscut pe bătrânelul acela

deşirat, ar fi fost cu totul altceva. Sperase să nu mai fie în veci nevoit să se întoarcă în acel oraş, dar iată-l revenind. Şi nu oricum, ci împins de la spate tocmai de trecutul pe care încerca să-l uite.

— Ce-i, bătrâne? îl întrebă Tom, îngrijorat. Te copleşesc amintirile? Te macină? Dă-le, mă, dracu'! izbucni el deodată, văzând că prietenul lui nu-i răspunde. Că doar n-o să stai să te bălăceşti în ele toată perioada cât rămânem aici. Uite, eu nu am mai fost în Phili, şi nu l-am văzut decât în crâmpeiele din clipul răguşitului ăla de Spriengfield, că filmul n-am avut curiozitatea să-l văd, din cauză că nu înghit propaganda pentru poponari. Streets of Philadelphia curului meu! Pardon de aluzie, neintenţionată.

Lucky zâmbi, semn că digresiunea amicului său îşi făcuse efectul, ceea ce acesta îşi şi propusese.

— Dar cine să aibă nebunia să îmi ameninţe foştii prieteni? Şi de unde îmi cunoştea noua identitate, numărul de telefon?...

— De fapt, asta e întrebarea, bătrâne. Îmi miroase clar a servicii secrete, mai tare decât costiţele astea care îşi împrăştie aroma pe stradă. De unde dracu vine aroma asta înnebunitoare? se trezi el salivând.

Lucky ridică mirat capul din pământ şi constată că

nimerise în faţa unuia dintre localurile unde venea să mănânce în tinereţe, înconjurat de curve şi amici de cea mai dubioasă speţă.

— Jeffrey Ribs! rosti el, uimit.

Se gândi că putea fi şi o coincidenţă, însă era posibil ca paşii să-l fi adus instinctiv într-acolo.

Intrară, Tom cu elan şi Lucky cu strângere de inimă.

O mai fi careva dintre cunoscuţii mei pe aici? se întrebă el în gând, dar se linişti oarecum când văzu că localul nu mai păstrase din vechea speluncă decât numele şi, probabil, profilul, judecând după mirosul puternic de afumătură prăjită.

— Ceva amintiri răscolitoare? îl întrebă agentul, cu aerul unuia care nu dă doi bani pe răspunsul la întrebare.

De altfel, era extrem de preocupat să amuşine prin aer, încercând să ghicească, după miros, care sunt specialităţile bucătarului.

— Şi amintiri, dar mai mult nedumeriri. Chiar presupunând că sunt implicate serviciile... care ar fi rostul? Omul ăla nu mai însemna absolut nimic pentru mine. E drept că regret faptul că a murit dintr-o chestie cu care nu avea nici în clin, nici în mânecă, dar totuşi, dacă au ceva cu mine, de ce nu mă elimină direct?

— Hm! făcu Tom, nemulţumit de perturbarea momentului solemn al mesei cu întrebări existenţiale. Dacă e mâna serviciilor secrete, nici nu poate să fie simplu. Ăştia, dacă nu le încurcă şi nu le ameţesc până te doare capul, nu se simt bine. Uneori, am impresia că o fac anume ca să mă înnebunească pe mine Ţin minte, îmi povestea un veteran, când cu Vietnamul...

— ... Sst! făcu Lucky deodată, întrerupându-l pe amicul său tocmai când acesta prinsese elan pentru depănarea unei alte captivante povestiri despre implicarea CIA în ultimele războaie oficiale ale Unchiului Sam. Uite, acolo! Să crăp dacă ăla nu e Pierce Cap de Cal...

— Cine? se miră Tom, tocmai când sosise o chelneriţă trupeşă ce dorea să le ia comanda.

— Şi Rob Nebunu'... continuă Lucky imperturbabil, parcă apucat de picior de fantomele trecutului. Ăştia n-au mai murit? Tocmai îmi povestea Jimmie cum bea cu Pierce când l-a sunat misteriosul glas... Oare m-or recunoaşte? Le-o fi povestit Jimmie ceva?

— Păi, du-te şi întreabă-i de vorbă aşa, ca un străin, şi vezi care e treaba, îl încurajă agentul, prea preocupat de porţia imensă ce i se pusese în faţă.

Conform obiceiului pe care Lucky îl ţinea minte din

tinereţe, cei doi nu se osteneau să ocupe o masă, preferând să stea atârnaţi de tejgheaua barului şi să îşi mestece în scârbă porţia de costiţe înecată în vodcă.

— Cum, mă, l-au găsit fără ţurloaie? se minuna Rob Nebunu'.

— Chiar aşa, să n-am parte de mă-ta dacă te mint! îl asigură Pierce, în stilul lui inconfundabil.

Probabil că mama lui Rob era oale şi ulcele de mult, asta în fericitul caz în care respectivul ar fi reuşit s-o identifice vreodată.

Lucky era amuzat de dialogul celor doi, care îi aducea în minte savoarea clipelor pe care le petrecuseră împreună, mestecând la nesfârşit aceleaşi dialoguri dezlânate şi stupide.

— Şi cu un găuroi uite-aşa în cap, plusă Pierce Cap de Cal.

Rob Nebunu rămase pentru câteva clipe cu gura deschisă, prilej cu care amicul său putu să vadă ultima îmbucătură, pe care acesta o morfolea cu resturile dinţilor săi îngălbeniţi de tutun.

— Şi asta nu e nimic, continuă Pierce să povestească, printre înghiţituri. Mi-a spus, chiar cu o seară înainte de a da colţul, că un glas naşparliu l-a ameninţat că-l beleşte.

— Mă laşi?!...

— Să mori tu de te mint! Fii atent aici, spuse Pierce, uitându-se atent în jur cu singurul ochi funcţional şi aplecându-se spre urechea păroasă a camaradului său. Cică era în legătură cu Sam... dacă poţi să-ţi închipui aşa ceva.

— Care Sam, Unchiul Sam? dădu Rob din cap, nedumerit. Sau ăla de şi-o trăgea cu sora lui Falcă Lată?

Pierce dădu din cap a negare, dar nu mai adăugă nimic, pentru a prelungi suspansul. În cele din urmă nu se mai îndură:

— Sam Branigan, bă, idiotule!

Cuvintele lui căzură ca două lovituri de măciucă în capul lui Rob Nebunu, care, de emoţie, lăsă să-i cadă o bucată mare de carne din gură.

— E, pe dracu! Păi, ăla nu a mierlit-o acum de mii de ani?

— ’Ete că nu...

Era tot ce dorea Lucky să ştie pentru moment. Şi mai aflase ceva în mod indirect. Deşi stătuse aproape nas în nas cu cei doi, aceştia nu dăduseră nici cel mai mic semn că l-ar recunoaşte.

Pentru ei, tot mort sunt, se gândi el cu amărăciune. Sau

ceva mai mult decât o stafie!

*

* *

Zelda Ibrahimovici închise telefonul şi o licărire de satisfacţie i se putea citi în ochi. Se îndreptă spre bar şi îşi turnă într-un pahar de cristal două degete groase de bourbon.

Se îndreptă apoi spre baie, de unde se puteau auzi nişte clipoceli repetate, semn că cineva tocmai îşi îndepărta mizeria de pe trup. Intră şi se rezemă de tocul uşii.

În cada imensă, aflată sub nivelul podelei, Mercedes se bălăcea într-o mare de spumă. Corpul ei, cu pielea închisă la culoare, se întrezărea când şi când printre vălătucii albi şi imateriali.

Femeia o privi cu poftă printre genele întredeschise. O invidia pe frumoasa metisă pentru magnetismul ei sexual şi datorită puterii pe care acesta i-o dădea asupra tuturor fiinţelor vii. Nu că ea ar fi avut probleme să zăpăcească de cap orice biped umanoid, însă mereu exista o urmă de teamă în sufletul ei că toate acestea se vor sfârşi la un moment dat. Că pielea nu îi va mai sta la fel de întinsă pe corp, că sânii vor necesita intervenţii chirurgicale ca să

stea la fel de obraznici, că bărbaţii se vor uita la ea ca la o fostă frumuseţe, cu oarecare compasiune...

Nimic din toate astea nu o aşteptau pe Mercedes. Ea era zămislită genetic să fie o zeiţă a amorului, să emane impulsuri erotice şi să rămână intactă în ochii tuturor.

O privi, şi mâna liberă îi alunecă, parcă fără voia ei, prin fanta lăsată de nasturii deschişi ai bluzei. Îşi descoperi cu mirare sfârcurile întărite şi pielea de pe sâni întinsă gata să plesnească. Buricul degetului arătător trecu uşor peste sfârc şi această atingere o gâdilă plăcut.

Îşi reprimă un geamăt. Apucă sfârcul cu două degete, începând să-l strângă progresiv şi intermitent, iar buza inferioară fu inconştient muşcată de dinţii ei regulaţi şi suspect de albi.

Piciorul zvelt şi perfect conturat al metisei se ridică obraznic în sus, iar mâinile tinerei alunecară voluptuos de-a lungul lui, de la vârfurile degetelor până jos.

Zelda bănui doar până unde ajunseseră mâinile lui Mercedes şi se simţi străbătută de un fior, ca de o vergea înroşită în foc. Impulsul de a se arunca peste ea devenise extrem de puternic, însă voinţa femeii era unul dintre punctele cu care se mândrea.

Mai rezistă puţin, continuând să privească scena. Dădu

de duşcă încă o gură zdravănă de bourbon. Mâna rămasă liberă intră adânc în pantalonii strâmţi. Simţi cum clitorisul îi aşteaptă înfometat mângâierea, şi nu îl mai lăsă să aştepte. Presiunea era mult prea mare pentru a se mai împotrivi. Abia reuşi să strecoare un deget peste vârful rozaliu, cât să-l salute şi să-l întărească. Îşi mişcă degetul încet. Nu mai putea şi nu mai voia să reziste. Dădu pe gât şi ultima înghiţitură, apoi puse încet paharul pe podea.

Se dezbrăcă de tot cu gesturi lungi şi lente, în aşa fel încât fiecare piesă de vestimentaţie pe care o abandona să îi producă şi o mângâiere.

Mercedes îi simţise mişcările, mai curând decât le auzise. Se întorsese cu faţa spre ea şi continua să se joace cu spuma, mângâindu-şi corpul lucios.

Se uitau una în ochi celeilalte, iar privirile le erau intense, aducând a îmbrăţişare spirituală. Zelda simţea cum ochii lui Mercedes îi transmit acea vrajă, acea tensiune erotică cu care aceasta putea subjuga orice fiinţă posesoare de puls.

Pentru moment fu tentată să reziste, însă patima învinse voinţa ei de fier. Chiar şi fierul s-ar fi topit la căldura emisă de ochii mari şi senini ai columbiencei.

Femeia intră în apă, cu senzaţia că păşeşte prin porţile

Raiului.

Mercedes se ridicase, aşezându-se pe marginea căzii, iar Zelda se rezemă cu spatele de sexul ei pufos.

Mâinile columbiencei îi alunecară pe spate, şi fiori ca de gheaţă îi cuprinseră corpul, făcând-o să se scuture puţin. Sânii îi fură cuprinşi cu palmele, iar degetele metisei îi înconjurară tandru sfârcurile, ce se întăriseră dobândind consistenţa şi culoarea a doua boabe de cafea.

Tânăra se aplecă şi îi suflă un val de aer cald în ureche, apoi îi depuse câteva sărutări pe gât.

Femeia nu mai era capabilă să opună rezistenţă. Se întoarse cu o mişcare bruscă şi îşi înfipse mâinile în fesele columbiencei, iar limba direct între labiile cărnoase.

Mercedes oftă şi îşi lăsă capul pe spate, abandonându-se complet simţurilor. Calităţile speciale cu care fusese înzestrată în urma experimentelor medicale o transformau, în timpul sexului, într-un imens clitoris. Senzaţiile percepute în urma atingerii oricărei părţi a corpului îi provocau plăceri similare cu un orgasm perpetuu.

Zelda Ibrahimovici simţea şi ea asta, întărâtându-se de la o clipă la alta. Simţea că o iubeşte pe Mercedes aşa cum nu mai iubise în viaţa ei pe cineva. Nu era numai sex, era

de-a dreptul dragoste. Senzaţiile îi erau multiplicate de o fierbinţeală a inimii. Avea convingerea că nu va mai fi niciodată capabilă să se desprindă din acea îmbrăţişare, decât cu riscul de a rămâne infirmă pe viaţă.

Tânăra o prinse de cap şi începu să o împingă tot mai adânc în ea.

Femeia se mişca spasmodic. Se întinsese pe burtă în apa caldă şi se freca cu pubisul de fundul căzii, în timp ce capul închipuia mişcări ce sfidau legile fizicii între coapsele columbiencei.

Valurile provocate de unduirile ei se spărgeau furioase de marginea bazinului, iar apa sărea deseori pe jos, ca o mare agitată ce se sparge de dig.

Orgasmul fu simultan. Dacă un fir electric a fi căzut în apă în acel moment, nu ar fi putut mări mai mult tensiunea emanată până în tavanul camerei de baie. Două ţipete simultane pecetluiră acel moment divin, după care cele două femei se lăsară grele în spumă şi închiseră ochii, într-o totală lipsă de gânduri, necazuri, amintiri sau aspiraţii pământeşti.

Capitolul IV

Lucky stătea la masă, cu gândurile rătăcindu-i aiurea, în timp ce Tom înfuleca zdravăn, prefăcându-se că nu observă tulburarea prietenului său. Nu îi plăcea să amestece mâncarea cu nimic altceva. Plăcerile lui erau strict separate şi puse pe rafturi deosebite, pentru a nu se amesteca şi a nu se pângări una pe cealaltă.

— Îţi dai seama că, dacă nu mă căsăpeau poponarii ăia, eu eram cot la cot cu ameţiţii ăştia? îl întrebă Branigan.

— Îhî... bâigui Tom, mai mult ca un reflex decât ca un răspuns.

Deodată se auzi, din direcţia celor doi foşti prieteni ai lui Lucky, un început de scandal.

Agentul, cu faţa aplecată spre farfurie şi cu dinţii încleştaţi într-o coastă crocantă de porc, îşi întoarse puţin capul în direcţia din care venise zgomotul şi apucă să vadă cum Pierce Cap de Cal se prăbuşeşte sub lovitura teribilă aplicată de unul dintre ospătari.

Nu s-ar fi deranjat de la masă, însă văzu cu coada ochiului că Lucky ţâşneşte de pe scaun şi se aruncă precum un leu asupra prăzii. Zborul lui planat, peste două mese care se interpuneau între el şi scena conflictului, avu

darul să-l înmărmurească pe ospătar, dar şi pe ceilalţi oaspeţi ai localului.

Mâinile lui Lucky se înfipseră din zbor în gâtul ospătarului, iar elanul îi doborî pe amândoi peste o masă din apropiere, care se făcu ţăndări.

Parcă bucuros de acea întâmplare, Rob Nebunu apucă un scaun de lângă el şi îl făcu fărâme în capul barmanului ce îi servise conştiincios până mai devreme. Ca într-un western clasic, bătaia se răspândi în tot localul precum focul într-o pădure uscată. Pumnii şi mobilierul zburau în toate părţile, spre marea dezamăgire a lui Tom, care era obligat să se ferească mereu din calea loviturilor şi să-şi protejeze farfuria, pe care mai rămăseseră suficiente costiţe de porc de cea mai bună calitate, însă malacul nu avu norocul să îşi termine festinul, pentru că pe masa lui ateriză, cu o figură total debusolată, un grăsun scund şi chel. Acesta nu mai apucă să se scuze de intruziune, pentru că fu apucat de agent şi azvârlit prin geam, ajungând direct în stradă, într-un zgomot infernal de cioburi căzute pe asfalt.

— Asta e prea de tot! zise Tom, urcându-se pe masa alăturată, care, prin nu se ştie ce miracol, rămăsese intactă. Hei, potoliţi-vă că îmi vin dracii! Dacă voiam

bătaie, rămâneam în Bronx.

Bineînţeles că vorbele lui opriră tămbălăul numai pentru câteva secunde, după care pumnii începură din nou să curgă din toate părţile, iar masivul agent se văzu nevoit să se ferească în ultimul moment de o halbă de bere ce zbura spre capul lui.

— Mersi, dar nu am chef de băut acum, mormăi el şi scoase din buzunar pistolul său de mare calibru.

Două focuri de avertisment avură darul să calmeze spiritele. Oamenii începură să se ridice de pe sub mese, să se scuture de praf şi să îndepărteze bucăţile de mobilier sub care unii dintre ei se ascunseseră.

— Parcă e mai bine acum, nu? întrebă Tom, cu o figură mulţumită.

Scoase legitimaţia şi o ţinu deasupra capului.

— Agent special Thomas Roe, Central Intelligence Agency. Toată lumea e liberă să plece, dacă o face în următoarele treizeci de secunde. Treizeci, douăzeci şi nouă, optsprezece, zece... Nu stau prea bine la aritmetică, aşa că grăbiţi-vă!

Localul se goli rapid, în el rămânând numai personalul, care încerca să evalueze pagubele, şi cei doi bătrânei de la care pornise tot scandalul. Nu că aceştia ar fi insistat să

rămână acolo, dar se găseau într-o totală inconştienţă.

Apăru, spre mirarea tuturor, şi şeful de sală, cu o figură răvăşită de disperare. Stătuse ascuns la bucătărie de cum văzuse că scandalul ia amploare, prea încremenit de spaimă pentru a avea puterea să sune la Poliţie. Şi-apoi, ce treabă avea el cu Poliţia?!...

— Vai de mine şi de mine! se apucă el cu mâinile de cap. Ce dezastru!

Îşi rotea ochii mici şi totodată exoftalmici prin încăperea ce arăta ca după un bombardament american plin de victime colaterale, în ciuda „preciziei maxime” de lansare a proiectilelor cu care obişnuiesc yankeii să se laude.

— Şi-acum cine o să plătească toate astea? se îndreptă el înfoiat spre Tom, pe care îl ghicise ca fiind cel ce pusese capăt ostilităţilor.

Acesta dădu nepăsător din umeri.

— Las că nici eu n-am apucat să-mi termin porţia, şi nu mai fac atâta caz. Dar să nu-ţi închipui că o să plătesc ce n-am mâncat, mai spuse el, îndreptându-se spre Lucky, preocupat să-i ajute pe cei doi bătrânei să-şi revină în simţiri.

— Uau, ce mişto! fură primele cuvinte ale lui Pierce, când reuşi să îşi recapete simţurile. Ca în vremurile bune!

Tinere, i se adresă el lui Lucky, straşnic zbor. Să-ţi trăiască fondurile din bănci, pe onoarea mea! ia uite... ce figură cunoscută ai! Cum o chema pe maică-ta, dacă nu ţi-e cu supărare? Poate suntem rude, că prea îţi ştiu faţa, deşi să mor dacă pot să îmi amintesc de unde...

— Las-o pe maică-mea în pace, pezevenghi bătrân! îl temperă Lucky. Vezi mai bine de amicul Rob Nebunu'. Pare să aibă nevoie de ceva îngrijiri speciale.

— Pe dracu, îngrijiri speciale! îl contrazise Pierce. O duşcă de vodcă şi o luăm de la cap. Ia stai aşa! se dumiri el de ineditul situaţiei. De unde îi ştii numele? Când îţi spun eu că te cunosc de undeva, de prin ţară, poate...

— Mai degrabă de prin timp, bătrâne, decât de prin ţară. Sunt Samuel Branigan, vechiul tău partener de chefuri. Şi nu numai, dacă înţelegi ce vreau să spun...

De data asta nu mai fu nevoie de niciun picior de scaun pentru a-l răpune pe bătrânul Pierce Cap de Cal.

În cădere îl doborî şi pe amicul Rob, care de-abia ce reuşise să se ridice în capul oaselor.

*

* *

— Ăsta cine mai e? întrebă Mercedes, privind poza unui

negru pe care i-o aruncase Zelda Ibrahimovici.

— Emilio Thakeray, fost puşcaş marin.

— Nu pare în apele lui, constată Mercedes, luând fotografia în mână şi privind cu atenţie la fizionomia celui ce apărea în ea.

— El loco, aşa i se spune. Nebunul. O schijă i-a trecut prin cap şi i-a cam tulburat fluxul raţiunii, ca să zic aşa. A fost internat până zilele trecute într-un sanatoriu pentru veterani periculoşi.

— A fost? Adică nu mai e?

— Nu prea mai e. Am avut eu grijă de asta. Va fi următoarea noastră „mişcare”. Deci, el va fi următorul tău subiect. Trebuie să recunosc că te-ai descurcat de minune cu celălalt. Operaţiunea a fost de mare succes. Jimmie Tower e doar o amintire neplăcută, şi precis că s-a dus unde avea un loc rezervat.

— Poate ar fi cazul să aflu şi eu ce joc jucăm? se hotărî Mercedes să înainteze în lămurirea problemelor care o frământau în ultimele săptămâni.

— Poate ar fi cazul să nu îţi mai tulburi frumosul căpşor cu asemenea întrebări. Lasă astfel de probleme pe seama mea, OK? Şi să nu crezi că mă dai pe spate cu vrăjile tale, că îţi găseşti beleaua cu mine! Aici eu dau dispoziţii şi te

folosesc când şi cum vreau. N-ai de ce să te plângi. Ai tot ce îţi doreşti. Hm... poate că mai puţin libertate, dar, între noi fie vorba, cred că e extrem de supralicitată chestia asta cu libertatea. Am văzut oameni liberi care mor de foame pe sub poduri, şi nu le-am citit fericirea de a fi liberi în ochi. Uite, ai aici adresa la care îl găseşti pe El loco! Mai ai aici şi tot ce îţi trebuie pentru a-i fixa următoarea ţintă.

— Să înţeleg că nu am şanse să scap de asta? spuse Mercedes, arătând un colier superb de platină pe care îl purta în jurul gâtului.

— Evident. Lasă, că îţi vine foarte bine. Şi mă asigură şi pe mine că nu îţi vin idei creţe. Dacă încerci ceva: buuum! O să-ţi adune capul cu făraşul. E mai bine aşa, crede-mă! Libertatea ca necesitate înţeleasă, nu? Sau în Columbia ai lipsit la lecţia asta?

Tânăra strânse din dinţi, dar nu adăugă nimic, înţelesese că Zelda, sub aspectul ei de femeie fatală, ascundea un suflet negru ca un fund de mină. Şi o minte diabolică pe măsură.

Ridică din umeri a resemnare şi trecu în camera alăturată, pentru a-şi alege o îmbrăcăminte adecvată. Şi avea de unde să aleagă. Garderoba stăpânei ei, cu care se potrivea perfect la măsuri, arăta ca un magazin de lux mai

mult decât bine aprovizionat. Deşi avusese multe momente pe care le petrecuse admirând varietatea, ciudăţenia chiar, a nenumăratelor rochii, fuste, bluze, pantaloni şi uniforme de acolo, tot tresărea înfiorată ca un copil în raionul cu jucării ori de câte ori intra acolo.

Din „sectorul” lenjerie alese două piese negre şi un portjartier. Mătasea îi mângâie trupul ferm, iar ciorapii traşi pe îndelete peste picioarele perfecte îi provocará o poftă teribilă de sex. O fustă de piele şi un tricou scurt, care abia îi acoperea sânii rotunzi, îi completau vestimentaţia. Avea toate motivele să creadă că El loco nu putea rezista mult timp unei tipe îmbrăcate ca o curvă de lux şi că ar fi fost mai destins şi mai puţin suspicios, cel puţin pentru primele câteva minute. După aceea, nu mai avea nicio scăpare.

Şoferul limuzinei îi deschise portiera cu un gest afabil. Încercase de câteva ori să îl vrăjească, de control, pentru că bănuia că el trebuie să aibă o legătură cu „colierul”, întrucât era singurul ce rămânea mereu în preajma ei ori de câte ori se depărta de casa Zeldei. Nu avusese absolut niciun succes şi bănuia că băiatul ori e un homosexual înrăit, ori fusese supus unor operaţii complicate pe creier. Nu abandonase însă ideea de a-l seduce.

Limuzina porni fără zgomot şi se prelinse alene pe străzile aglomerate ale New York-ului. Până la destinaţie avea timp să îşi arunce o privire pe următoarea ţintă. O fotografie şi câteva scurte date biografice erau tot ceea ce cuprindea plicul înmânat de Zelda. Ca şi data trecută. Poza înfăţişa un bătrânel cu o figură lunatică şi o sclipire perversă în ochiul care încă mai funcţiona.

Iarăşi boşorogi fără niciun Dumnezeu? se gândi ea, mirată. Ce-o fi vrând dementa asta, să cureţe America de infractori de vârsta a treia? Şi iar Philadelphia?

Limuzina opri în faţa unei clădiri ceva mai scunde, la câteva zeci de metri de Times Square. Coborî şi privi atentă împrejurimile. Un hotel: Edison. New York-ul, cu care făcuse cunoştinţă abia recent, îi făcea impresia ciudată a unui oraş inutil de mare. Oriunde ar fi coborât – exact acelaşi peisaj. Doar denumirile clădirilor variau. Şi reclamele.

Se uita la adresă: camera 1789.

Uf! oftă ea, uşor plictisită. Sper să aibă un mădular de negru adevărat. Măcar să îmi facă plăcere, dacă tot sunt la proba de figuri impuse, se mai gândi ea.

Intră hotărâtă pe uşa hotelului, privind cu coada ochiului la şoferul care aştepta politicos lângă maşină ca să o vadă

intrând acolo, conform instrucţiunilor primite de la şefa lui, Zelda Ibrahimovici.

*

* *

— Şi aşa deci, he, he, he! ştoarfă bătrână, ce noroc pe tine! spuse, pentru a mia oară, Pierce, dând din cap şi aruncând pe gât încă „cinzeci” de vodcă.

Lucky avusese ceva probleme să le ofere o variantă evazivă a „renaşterii” lui, încercând să nu le încarce memoria, oricum la capătul bateriilor, cu explicaţi savante despre seruri şi experimente.

De altfel, pentru oameni de teapa lui Pierce şi Rob lumea înconjurătoare se situa undeva între un mare mister şi o poveste fantastică. Un amalgam nemestecat de informaţii luate din jurnalele televizate, din filmele văzute pe sărite, la beţie, şi bârfe cu poveşti senzaţionale, în jurul unui foc făcut într-un butoi prin cartierele măcinate de boli ale periferiei oraşului. Toate acestea, suprapuse peste un creier îmbibat în alcool şi droguri, îi permiseseră lui Lucky să înşire cele mai stranii explicaţii, cu un sentiment, de altfel, de inutilitate.

Atât timp cât se găsea acolo, în faţa ochilor lor şi cu

înfăţişarea din tinereţe, cei doi erau dispuşi să înghită absolut orice explicaţii, inclusiv învierea lui prin atingere cu o baghetă magică de către o sirenă zvăpăiată.

— Dar să ştii că porcul ăla bătrân de Jimmie din cauza ta a dat colţul, deşi nu înţeleg de unde până unde mai avea el legături cu tine, spuse Rod, legând cu greu cuvintele.

— Ştii că Jimmie era un tip dat dracului de deştept, încercă Pierce să-l liniştească. Îţi dai seama că dibuise singur povestea lui Sammy. Ăluia nu-i scăpa nimic, şi asta l-a pierdut. Era dat dracului, bătrânul Jimmie Tower. De fapt, am auzit că l-au găsit cu o gaură în scăfârlie. Eu cred că i-au scos creierul pe acolo. Tu ce zici, Sammy? în felul ăsta puteau ei afla cum să dea de tine. He, he, vezi că nici eu nu sunt de lepădat, nu, Tom? îmi cam merge mintea, nu poţi zice nu...

— Da... se grăbi agentul să-i dea dreptate bătrânului, care abia mai putea vorbi de beat ce era. Şi noi tot la asta ne-am gândit.

Erau toţi patru pe terasa unui elegant restaurant pe care Lucky nu îl prinsese în tinereţea lui. Se simţise prea obosit de periplul prin vechile lui locuri de petrecere. Voia să nu se mai simtă copleşit de sentimente ciudate şi de nostalgie.

Ţârâitul telefonului mobil al agentului CIA îl scoase din starea de tristeţe în care îl aruncase discuţia cu acele epave umane. Dacă n-ar fi încăput pe mâna profesorului Caron, care încercase să îl transforme în spionul superinteligent, şi el ar fi ajuns la fel.

— Zău?! îl auzi pe Tom vorbind la telefon. Asta e ciudat, într-adevăr. Şi nu ai nicio idee, deocamdată? OK, vezi ce poţi să afli şi dă-mi de ştire. Nu, nu cred că mai avem mare lucru de făcut pe-aici. S-ar putea să ne întoarcem până afli tu. Da, dar nu te culca pe-o ureche şi dă-i bătaie!

— Cine era? îl întrebă Lucky pe partenerul lui, după ce văzu că acesta căzuse pe gânduri.

— Prietenul meu, armurierul. Are o teorie al dracului de ciudată şi poate tocmai de aia înclin să-l cred. Cică oţelul care putea să facă asemenea tăieturi e unul folosit de vechii chinezi... o nebunie de genul ăsta... A trimis mai multe detalii pe mail. Să intrăm ca să ne dumirim. Mai zicea că nu mai sunt prea multe săbii care să fie confecţionate dintr-un asemenea oţel. Era extrem de excitat de posibilitatea de a pune mâna pe o asemenea armă. Mi-a zis că nu a reuşit să descopere cum de a ajuns pe străzile Philadelphiei, însă e sigur că a fost furată de undeva. În cazul în care n-a fost furată de la un particular

care nu a reclamat furtul, îi dăm noi de urmă.

Lucky nu îl mai urmărise cu atenţie pe Tom. Întrase deja pe internet prin telefonul lui mobil, pe care i-l puse sub nas colegului său.

— Bagă numele utilizatorului şi parola!

Tom se execută şi e-mailul pe care i-l trimisese amicul său se lăbărţă pe display-ul încăpător al mobilului.

— Ia uite ce chestie! se miră Lucky după primele rânduri. Hai să-ţi citesc şi ţie, ca să nu mori prost!

— Adică, noi putem să murim proşti? se burzului Pierce, care îşi ridicase capul căzut pe masă, la auzul ultimelor cuvinte ale prietenului său.

Dar ţeasta îi căzu la loc, fără a-i permite lui Lucky să îi dea un răspuns oarecare.

— Cică sistemul chinezesc – după unii, indian – de topire a fierului în creuzet le-a permis ăstora să obţină un oţel-carbon de înaltă calitate, încă de la începutul mileniului trecut. Tehnica realizării acestor săbii nu a fost descoperită nici până acum. Niciun european nu a reuşit să prelucreze oţelul de acest tip, care era furat de portughezi sub formă de lingouri. Asta se întâmpla prin anul 1591. A fost cunoscut în Europa sub numele de oţel de Damasc, de persani drept pulad joherder, adică „oţel cu ape”, şi bulat

în Rusia. Când încercau să-l prelucreze, lingourile înroşite în foc se sfărâmau sub ciocan şi „apele” lui dispăreau complet.

— Ce ape, mă? vru să ştie Tom, mirat de cele aflate.

— Poate nu înţeleg eu foarte bine ce scrie ăsta aici... Oţelul avea un aspect unduit, ce apărea în momentul în care se producea răcirea în creuzet. Hai să nu ne complicăm mintea cu amănunte din astea tehnice! Lasă-i pe ingineri să-şi bată capul, tot nu le foloseşte la altceva. Ce e mai interesant... se crede că în folosirea săbiilor fabricate din acest oţel constă secretul victoriilor spectaculoase ale perşilor sasanizi în luptele cu legiunile romane. Şi că aveau o calitate egală cu cea a oţelurilor hipereuctetoide din zilele noastre, indiferent ce dracu o fi însemnând asta.

— Adică, hâc!... pertetoizii ăştia l-au omorât pe bietu Jimmie? ridică din nou Pierce capul şi lacrimi mari începură să i se scurgă pe lângă nasul înroşit de băutură. ’Re-ar mama lor a dracu de pre... torieni! Dacă pun io mâna pe ei...

Şi căzu din nou în adormire, continuând să viseze probabil cum o să răzbune moartea bietului Tower prin zdrobirea tuturor pertetoizilor sau pretorienilor din

America şi de pretutindeni.

— Să ştii că ăsta nu e un lucru rău, aprecie Tom, după o scurtă perioadă de gândire.

— Că îi omoară Pierce pe pertetoizii sau pretorienii lui?

— Şi asta! Dar faptul că arma e rară ne poate duce undeva; mai repede – adică, e drept că şi cu puţin noroc. Dacă îl împuşca cu un Berreta de duzină, ce făceam? Că în zilele noastre până şi copiii pot pune mâna pe o drăcie de-aia fără serie.

— Asta cu condiţia să aflăm de unde provine. Cum perşii sunt strămoşii iranienilor de azi, să nu fie vorba despre o moştenire de familie de pe la arăbeţi, căni s-a înfundat pista din start.

— Crezi? zâmbi agentul Roe cu subînţeles. Roagă-te să avem de-a face cu iranieni! Mai monitorizaţi şi mai puricaţi decât arabii din America nu sunt nici cobaii din laboratoare. Asta ar fi cea mai simplă variantă.

— Ştii ce zic eu? Du-te tu şi vezi la New York care e pista pe care merge amicul tău şi unde duce ea, dacă o duce undeva. Eu mai pierd timpul pe aici, să văd ce mai descopăr despre asasinul lui Jimmie. Trebuie să găsesc mai multe detalii decât arma aia buclucaşă, care rămâne, totuşi, o simplă ipoteză.

— Bine, bătrâne, dar să nu crezi că nu ştiu că vrei să te foloseşti de răgazul şi de pretextul ăsta pentru a i-o trage legistei. Măcar pune-i-o sănătos, oricum nu era genul meu, deşi saliva când îi făceam câte un apropo discret. Ai văzut doar...

*

* *

Emilio făcu ochii mari când în cameră pătrunse o apariţie atât de fermecătoare ca Mercedes, însă instinctul de supravieţuire fu mai prompt decât cel sexual. În mână îi luci, aproape instantaneu, lama lungă a unui cuţit de asalt din cele folosite de puşcaşii marini în operaţiunile delicate.

— Sunt sigură că eşti ceva mai stăpân pe masculinitatea ta decât arăţi, fură primele vorbe ale tinerei, când văzu gestul de autoapărare al fostului soldat.

Ochii ei se fixară în ochii bărbatului şi îi transmiseră acestuia toată căldura pe care era dispusă să o ofere în acea fază incipientă a relaţiei lor. Ştia că dozele mai mari l-ar fi moleşit de tot.

Fără să înţeleagă de ce, El loco lăsă jos cuţitul şi căpătă o mare încredere în acea frumoasă femeie care intrase pe uşa camerei lui.

Erau câteva zile de când aştepta aici să fie contactat de cei care îl scoseseră din iadul aşa-zisului sanatoriu, în fapt o închisoare în toată regula, unde veteranii ce păreau scăpaţi de sub control puteau fi chinuiţi după bunul plac.

Mercedes păşi cu încredere spre negrul cu o figură de asasin în serie. Se aşeză lângă el şi îi luă mâna într-a ei, fără să scoată vreun cuvânt.

Emilio fu cuprins de o senzaţie pe care nu o mai încercase în viaţa lui. Se simţea ocrotit dar şi excitat în acelaşi timp, o combinaţie ciudată, care îi puse toate simţurile în stare de alertă maximă.

Fata nu mai trebuia să facă prea multe din acel moment. Mâna i se duse, ca din întâmplare, spre şliţul pantalonilor uriaşului negru. Câteva mişcări de-a lungul lui o făcură să se convingă că El loco nu era dintre cei ce făceau de râs legenda despre supradotarea negrilor.

Precum un mieluşel, Emilio rămăsese ca hipnotizat la mângâierile femeii. El, care de obicei ar fi răsturnat de mult cu picioarele în sus o alta şi i-ar fi măsurat gâtul cu mădularul, stătea acum înfiorat şi nu îndrăznea să facă nicio mişcare, parcă spre a nu se trezi din vis.

Pentru Mercedes, reacţia bărbatului nu constituia o premieră. Ştia că ar fi fost în stare să rămână în acea stare

aproape cataleptică până ar fi ejaculat, dacă nu ar prelua ea iniţiativa. De aceea, îşi desfăcu sutienul, pe care şi-l scoase afară pe sub tricou. Apoi îl apucă pe nehotărâtul soldat de ceafă şi îi băgă capul între sânii ei umflaţi, în timp ce mâna cealaltă reuşea, cu mare măiestrie, să deschidă fermoarul şi să elibereze namila ce abia mai încăpea, în locul special rezervat, de excitată ce era. Pe urmă apucă membrul imens şi strâmb, începând să-l mângâie cu degetul mare pe porţiunea unde pielea stătea ataşată de capul cu un singur ochi.

El loco simţi că începe să transpire. Ridicându-i simulacrul de bluză, mozoli cu poftă sânii tari, acolo unde îl pusese femeia aceea minunată la lucru. Simţi cum capul îi e împins mai jos, tot mai jos, aşa că păru în sfârşit să înţeleagă că, vis sau nu, acţiunea trebuia dezlănţuită.

De data asta coborî, fără să mai aibă nevoie de îndrumare. Presimţea că o putere imensă îi pune stăpânire pe tot corpul, aducându-l în stare să o facă fărâme pe femeia aceea ce părea uşoară ca un fulg.

Îşi cântări cu grijă gesturile, cuprins brusc de teama că ar putea să spargă porţelanul din care părea construit trupul creol al femeii.

Nu avu răbdare să dea jos bucăţica fină de mătase care

îi acoperea acesteia sexul.

O îndepărtă grăbit, dar grijuliu, şi îşi vârî cu foame limba, cât de adânc putu, din prima.

Femeia avea gust de junglă şi amintiri ancestrale i se redeşteptară în subconştient. Se simţea liber, cu câteva sute de ani în urmă, alergând vânatul prin deasa junglă africană.

Nu era doar sex, era libertate pură.

Limba lui aspră şi viguroasă se încolăcea cu o flexibilitate pe care nici el nu i-o cunoştea, pătrunzând în toate cotloanele vaginului.

Mercedes gemu când degetele groase şi aspre ale negrului intrară în ea, unul în prelungirea limbii, iar celălalt răvăşindu-i anusul.

Palmele ei se ridicară instinctiv către sânii plini, iar degetele prinseră ca într-o menghină sfârcurile mari şi rotunde.

El loco consideră că terminase de explorat catifelatul şi gustosul interior al ciudatei femei. De aceea, vru să o umple şi cu giganticul său membru, care i se părea că se mărise ca prin minune, deşi era oricum exagerat de mare.

Însă Mercedes nu-l lăsă s-o penetreze.

Apucându-i-l cu amândouă mâinile, începu să-l frece

înfrigurată, uitându-se hipnotizată la el. Îl cuprinse cu buzele strânse şi îl înghiţi pe tot, cu greu, dar cu succes.

Emilio rămase interzis. Aşa ceva nu mai trăise de când începuse să înghesuie fetiţele pe culoarul şcolii şi să le convingă să încerce şi acadele speciale. Pe atunci, dimensiunile sale de puşti cu bube pe fund erau mult mai reduse.

Capul femeii se retrase încet, apoi, cu o mişcare de rotaţie, se avântă din nou. Până la capăt. Iar şi iar.

Mâinile îi strângeau cu putere mădularul, în timp ce limba ei alunecă în jos, pe scrotul aspru al soldatului.

După ce limba pipăi cu grijă ambele testicule, zăpăcindu-l de-a binelea pe negru, exerciţiul de înghiţire completă fu reluat cu o şi mai mare poftă.

Fesele lui Emilio se treziră prinse ca în cleşte de palmele incredibil de puternice ale metisei, care îl trăgea tot mai tare spre ea, de parcă dimensiunile lui nu i-ar fi ajuns. Voia mai mult... Şi mai mult...

Orgasmul veni ca o consecinţă firească, iar Mercedes se retrase la timp pentru a simţi sperma fierbinte lovindu-i cu putere faţa şi curgându-i leneş spre sâni.

Membrul negrului rămăsese la fel de tare ca la început, iar fata continua să tragă de el, pentru a-i, simţi pe buze şi

ultimul strop.

Pentru că niciunul nu părea să fi ajuns aproape de sfârşit, negrul o întoarse brusc cu spatele şi o lungi cu bustul pe canapea, în timp ce el, rămas în picioare şi uşor flexat, se pregăti să pătrundă, fără niciun fel de remuşcări, în vaginul extrem de strâmt al femeii.

El loco simţi că intră cu camionul pe uşa unei case de pitic.

Se opintea în zadar. Organul se împotrivea să intre.

Mercedes se întoarse şi îl privi în ochi. O privire languroasă îl hipnotiză, ţintuindu-l şi răscolindu-l în acelaşi timp.

— Vreau să te rog să îmi faci un serviciu. Sper din tot sufletul că nu o să mă refuzi.

n

El loco nu avea puterea să vorbească, însă dădu din cap cu convingere, ca şi cum ar fi vrut să spună că face orice pentru ea, oricând şi cu orice preţ.

Imensul lui penis înaintă câţiva centimetri şi se opri din nou, ca şi cum ar fi fost prins în uşă.

— Vreau să omori pe cineva. Nu e mare lucru pentru tine, nu?

— Nu... nu înseamnă nimic. Lasă-mă să te pătrund

toată, lasă-mă să intru şi fac tot ce vrei, toată viaţa mea te voi sluji, fără să mai cer nimic altceva în schimb. Deschide-te!

— Promiţi? Să nu mai ai parte de aşa ceva dacă minţi? zâmbi Mercedes şi îl lăsă să pătrundă adânc. Adânc de tot...

Negrul ejaculă din nou, chiar la prima cursă dus. Nu îi veni să creadă ce i se întâmpla. O încolăci cu braţele şi îi acoperi spatele de sărutări. Era departe de a termina gazul Simţea că noaptea aceea va fi una foarte, foarte lungă. Şi, pentru prima oară în viaţă, nu îi mai fu frică de oboseala ce urma să se acumuleze în el. O luă de la început, de data aceasta cum îl tăia pe el capul, fără reţineri şi fără oprelişti.

Capitolul V

Lucky nu o găsi pe frumoasa doctoriţă la morgă, însă reuşi, contra unei hârtii de o sută bine strecurată, să îi afle numărul de telefon şi adresa.

Se hotărî rapid să rişte o vizită. Era mai greu de respins decât prin telefon. Plus că era foarte curios să vadă cum arată o locuinţă de legist în Philadelphia, în care să intre pe uşă, cu voie de la proprietar. Nu îşi amintea să fi avut multe experienţe de acest gen.

Cunoştea bine cartierul în care locuia Clarice. Unele case chiar nu mai aveau de mult secrete pentru el. Le cotrobăise bine pe toate.

Oare la doctoriţă oi fi intrat vreodată? se întrebă el în gând, uşor amuzat.

Apoi îşi aminti că aşa ceva era imposibil, pentru că femeia nici nu se născuse pe vremea aceea, sau era doar o bebeluşă.

Ha, ha, ha! se distră el când văzu casa. Bineînţeles că o ştiu. Nu-mi mai amintesc precis ce tip de seif avea şmecherul care o locuia, dar ştiu sigur că mare lucru nu ţinea în el. Mai mare osteneala decât câştigul. Sper că a crăpat de mult, zgârcitul dracului...

Sună îndelung, distrându-se teribil de noua lui postură.

Vin să cer lămuriri despre un caz, ca un poliţist adevărat, în casa pe care am spart-o acum mai bine de douăzeci de ani. Haios, trebuie să recunosc!

— Viiin, vin! se auzi o voce plăcută, dar evident exasperată.

Abia atunci realiză că ţinuse degetul cam mult pe butonul soneriei.

— Cine e? se auzi din spatele uşii.

— Samuel Branigan, Lucky. Ne-am cunoscut la serviciul tău.

Uşa se întredeschise uşor şi prin fanta lăsată se îţi frumosul cap al lui Clarice. Avea părul ud şi era ciufulită.

E atât de delicată, se gândi bărbatul, bucurându-se fără motiv.

— Domnul Lucky, ce surpriză! Chiar nu mă aşteptam la aşa ceva. Îmi pare rău, tocmai am făcut o baie... nu aşteptam nicio vizită... dar vă rog, intraţi şi mă scuzaţi numai două minute.

Uşa se închise, zgomotul lanţului scos se auzi distinct şi sunetul unor paşi lipăiţi fură însoţiţi de îndemnul de a intra şi a se simţi ca acasă.

Chiar ca acasă e greu, îşi zise el. Dar că n-o să mă simt

complet străin, asta e sigur.

Pătrunse înăuntru şi se îndreptă hotărât spre sufragerie. Se vedea clar că noul locatar nu avea nimic în comun cu cel pe care îl cunoscuse el sau, mai bine zis, pe care nu apucase să îl cunoască, slavă Domnului!

Se aşeză confortabil pe canapeaua largă de piele roşie şi începu să butoneze telecomanda televizorului.

Fără să vrea, constată că în oglinda din perete se putea vedea fără probleme în dormitorul doctoriţei. Îşi schimbă treptat poziţia, până prinse unghiul din care reuşea să zărească cel mai bine pregătirile pe care le făcea gazda. Şi avu noroc, căci se aşezase la marele fix exact în momentul în care halatul de baie cădea de pe trupul apetisantei femei.

Lucky plescăi, mulţumit de ceea ce vedea. Constată că realitatea nu contrazicea în niciun fel presupunerile pe care le făcuse în legătură cu acest subiect încă din momentul în care o văzuse în halat, la morgă.

Fără să fie înaltă, Clarice era perfect proporţionată. Picioarele lungi i se îmbinau perfect cu o pereche de fese ovale şi pline ca două jumătăţi de minge de fotbal american. Sânii, potriviţi ca mărime, îşi ridicau sfârcurile curioase şi îndrăzneţe în sus, parcă aşteptând să vadă

dacă se iveşte cineva care să îi admire şi să îi dezmierde.

— Numai două minute, domnule Lucky, o auzi el pe femeie, încercând să tragă de timp. Să iau ceva pe mine.

— Numai să nu-ţi piepteni părul, te rog. Erai adorabilă cu el ciufulit, strigă bărbatul, când o văzu că se pregăteşte să-şi treacă peria prin el.

Clarice se opri, descumpănită, neştiind care e atitudinea pe care se cuvenea să o adopte în faţa acestei neobişnuite cereri, ce coincidea ciudat cu momentul în care chiar avea de gând să se pieptene. După ce cumpăni câteva clipe, acceptă să îi facă musafirului pe plac.

— Bravo! îi scăpă lui Lucky, când văzu că fata pusese peria de-o parte şi se îmbrăcă.

— Aţi spus ceva?

— Ups! făcu el, înţelegând brusc pericolul şi retrăgându-se în poziţia pe care o avusese la început, pentru a nu se da de gol.

Se prefăcea că urmăreşte cu atenţie un meci la televizor când îşi făcu apariţia Clarice, îmbrăcată lejer, într-o pereche de jeanşi rupţi în genunchi, cum se purtau atunci, şi cu o bucăţică de tricou peste bustul bine alcătuit.

— Cărui motiv îi datorez onoarea? începu ea protocolar, dar totuşi zâmbitoare.

— Ah, mă bucur că ai ţinut seama de umila mea recomandare, punctă bărbatul, referindu-se la părul încă ud şi răvăşit al femeii.

Clarice încasă complimentul în plin şi roşi vizibil, însă nu se supără pe el; dimpotrivă.

— Am trecut pe la morgă şi am văzut că nu eşti acolo... aşa că mi-am zis să trec eu pe la tine, poate ai mai descoperit ceva.

— Dar, domnule Lucky... începu ea, gata să pună lucrurile la punct.

— „Domnul” era tata, Dumnezeu să-l odihnească! Eu sunt doar Lucky, dacă nu te superi.

— OK, Lucky! acceptă tânăra cu uşurinţă, ceea ce denota că era dispusă la concesii.

De fapt, ea realiza modul rapid în care pierdea teren, dar nu se mai gândi la asta.

— Deci, Lucky, te anunţ că raportul meu complet a fost depus la Poliţie, aşa că nu văd ce rol...

— ... Adică mă trimiţi să citesc nişte foi de hârtie de la nişte grăsuni transpiraţi, în loc să îmi rezervplăcerea de a avea o discuţie cu o femeie splendidă şi proaspătă ca un cireş de mai înflorit?

Clarice se înroşi din nou. De data asta chiar se enervă

de atitudinea ei atât de străvezie, de imprudenţa de a-şi arăta simpatia pentru bărbatul acela pe care, propriu-zis, nici nu îl cunoştea.

— De ce am eu impresia că interesul profesional vine pe locul secund? spuse doctoriţa, încercând să adopte o poziţie de forţă.

Însă Lucky era prea versat ca să poată fi oprit cu asemenea procedee.

— Poate pentru că îţi convine să crezi asta, spuse el, zâmbind. Şi nici măcar n-ai greşi.

Bărbatul se amuza de jocul acela în care nu putea exista decât un singur câştigător. Avea de gând să îi dea un răgaz femeii, aşa că se făcu că nu observă fâstâceala ei şi trecu la partea profesională.

— Nu ştiu de ce, dar îmi vine greu să cred că o namilă ca Jimmie, cu trecutul lui... aventuros, chiar şi bătrân, nu a ripostat deloc în disputa cu asasinul.

— Extraordinar! se bucură şi se miră fata, în acelaşi timp în parte pentru că scăpase de situaţia penibilă în care fusese pusă. Asta am descoperit şi eu. De fapt, nu eu, dar criminaliştii... Unul mi-e prieten, în fine... mai curând ar vrea el. Au găsit cuţitul bătrânului, cu urme de sânge pe el. Şi au găsit şi sânge pe stradă, altul decât cel al lui

Jimmie.

— Aha, deci avem un câştigător! se bucură Lucky, care îşi amintea că văzuse ceva asemănător în coşmarul însângerat, deşi nu era sigur dacă, în zvârcolirea lui, Jimmie reuşise sau nu să îl atingă pe agresor.

— Da... se poate... asta în cazul în care agresorul e de găsit în baza de date a Poliţiei. Altminteri, grupa sanguină şi chiar analiza ADN nu înseamnă mare lucru. O să fie mai folositoare la proces, după ce o să-l prindă. Dacă o să-l prindă.

— E musai! spuse Lucky cu hotărâre în glas.

Seara se lăsa imperceptibil peste oraşul tinereţii lui. Se simţea mai bine ca niciodată, acolo, în compania unei tinere şi foarte frumoase femei. Se gândi că, totuşi, nu regreta întoarcerea în Philadelphia.

Îşi aprinse o ţigară Winston şi acceptă bucuros paharul de whisky pe care i-l întinse Clarice. Seara se anunţa lungă şi plăcută.

*

* *

Tom se trezise cu greu, după agitaţia din ziua precedentă. Drumul până la Paco, ce sălaşuia la periferia

oraşului, nu fu de natură să îl scoată din amorţeală.

Când opri maşina i se păru că observă privirile lacome ale unor puşti cu un aer periculos îndreptate spre BMW-ul său sport, decapotabil, pe care i-l făcuse cadou Lucky în urma unei beţii crâncene. Îşi aprinse o ţigară şi se prefăcu că urcă spre etajele superioare ale blocului în faţa căruia oprise, însă cum trecu de uşă se opri şi se ascunse într-un loc mai întunecos, aşteptând cu răbdare să vadă ce se întâmplă. Era o bună ocazie pentru a-şi reveni din amorţeală, şi nu voia s-o rateze.

Exact aşa cum bănuise, nu dură mult până ce tinerii apărură, aruncând priviri în stânga, în dreapta şi încercând, ca din întâmplare, să vadă dacă portiera maşinii era încuiată sau nu, aceasta fiind acoperită.

Când descoperiră că portierele erau deschise, îşi făcură nişte semne şi unul dintre ei urcă, în timp ce alţi doi stăteau de pază.

Observând că tânărul se apleacă sub volan, pregătindu-se pentru o pornire prin contact direct, Tom hotărî că e momentul să acţioneze. Ieşi ca o furtună din scara blocului şi se repezi la tânărul chircit în automobilul lui. Se aplecă să-l înhaţe de guler, când se trezi cu o lovitură năprasnică în spate, semn că ceilalţi doi n-o şterseseră la apariţia lui,

aşa cum obişnuiau cei de teapa lor. Se răsuci şi, din întoarcere, îi arse un dos de pumn atacatorului, care îl proiectă pe acesta pe zidul blocului, de pe care se scurse uşor, ca apa pe burlan. Apoi îl apucă şi pe cel din maşină, care tocmai se pregătea s-o şteargă.

Un pumn bine ţintit în creştetul capului îl teleportă şi pe acesta în lumea viselor.

Agentul îl ridică cu o mână şi îl aruncă grămadă peste celălalt, întorcându-se spre cel de-al treilea. Dar, stupoare! Sub îmbrăcămintea băieţească şi cozorocul cu însemnele celor de la „New York Yankees” se ascundea o fată. Şi nu orice fată. O blondă superbă, cu nişte ochi ca tăciunele, pe care spaima şi furia combinate o făceau şi mai atrăgătoare. Ţinea în mână un pistol cu care îl amenința pe uriaşul agent, mai speriată de această postură decât se dovedi a fi bărbatul, aflat de partea periculoasă a ţevii.

— Ia uite, ce boboc de fată! reacţionă Roe, ca şi cum n-ar fi observat arma îndreptată spre el. Nu vrei să mergem să bem o cafea, ceva? Prietenul meu stă chiar în blocul ăsta şi sunt sigur că ar fi foarte bucuros să ne primească.

— Eşti nebun?! strigă ea, furioasă. Tu nu vezi ce-am în mână? Urcă în maşină şi rade-o, până nu-ţi găuresc scăfârlia!

— Nu mai spune! se prefăcu Tom mirat. Şi de ce ai face aşa ceva? Pentru că ţi-am deranjat prietenii? N-am intenţionat, dar n-aveam chef să îmi umple maşina de purici. Tinerii din ziua de azi sunt atât de murdari... Uite, ca să facem pace, tu îmi dai pistolul şi eu îţi dau la buci. Ce zici? Toată lumea va fi mulţumită.

Cu un gest rapid, masivul agent se descheie la pantaloni şi îşi lăsă liber enormul falus, pe jumătate erect.

— Uite, şi el se bucură să te vadă! adăugă Tom.

Fata privea hipnotizată la enormitatea care i se arătase în faţa ochilor. Nu se aşteptase nici la un asemenea gest, în circumstanţa dată, nici la o asemenea mărime.

Era tot ce aşteptase Tom. Profitând de momentul de descumpănire al fetei, făcu un pas în faţă şi proiectă o straşnică lovitură de picior peste mâinile încleştate pe armă ale fetei. Revolverul zbură cât colo, iar blonda rămase perplexă, continuând să privească când la membrul bălăngănind al bărbatului, când la arma căzută la câţiva metri de ea, în stradă.

— Victorie! se entuziasmă agentul de succesul repurtat, băgându-şi arma secretă la loc în pantaloni. Faza asta ţine mereu la puicuţe ca tine.

Şi, fără să mai stea pe gânduri, se apropie de fată, o

apucă de picioare şi o aruncă pe umăr, ca pe o căprioară răpusă de glonţul vânătorului. Luă şi pistoletul cu el, având grijă să nu şteargă amprentele de pe acesta, şi intră tacticos în bloc.

— Ei, şi acum să mergem la Paco. Să-i luăm acestei frumuseţi un mic interogatoriu, ca să vedem dacă intră ea la puşcărie sau intrăm noi în ea. Categoric, ziua se dovedeşte mai bună decât se anunţa mai devreme.

*

* *

Emilio îşi făcu apariţia în barul plin de fum cu aerul unuia care se născuse acolo. Figura lui pătrată, cu ochi mici şi răi, era străbătută de o cicatrice ce se întindea din colţul ochiului stâng până sub urechea dreaptă. Această „distincţie” îl făcea să se asorteze de minune cu ceilalţi dezmoşteniţi ai sorţii care îşi făceau veacul pe acolo.

De bara de inox, sclipind inutil în luminile slabe din bar, atârna o fată care arăta ca o femeie, încercând să se şi comporte ca una. Chiloţii ei, probabil moşteniţi de la vreo bunică, pe când aceasta depăşise suta de kilograme, atârnau sinistru peste picioarele subţiri ca nişte scobitori.

— O tequila! comandă Emilio cu o voce spartă. Dublă!

Observă privirile celor din bar aţintite asupra lui, însă nu erau priviri ameninţătoare, nici măcar curioase. Devenise doar un nou cuier pentru agăţat priviri. Probabil că, dacă n-ar fi privit la nimic, curioşilor le-ar fi căzut ochii în gură. Erau beţi, erau plictisiţi, trăiau degeaba pe acest Pământ.

În spate zări un tânăr pricăjit, purtând ochelari, răstignit pe un scaun şi oftând fericit în timp ce o târfă bătrână, cu cărnurile căzute, îi sugea în scârbă virgula ce îi ţinea loc de sex.

Oare de ce o trebui să iau viaţa unuia dintre ăştia? se gândi plictisit Emilio. Sună mai mult a acţiune de binefacere decât a asasinat. Şi mie nu-mi plac acţiunile de binefacere...

— Să îţi fac şi ţie una mică, voinicule? se trezi el interpelat de târâtura care tocmai terminase cele treizeci de secunde necesare pentru a-l satisface pe tânărul cu figură de tocilar.

Emilio se uită plin de o infinită greaţă la căzătura care încerca să îi zâmbească apetisant, în timp ce în colţul buzelor ei strident rujate mai lucea o dâră de spermă.

Poate, dacă n-ar fi cunoscut-o pe inegalabila Mercedes, ar fi lăsat scursoarea aceea să-l servească, atât cât să nu simtă gustul botezat al Tequilei. Acum însă, numai gândul

că ar putea atinge o asemenea femeie îl făcea să simtă mâncarea pe ultimele două zile pornind pe drumul invers. Dacă ar fi fost un caracter gânditor, filosof, ar fi fost desigur îngrijorat de schimbarea pe care întâlnirea cu Mercedes o provocase în gusturile sale pentru femei.

— Du-te-n mă-ta de târâtură! o înjură el, împingând femeia care se aplecase deja şi îşi făcea de lucru la şliţul lui.

Deşi încercase să nu fie prea dur, poziţia incomodă a târfei, precum şi forţa lui extraordinară făcură ca brânciul administrat să se dovedească mai puternic decât intenţionase.

Dama de consumaţie se dădu un pas înapoi, se dezechilibră şi căzu peste masa unor marinari care îşi beau liniştiţi whisky-ul botezat.

Indiferent dacă, în alte împrejurări, aceştia ar fi avut sau nu chef de scandal, afrontul pe care considerară că îl suferiseră era prea mare pentru ca minţile lor înecate de băutură să calculeze a cui era vina pentru cele întâmplate. Cert era că femeia care le căzuse pe masă le răsturnase băuturile, iar altceva nu mai conta. Săriră în picioare toţi patru ca arşi şi se îndreptară spre negrul de la care pornise totul.

Emilio fu puţin îngrijorat de conjunctura creată. N-avea niciun interes să atragă atenţia asupra lui. Venise aici cu treburi clare, şi nu avea chef să le vadă spulberate de nişte imbecili care stătuseră prea mult în soare.

— Hei, hei, băieţi, nu vă ambalaţi! încercă el să calmeze spiritele, deşi ştia că tăvălugul, odată pornit, era imposibil de oprit. Poate n-aţi fost atenţi, dar târfa aia era prea beată ca să se ţină de altceva decât de prohabul meu...

Din păcate, marinarii nu de scuze aveau chef. Un pretext era la fel de bun ca oricare altul.

Cel care se găsea mai aproape de Emilio lansă un croşeu fulgerător de dreapta spre craniul ras al negrului. Acesta, însă, nu era omul care să fie luat prin surprindere. Cu o mişcare calmă aplecă puţin capul, în aşa fel încât pumnul îl lovi în creştetul tare ca piatra. Zgomotul de oase sfărâmate veni ca o consecinţă firească a gestului comis, iar marinarul se prăbuşi urlând de durere, cu oasele mâinii făcute zob.

Al doilea marinar fu mai precaut şi, executând o rotire dibace în aer, încercă să-l lovească cu piciorul pe cel care păruse doar un negru norocos. Însă nu doar norocul îl ţinuse pe Emilio până atunci în viaţă, ci confruntările îndelungi în războaiele din Panama şi Bosnia, Golful Persic

şi Irak. Se aplecă fulgerător şi lăsă piciorul marinarului să-i treacă razant pe lângă faţă. În acelaşi timp, îl lovi puternic cu călcâiul bocancului în piciorul de sprijin, dinspre exterior, exact deasupra rotulei.

Piciorul scrâşni înfundat, iar al doilea marinar se prăbuşi, cu oasele contorsionate şi articulaţia zdrobită. Ceilalţi doi ezitară puţin înainte să atace. Doi camarazi scoşi din luptă doar din două lovituri nu era un lucru pe care să-l fi întâmpinat în fiecare zi în desele scandaluri în care fuseseră implicaţi de-a lungul vremii.

Unul dintre cei rămaşi teferi scoase de la brâul care îi înconjura şoldurile un cosor, folosit la trasul balenelor pe punte. Aplecat de mijloc, începu să execute mişcări de balans, trecându-şi cu dexteritate arma dintr-o mână într-alta şi fixându-şi adversarul cu ochii sticlind de ură. O primă lovitură, pe care o vrusese surprinzătoare, îl determină pe Emilio să facă un salt în spate.

Încurajat de acea retragere, marinarul se avântă înainte şi îşi trecu cosorul în cealaltă mână, încercând să îl prindă descoperit pe străinul ce se pregătise să pareze lovitura pe partea stângă. Vârful încovrigat intră în geaca groasă, însă nu ajunse până la piele.

Emilio nu era un tip care să se sperie la vederea

sângelui, însă nu îi făcea nicio plăcere ca acesta să-i aparţină. Uitând de precauţiile pe care şi le luase până atunci, scoase un răcnet care îngheţă sângele în vinele decăzuţilor din bar, ce se strânseseră într-un colţ pentru a face pariuri.

După victoriile uşoare asupra primilor doi, cota lui crescuse fulgerător. Însă, la vederea cosorului, pariurile se reînsufleţiră şi cei care se prindeau pe marinari căpătară curaj, ridicând miza. Bineînţeles că nimănui nu îi trecu vreo clipă prin minte să încerce oprirea scandalului.

Emilio se sprijini cu o mână de tejgheaua barului, aflat în imediata sa apropiere, şi îşi aruncă picioarele în sus, prinzând gâtul marinarului între genunchi. Urmă o răsucire scurtă şi apoi se lăsă să cadă cu toată greutatea la podea, trăgând sub el corpul lipsit de apărare al celui ce comisese imprudenţa de a-i găuri geaca. Gâtul acestuia pârâi scurt, iar marinarul rămase întins fără suflare la podea. Urlete animalice porniră la unison din piepturile asistenţei, salutând prima victimă certă a bătăii.

Ultimul marinar privea descumpănit, când la trupul neînsufleţit al colegului său, când la faţa răvăşită de furie a negrului. Calcula care ar fi fost reacţia cea mai potrivită în acea împrejurare: să îşi încerce norocul, ori s-o şteargă

cu coada între picioare?

Din nefericire pentru el, nu avu timp să calculeze prea mult. Cu o mişcare rapidă, străinul puse mâna pe cosor şi se aruncă în direcţia ferestrei, care se găsea exact în spatele celui de-al patrulea marinar. În aer, Emilio făcu o rostogolire spectaculoasă, ajunse cu picioarele în direcţia ferestrei, pe care o sparse, şi se pierdu în noaptea ce cuprinsese Philadelphia.

Un oftat de uşurare şi de admiraţie în acelaşi timp răzbătu din locul în care se adunase asistenţa. Ieşirea acrobatică din scenă a negrului le tăiase respiraţia. Abia după ce îşi reveniră din uimire catadicsiră să-şi arunce privirile asupra celor care porniseră, de fapt, scandalul.

Doi dintre marinari rămăseseră cu ochii căscaţi de uimire, unul cu pumnul sfărâmat, iar celălalt cu piciorul flencănind. Dar ei erau cei favorizaţi de soartă. Matelotul care dezgropase cosorul... războiului zăcea cu gâtul rupt, lângă tejgheaua murdară, iar cel de-al patrulea părea că priveşte intens tavanul încăperii, având unealta tovarăşului său înfiptă în vena jugulară. El loco nu iertase pe nimeni...

Capitolul VI

Lucky se întinse peste trupul adormit al lui Clarice, ca să îşi ia o ţigară din pachetul de Wiston Full Flavor ce rămăsese pe noptiera de pe partea ei. De fapt, „partea ei” era un fel de a aprecia poziţia în care adormiseră.

Seara precedentă, când Clarice îi întinsese paharul cu whisky, el o apucase cu un gest firesc de mână. Contactul fusese unul electrizant şi avusese darul de a înfrânge barierele psihologice pe care femeia se străduia din răsputeri să le aşeze între ei. Legista simţise că se înmoaie de tot, ca şi cum mâna lui Lucky, atingând-o pe a sa, i-ar fi inoculat direct în creier o substanţă afrodiziacă puternică.

Simţind ca un vulpoi bătrân momentul ei de slăbiciune, Lucky o trăsese uşor peste el... mai mult ca o invitaţie, decât ca un gest ferm. O prinsese apoi în braţe şi îi acoperise faţa cu sărutări fierbinţi.

Pielea ei, proaspăt spălată şi tânără, îi înfiora buzele ca aromele tari ale unui vin vechi. Mâinile fetei îi mângâiaseră părul, o vreme, apoi începuseră, înfrigurate, să-i desfacă nasturii cămăşii.

Începutul fusese făcut. Ceea ce urmase, însă, îşi găsi un loc de cinste în panoplia cu momente explozive din

colecţia lui Lucky.

Legista nu era deloc o profesionistă, dimpotrivă. Probabil însă că simţurile ei fuseseră o bună bucată de vreme amorţite. Mediul în care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului putea fi o explicaţie suficient de plauzibilă în acest sens. Însă cine mai căuta explicaţii?...

Roşie ca focul, ruşinându-se parcă de propriile ei simţăminte dezlănţuite, Clarice îi desfăcuse hotărâtă cureaua şi o smulsese din găici, cu furie şi poftă. Nu se încurcă prea mult nici în fermoarul lui, iar când mădularul erect şi noduros al bărbatului văzu lumina camerei, mâinile ei îl cuprinseseră, nesăţioase.

Femeia oftă, ca şi cum se temuse că n-o să ajungă niciodată în stadiul acela. Începu să plimbe în jos şi în sus pielea fierbinte, în timp ce buzele ei acopereau cu sărutări pieptul puternic al lui Lucky.

Acesta strecurase deja o mână dincolo de bariera strâmtă a blugilor şi cuprinsese în palma sa fesa stângă a legistei, mângâind-o în timp ce se simţea covârşit de masturbarea înfrigurată a lui Clarice. Parcă nici nu îndrăznea să facă mişcări bruşte, ca să nu-i curme elanul.

Femeia părea că uitase de prezenţa lui ca persoană. Lucky devenise pentru ea doar un trup cu care se grăbea

să se desfete, înainte ca neliniştita ei conştiinţă să strice totul.

Se ridicase brusc şi, cu un gest energic, îşi aruncase tricoul cât colo. Nici blugii nu mai întârziară mult pe lungile ei picioare, având aceeaşi soartă. Apoi se întorsese cu spatele la el şi, privind concentrată printre picioare, se aplecase în faţă. Imediat după aceea apucase penisul viguros cu gesturi sigure şi îl introdusese fără teamă în vaginul ei strâmt şi încă uscat.

Scosese un geamăt prelung de durere şi plăcere, în timp ce aluneca din ce în ce mai mult, acaparând complet mădularul bărbatului venit în vizită, începu apoi o pendulare sălbatică, în timp ce Lucky îi cuprinsese şoldurile, pentru a-i uşura efortul. O trăgea cu forţă în jos, de câte ori femeia ajungea suficient de departe de el încât să existe pericolul să iasă de tot.

Clarice se simţea umplută până în creştetul capului şi avea senzaţia că tot corpul bărbatului se scurge în ea şi o împlineşte, cu fiecare mişcare, cu fiecare zvâcnet.

Ceva mai târziu, Lucky o împinse uşor şi o întoarse cu faţa către el. Trupul femeii era mic şi bine croit. I se aruncă de gât şi îl încolăci cu picioarele, în timp ce el se ridicase şi îi susţinea întreaga greutate cu braţele.

Făcu câţiva paşi cu ea strâns încolăcită, şi o propti de cel mai apropiat perete.

Spatele legistei se întâlnea cu zidul numai în dreptul umerilor. Restul trupului era arcuit în aer, în timp ce musafirul o manevra în ritmul sălbatic al sexului fără oprelişti. După un timp, bazinul femeii începu să se mişte instinctiv, rotindu-se din ce în ce mai repede.

După câteva minute bune, Lucky o duse către pat şi o lăsă uşor jos, în timp ce el continua fără niciun fel de pauze să îi dea puternice lovituri de berbec, parcă dorind s-o despice în două. Ritmul începuse să scadă, la un moment dat, dar nu din cauza oboselii, ci pentru a spori gradul de percepţie al fiecărei mişcări. Penisul bărbatului o scotocea ca un vagabond gunoaiele, intrând precum o limbă în cele mai ferite şi mai neatinse firide ale intimităţii ei.

Noaptea trecuse în experimente şi poziţii dintre cele mai nefireşti. Parcă încercau să retrăiască toată istoria sexului într-o noapte, cu spaima că poate a doua zi nu va mai rămâne nimic din ei, că se vor topi cum se topesc lumânările în timp ce îşi îndeplinesc rostul pentru care au fost fabricate.

Când dimineaţa se îţise printre jaluzelele ferestrelor

imense ale camerei, cei doi căzuseră răpuşi, ca un cuplu de vampiri care îşi pierd puterea sub razele solare.

Acum, mulţumit şi cu trupul moleşit de o plăcută oboseală, Lucky se întindea după ţigări, după o noapte pe care niciunul dintre ei nu avea s-o uite prea uşor.

Deodată privirea i se înceţoşă, iar ţigarea abia scoasă din pachet îi scăpă din mână. Imaginea femeii întinse sub el, cu faţa pe pernă, zâmbind mulţumită şi cu ochii închişi începu să se tulbure, să se rotească, să se deformeze.

Avea un nou coşmar. Şi asta pentru că viziunilor sinistre le putea uşor spune coşmaruri.

În locul ei apăru un colţ de stradă. Pierce Cap de Cal privea îngrozit cum un negru, la fel de viguros ca acela din prima lui viziune, dar în mod sigur altul, îi lipise de gât lama lungă a unei săbii şi îl privea liniştit în ochi.

— Bătrâne – îi spunea negrul să nu mi-o iei în nume de rău! Nu e nimic personal, doar afaceri.

Mişcarea fu scurtă şi parcă mimată. Zgomotul se dovedi aproape imperceptibil, în schimb efectul fu devastator. Corpul lui Pierce rămase rezemat de zid, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ochiul lui mărit de groază continua să-l privească pe agresor.

După câteva fracţiuni de secundă, cămaşa cadrilată,

care văzuse probabil multe altele la viaţa ei în afară de apă şi detergent, se umplu de sânge. Negrul îl mai privi o dată, apoi se îndepărtă de el. Capul bătrânului se rostogoli pe asfalt, iar ochiul valid continuă, parcă, să privească înspăimântat picioarele negrului, până ce acesta dispăru complet în noapte.

Scăpând de acel coşmar însângerat, Lucky încercă să sară din pat, însă se împiedică în cearceafurile răvăşite. Cum era şi slăbit şi ameţit, se prăbuşi cu zgomot pe podea.

Clarice tresări, speriată.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, încercând să înţeleagă motivul care generase panica bărbatului.

— Trebuie să plec imediat.

— Serios? se miră femeia, aproape cu lacrimi în ochi. Nu mă gândeam că o să rămânem o viaţă împreună, dar chiar aşa?

Bărbatul nu avea timp de explicaţii, însă figura dezamăgită a femeii îl făcu să ezite puţin.

— Nu spune prostii, că nu e vorba despre asta! Am „văzut” ceva... Nu am timp să îţi explic. Trebuie să salvez viaţa unui vechi prieten.

Se îmbrăcă împleticit şi se repezi spre uşă, însă se

prăbuşi din nou înainte să iasă.

— Nu înţeleg nimic, reacţionă femeia panicată. Dar e clar că acum nu eşti în stare să salvezi pe nimeni. Lasă-mă măcar să merg cu tine.

— Exclus! Nu plec la plimbare... Ai putea fi rănită, sau şi mai rău, Doamne fereşte!...

Şi Lucky dădu din mână, ca pentru a-şi alunga un gând urât din minte. Cu toată bravada lui, era destul de îngrijorat de slăbiciunea care-l copleşise, în mod normal, o noapte de sex nu-l putea zdrobi în halul acela, cu atât mai mult cu cât se bucura de capacităţi de recuperare dincolo de înţelegerea omenească. Eforturile pe care le făcea psihicul lui atunci când avea acele viziuni erau însă incomparabil mai mari decât cele sexuale.

Îşi făcu socoteala că era mai important să ajungă cu bine în locul unde urma să se petreacă oribila crimă decât să leşine pe drum şi să păţească vreun accident. În fond, n-avea decât să o lase pe Clarice o stradă sau două mai departe, pentru a o feri de primejdii. Un argument în plus pentru această variantă îl constituia nesiguranţa pe care o simţea în legătură cu locul în care urma ca Pierce Cap de Cal să fie asasinat. I se părea că recunoaşte împrejurimile – doar era la el acasă însă trecuse mult timp de când nu

mai hălăduise pe acolo.

— OK, poţi să vii cu mine, ca să conduci maşina. Dar când îţi spun să te opreşti şi să încremeneşti înăuntru, să mă asculţi!

*

* *

Paco îşi cunoştea prea bine prietenul ca să îl mai mire ceva la el. Cu toate astea, se arătă deosebit de surprins când îl văzu pe Tom intrând nonşalant în micul său apartament, purtând o fată pe umăr.

— Ce ţi-a crescut acolo, monstrule?

— Îiii! se prefăcu Tom speriat, când privi în direcţia în care arăta degetul lui Paco. Asta de unde o mai fi apărut?

Apoi se apropie de pat şi o depuse acolo, cu o zvâcnitură de umăr, pe fata înmărmurită de spaimă.

— Nu, serios, insistă gazda. Cine-i individa?

— Păi, dacă tu nu ştii, eu de unde să ştiu? Era în faţa blocului. Se juca de-a hoţii şi vardiştii, însă a greşit vardistul. Acum o să cam putrezească prin închisoare, ce să-i faci...

— Cum! strigă fata, îngrozită. Închisoare? Dar n-am făcut nimic...

— Termenul de tâlhărie îţi sună cunoscut? Atac cu mână armată? Opunere la arestare, ameninţarea unui agent CIA în exerciţiul funcţiunii? împiedicarea unei anchete privind siguranţa naţională? Ani grei, fata mea, ani grei de temniţă... Păcat de tinereţea ta.

Paco începu să mustăcească. Cunoscându-şi amicul ştia că, dacă ajunsese la tipul ăsta de texte, urmărea de fapt cu totul altceva decât respectarea legii.

Fata se aruncă în genunchi şi îi cuprinse picioarele malacului, cu ochii plini de lacrimi.

— Nu se poate aşa ceva... nu te ameninţam serios... nu ştiam cine eşti... nu se poate!

— Ia te uită! Se pare că ai prins prima mişcare care să te absolve de delicte. Rămâi acolo, că nu stai rău. Şi vezi ce poţi face cu ăsta, din poziţia respectivă, adăugă agentul Roe, scoţându-şi din nou imensul falus din pantaloni.

— Bă, Tom, dă-o bă dracului de treabă! se înfurie brusc Paco. La mine în casă? Tu de ce ai venit, de fapt? Eu credeam că în legătură cu ancheta...

— Dar ce vrei, bă, tâmpitule, dacă în faţa casei tale s-a gândit asta să-mi fure maşina? Curăţă-ţi în mă-ta cartierul! Ce vină am eu că trăieşti în spelunca asta? Las’ c-o s-o rugăm să lustruiască şi flaşneta ta obosită, dacă reuşeşte

s-o mai trezească la viaţă. Şi care e problema cu ancheta? Ce, am pus-o să-mi astupe urechile sau să-mi desfunde ţeava? Mai bine spune-mi ce-ai aflat? Fă abstracţie de rest! Ah... ce bine e să îmbini utilul cu fututul! întotdeauna mi-a plăcut zicala asta...

Fata, altminteri nu tocmai o fecioară de pension, înţelesese imediat cum stă treaba şi ştia deja ce poate face pentru a se salva. De altfel, cam aşa reuşise să scape toată viaţa de necazuri, deşi abia împlinise nouăsprezece ani.

Îşi începuse activitatea încă de pe la patrusprezece ani, când trebuise să execute cam aceleaşi lucrări pentru tatăl ei vitreg, ca să îl calmeze şi să nu-i mai bată mama când venea beat mangă acasă. Continuase, mai de voie, mai de nevoie, la şcoală, unde trebuise să aplice acelaşi tratament directoarei, pentru a nu fi exmatriculată fiindcă fusese prinsă exersând acelaşi procedeu cu profesorul de sport. La un moment dat chiar fusese convinsă că deţine leacul universal împotriva belelelor de orice gen. Îngenunchea, şi toate dispăreau ca prin farmec.

Problemele erau mai grave, de data asta. Niciodată până atunci asupra ei nu planaseră atâtea acuzaţii. Iar dificultatea situaţiei pe care o avea de depăşit era parcă

amplificată şi de mărimea „obiectului” cu care trebuia să îşi execute penitenţa. Nici în filmele porno în care actorii foloseau penisuri false nu văzuse aşa ceva.

Încerca inutil să înghită mai mult de un sfert din lungimea membrului agentului special, simţind cum maxilarele îi stau gata să plesnească.

Deci, din asemenea material sunt făcuţi agenţii CIA, se gândi ea, în timp ce se străduia să facă o figură cât mai bună, pentru iertarea multelor ei păcate.

— Aşa, fata mea, o încuraja colosul, apucând-o de păr şi făcându-i vânt cât mai adânc în membrul său. Ca să scapi de braţul lung al legii trebuie să înghiţi penisul lung al gardianului legii, ha, ha, ha!

Paco se uita interzis la exerciţiile incredibile ale maxilarului fetei, arătându-se brusc interesat din punct de vedere ştiinţific de fenomen. Calcula în minte dacă, luând în considerare constituţia fetei şi conformaţia cavităţii ei bucale, va reuşi să deschidă suficient de tare gura pentru a cuprinde întregul membru erect. Apoi se gândi dacă, odată gura căscată cu succes, va putea gâtlejul ei să suporte o asemenea colosală dimensiune.

— Bă, Paco, ce dracu faci? Eşti la cinema aici? Spune care e treaba cu cazul, doar nu crezi că am venit aici să-ţi

ofer doar o ieşire excitantă din viaţa ta de rahat?

— Aşa, făcu Paco, scuturând capul, ca să scape de calculele complicate cu care începuse să se îndeletnicească.

Se întoarse spre masa plină cu tot felul de hârţoage şi poze, apucând două dintre ele. Se apropie apoi de namilă şi i le întinse, încercând să nu intervină în vreun fel în operaţiunea conexă.

— Săbii, spuse Roe plictisit. Ce e cu astea? Te excită?

— Aşa arată săbiile ce se mai găsesc la ora asta în America şi care au aceleaşi caracteristici cu ale celei care... auzi? se opri el brusc. Dar e bine să vorbim lucrurile astea de faţă cu...

— ... Ţi se pare că e interesată de discuţia noastră? făcu Tom, privindu-l dispreţuitor.

Într-adevăr, fata fusese captivată complet de activitatea pe care o desfăşura. Îi lăsase jos pantalonii lui Tom şi începuse să lingă cu profesionalism penisul şi testiculele, în timp ce cu mâna rămasă liberă îi mângâia savant porţiunea sensibilă dintre scrot şi anus.

— Stai liniştit, că până nu lămureşte misterul cantitativ, nu are urechi nici pentru trâmbiţele Judecăţii de Apoi!

Paco ridică din umeri, indiferent.

— Deci, cu o sabie ca astea a operat necunoscutul. Eu nu zic că neapărat cu una dintre ele, dar era ceva similar. Acum intervine partea interesantă. Eşti sigur că n-ar trebui s-o dăm afară pe târfă? reveni el, conştient deja de răspunsul pe care îl va primi, dar la fel de conştient de secretele care urmau să fie dezvăluite în momentele următoare.

— Dacă te mai legi o dată de ea, o să ai o problemă, i-o reteză agentul. Spune, eu te ascult, continuă el, ţinând ochi închişi şi savurând din plin fiecare mişcare dibace a fetei.

— În fine... cum vrei! Două dintre cele trei săbii existente la ora actuală la noi se găsesc în muzee.

Am verificat şi sunt tot acolo. Ba mai mult, am cerut prietenilor mei să verifice dacă nu sunt cumva nişte copii. Nu sunt. Mai rămâne o singură sabie, achiziţionată la o licitaţie, acum mai bine de zece ani, de... Richard Morris.

— Richard Morris? se miră Tom la auzul numelui. Păi, ăsta nu e... Şi făcu un semn sugestiv, împingându-şi bărbia în sus, semn că se referă la cineva aflat într-o poziţie foarte înaltă.

— Exact! Şeful celei mai mari agenţii private de securitate.

— Cel care furnizează oameni pentru trupele „auxiliare” în Irak?

— Chiar el.

— Măi să fie!... Chiar că nu mai înţeleg nimic, fă, fetiţo! ia o pauză de dezechipare, schimbă el brusc subiectul, adresându-se micii şi versatei infractoare.

Fata îl privi cu oarecare spaimă în ochi, însă i se putea citi pe figură şi o poftă teribilă de a încerca pe propriile găuri imensul instrument de asalt al agentului CIA. Mai ales că era vorba despre o provocare cu care nu se întâlnea în fiecare zi. De aceea, se dezechipă cu mişcări încete, sigură pe impresia pe care o va face. Începu cu pantalonii care alunecară după câteva secunde de-a lungul picioarelor ei, ce se dovediră incredibil de bine conturate.

— Ia uite ce ascundea mâţa asta în pantaloni, zise Tom cu admiraţie, apropiindu-se de ea şi punându-i o mână pe fese. Ce bombeuri are pe spate...

Mâna imensă a lui Tom îi cuprinsese aproape ambele fese deodată, iar când se depărtă puţin pentru a reveni cu o lovitură ca de biciuşcă, carnea tare abia trepidă puţin, înroşindu-se în schimb foarte puternic.

Paco simţi cum încep să-l treacă năduşelile. Privi cum infractoarea îşi ridică tricoul cu un gest dezinvolt şi cum

pântecele ei plat luceşte, uşor transpirat, în lumina palidă a serii. Sânii îi avea mici şi ascuţiţi, iar limba lui Tom îi încercă sfârcurile încă înainte ca fata să apuce să îşi scoată ţoala de tot.

— Te iroseşti în cartierul ăsta împuţit, fetiţo, şopti Paco, ca pentru sine.

— Nu vrei s-o înfiezi tu, bătrâne? râse Tom. Nu de tot, ci doar cât să-ţi mai îndepărteze dracului păienjenii din pantaloni.

Gazda nu spuse nimic, dar înghiţi în sec, văzându-şi prietenul ridicând-o ca pe un fulg.

Blonda scoase un strigăt scurt de încântare, copleşită de puterea colosală a agentului. Ca să-l încânte, îl prinse cu furie de păr, în timp ce se aşeza cât mai bine cu labiile în dreptul organului agentului. Îşi lăsă capul pe spate.

Paco uitase complet de dezvăluirile pe care abia aşteptase să le facă. Simţi cum încep să-i tremure genunchii. Se aşeză, cu un ultim efort, pe scaun şi se hotărî să privească până la sfârşit acea lecţie desăvârşită de sex oferită de cei doi.

*

* *

Rătăceau deja de ore bune pe şoselele Philadelphiei şi Lucky tot nu reuşea să identifice locul din viziune.

Clarice începuse să îşi piardă definitiv răbdarea, în plus simţind că i se face rău de foame.

— Nu crezi că exagerezi cu presimţirile astea? îndrăzni ea într-un târziu.

Lucky o privi cu ochi sticloşi. Fu tentat să se răstească la ea şi să-i amintească că nu el fusese cu ideea de a porni împreună în acea escapadă, între timp îşi revenise complet.

— Dar tu nu crezi că ar fi mai bine să mă laşi să caut singur locul şi să te duci acasă? Să pui ceva în cuptorul cu microunde şi să mă aştepţi echipată doar cu şortul de bucătărie pe tine?

— Nu posed aşa ceva! ripostă femeia imediat, aproape revoltată de ceea ce i se păru a fi o insinuare la adresa preocupărilor ei.

Ochii arzători cu care o privi Lucky o făcură să dea, însă, imediat înapoi.

— Dar ştiu de unde pot să cumpăr unul... Totuşi, nu vreau cu niciun chip să te las singur. În fond, sunt medic. S-ar putea să-ţi fiu de ajutor, în cazul în care nu ajungem la timp.

Lucky nu o mai asculta. Ceva nu i se părea în regulă. Era drept că, în viziunea lui, negrul dispărea în noapte, de unde dedusese că are suficient timp să preîntâmpine evenimentul. Însă văzuse toată scena foarte clar, până în momentul în care capul lui Pierce se rostogolise pe jos.

— Opreşte! strigă el, brusc. Întoarce-te în strada Hamilton!

Clarice frână şi se uită mirată la bărbatul din dreapta ei. Vru să spună ceva, însă se abţinu. Două manevre precise şi maşina se lansă cu viteză în direcţia respectivă.

— Mi-am dat seama de ceva extraordinar! spuse Lucky, însă vorbele parcă şi le adresase sieşi, nu femeii de lângă el, care părea că dispăruse complet din decor. Nu era noapte, dar am privit sfârşitul scenei prin ochiul lui Pierce. Extraordinar!!! Nu cred să mă înşel, îşi continuă el monologul. Nu mi s-a mai întâmplat asta până acum... Ce dracului! Drăcia asta din mine nu încetează să îmi ofere surprize.

— Care drăcie? făcu mirată femeia. Ţi-e atât de greu să mă lămureşti şi pe mine în legătură cu ce se întâmplă?

— E mai bine să nu ştii, o linişti Lucky, distant. Nici eu nu ştiu prea bine, aşa că am fi doi oameni confuzi, în loc de unul singur. Deci, nu era noapte, era zi, numai că am

perceput moartea creierului lui... De aceea s-a întunecat totul.

Ajunseră pe strada Hamilton. Era cea mai apropiată de strada din viziunea pe care o avusese Lucky şi singura, probabil, pe care s-ar fi putut petrece un asemenea eveniment în plină zi.

Se aflau într-un vechi cartier al oraşului, care avusese o perioadă de maximă înflorire pe vremea când se construise o mare fabrică de pantofi. Însă firma dăduse faliment, iar locuitorii, aproape cu toţii angajaţi ai fabricii, fuseseră nevoiţi să plece, unul câte unul, pe măsură ce cartierul murea şi casele goale se umpleau de drogaţi şi de infractori. Acum şi aceştia se cam răriseră, iar autorităţile hotărâseră să demoleze întreaga zonă, ca să construiască acolo un mare parc.

Când Lucky bântuia pe aceste străzi, în tinereţe, locul deja se ofilea. Acum era complet pustiu. Un cartier-fantomă!

— Desigur! rosti el din nou, ca şi cum ar fi gândit cu voce tare. Cum de nu m-am prins de la început? Criminalul preferă zonele pe care le frecventam în tinereţe, împreună cu prietenii mei.

— „Le frecventai”? Pe aici ai fost tu în tinereţe?

Bătrânelul ăla de la morgă era prietenul tău „din tinereţe”? se trezi Clarice, bâiguind siderată. Dar câţi ani ai tu de fapt? Şi cine eşti?

— N-am timp acum să-ţi explic, spuse Lucky, luându-i mâna şi privind-o fix în ochi. Ai încredere în mine?

Legista constată cu surprindere că toate ciudăţeniile pe care le aflase nu avuseseră puterea să ştirbească cu nimic încrederea pe care i-o inspira acest om, în ciuda tuturor evidenţelor. Nu putea fi rău, iar restul nu mai conta.

Lucky îi făcu semn să oprească maşina.

— Stai aici! E foarte important să nu te mişti din acest loc. Viaţa mea ar putea depinde de asta...

Bineînţeles că bărbatul nu credea o iotă din ceea ce spunea, dar era sigur că era cea mai simplă metodă pentru a o ţine pe Clarice departe de ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Blochează uşile!

Îşi aduse aminte că strada Hamilton făcea la un moment dat o curbă, închipuind o mică piaţetă. Nu îi era clar ce ar fi putut căuta Pierce într-un asemenea loc, însă asta conta mai puţin. Avea un sentiment neplăcut, care semăna cu senzaţia că a întârziat nepermis de mult.

Deşi îşi propusese să fie prudent, pentru că negrul pe

care îl văzuse nu părea deloc un amator, se trezi alergând cât îl ţineau picioarele pe artera pustie, spre locul în care intuia că asasinatul era pe cale să fie înfăptuit.

Ajunse în locul căutat şi îl zări pe bătrânul Pierce Cap de Cal proptit de zidul din faţa sa. Un negru masiv îl ţintuia cu o sabie proptită în gâtul scofâlcit al acestuia.

— Hei, opreşte-te imediat şi lasă arma jos! strigă Lucky, depărtând picioarele şi apucându-şi revolverul cu ambele mâini, pentru a fi mai sigur de precizia eventualei lovituri.

Citi o mare uşurare în ochiul lui Pierce.

— Sammy, în sfârşit! Cam întârzii la întâlniri, bătrâne!

Lucky fu descumpănit de vorbele lui Pierce doar câteva secunde. Apoi îşi dădu seama de ceea ce se întâmplase în realitate. Cineva îi fixase bătrânului acea întâlnire, în acel loc, dându-se drept Samuel Branigan. Aşa ajunsese Pierce Cap de Cal în cartierul mort, unde nimeni nu avea niciun motiv să treacă, nici măcar din nostalgie.

Nu vedea în schimb faţa negrului, care continua să stea nemişcat, probabil foarte surprins şi nehotărât. Dar nici nu părea să aibă de gând să asculte ordinele primite.

— Am spus să laşi încet jos arma! strigă din nou Lucky. Fără mişcări necontrolate sau bruşte. Eu am un Colt 45, tu ai o sabie. Şi eşti la douăzeci de metri de mine. Îţi fac o

gaură în scăfârlie până să apuci să spui Martin Luther King...

Şi atunci se produse ceea ce nici Lucky, nici Pierce Cap de Cal nu credeau că se mai poate petrece.

Negrul se întoarse spre stânga, fără să arunce sabia din mână, şi se uită dispreţuitor la bărbatul înarmat din faţa lui.

— Poftim! Eşti mai bun, zise el. Şi?

Lucky nu înţelese nimic în primul moment. Continua să îl fixeze cu privirea pe negrotei, însă nu înţelegea ce are acesta de gând să facă.

— Ţi-am spus eu să te întorci? Aruncă arma!

Zicând acestea, observă că lama sabiei nu mai era deloc lucitoare, aşa cum ar fi fost normal. Îl privi pe Pierce, care rămăsese nemişcat şi mut. Cămaşa lui cadrilată începuse să se umple rapid de sânge.

Atunci înţelese, într-o fracţiune de secundă, ce se întâmplase. În întoarcere, negrul îi retezase capul. Datorită excepţionalei calităţi a oţelului, precum şi a forţei deosebite cu care era înzestrat asasinul, acesta nu depusese aparent nici cel mai mic efort ca să-l decapiteze pe bătrân.

Lucky rămase stupefiat, privind cum capul lui Pierce Cap

de Cal se afla exact în aceeaşi poziţie şi cum sângele îi şiroieşte din dreptul unei aproape invizibile linii aflate la baza gâtului. Negrul încercă să profite de stupoarea celui care îl ameninţa, împinse uşor cu piciorul corpul lui Pierce, şi capul acestuia se rostogoli cu zgomot sec pe asfalt.

Branigan tresări, iar privirea îi rămase ţintuită de ţeasta ce se rostogolea spre el, cu ochiul deschis şi o expresie de nedumerire supremă încremenită pe chip. Simţi, fără să ştie cum, că trebuie să se arunce în lateral. Gestul veni exact la timp. Negrul se aruncase spre el, executând un salt ghemuit înainte şi aterizând chiar alături. Concomitent cu aterizarea, El loco lovi năprasnic cu sabia, de sus în jos. Numai instinctul îl salvă de data asta pe Lucky. Lovitura se consumă în gol, iar negrul se dezechilibră puţin.

Fu de ajuns pentru Branigan, care îi aplică o lovitură de picior în spatele genunchilor, obligându-l pe negru să îngenuncheze. Acesta încercă să se redreseze, dând drumul la sabie şi proptindu-se în asfalt cu pumnii. Această poziţie îi fu însă fatală. Lucky se repezi la sabie şi, fără prea multe mofturi, o apucă, retezând capul celui care îi omorâse prietenul.

— Şi a fost scris: cine ridică sabia, de sabie va pieri! rosti Lucky cu voce tare, oftând uşurat şi trist în acelaşi

timp. Îl răzbunase grabnic pe bietul Pierce Cap de Cal, însă nu reuşise să-l salveze.

Capitolul VII

Thomas Roe trona ca un rege pe unul dintre fotoliile lui Paco, uitându-se atent cum fata, aşezată în faţa lui, în genunchi, îi lustruieşte ultimele picături de pe falusul enorm, în timp ce Paco gâfâia de zor la spatele acesteia, încercând să nu se facă complet de râs cu membrul său aflat la limita de jos a normalităţii.

Pe lângă momentele de suprem extaz pe care apucase să le trăiască infractoarea, când fusese pătrunsă până în străfunduri de colosalul membru pe care îl omagia acum, opintelile jucăuşe ale hispanicului care o sodomiza bucuros păreau nişte brize de vară.

— Şi zi, acum, că tot văd te bucuri ca prostu, ce spuneai despre sabia aia de la Morris? Stai, lasă-mă să ghicesc! i-a fost furată...

— Am verificat, răspunse sodomistul, care tocmai dăduse onorul final anusului indiferent al fetei. Nu a reclamat nimic, dar şi dacă o păţea, m-am gândit eu... nu cred că s-ar fi plâns Poliţiei. Se făcea de râs, îţi dai seama. Îşi dădea cu firma-n cap. Ditamai patronul celei mai mari companii private de securitate... M-am gândit că ar trebui să-i facem amândoi o vizită, ca să verificăm.

— Excelentă idee, pe cinstea mea! acceptă agentul, amuzat că avea să aibă parte şi de un alt gen de acţiune.

Se ridică brusc, spre mâhnirea fetei, care nu se îndura să-şi dezlipească limba de pe penisul care o purtase pe plaiurile veşnic fericite ale supremului orgasm.

— Gata, am ispăşit pedeapsa? spuse ea, cu o voce timidă.

Thomas Roe o ridică în sus, goală cum era, o întoarse cu spatele la el şi depuse câte un sărut zgomotos şi sincer pe fiecare dintre fesele puştoaicei.

— Gata, fata mea! Ţi-ai făcut iertate toate păcatele şi cred că te poţi considera absolvită şi pentru următoarele două-trei. Oricum, dacă vrei să ai siguranţa iertării pentru cele viitoare, uite cartea mea de vizită! Vii, mărturiseşti şi aplicăm pedeapsa corporală pe care ai văzut-o. Pot fi îngerul tău păzitor, dacă vrei.

— Nu putem continua chiar acum? întrebă ea, cu voce timidă.

— Ha, ha, ha! Fata moşului, eu înţeleg că te grăbeşti să apuci pe drumul cel bun şi sunt gata să te ajut. Să fiu al dracu dacă nu te-aş îndrepta încă trei zile fără pauză. Dar vezi tu, noi mai avem şi alte treburi. Aşa că hai, roiu şi să mă păstrezi în amintire, precum şi în memoria telefonului!

Cu un oftat trist, blonda se îmbrăcă, nu fără a întârzia puţin – în speranţa că malacul nu va rezista şi îi va mai aplica o corecţie de ultim moment. Însă Tom era deja cu gândul la operaţiunea „Sabia lui Morris”, şi nu o mai gratulă nici măcar cu o privire.

— Să treci când vrei pe aici, frumoasa mea! îi şopti Paco la plecare, cu băgare de seamă ca să nu-l audă amicul său.

— Aiurea! îi pufni fata dispreţuitoare în nas. În visele tale poate, mititelule...

*

* *

Apartamentul lui Morris se găsea pe unul dintre cele mai simandicoase bulevarde din New York. Încă de la intrare trebuiră să negocieze îndelung cu portarul, care nu înţelegea în ruptul capului cum poate cineva din CIA să-şi închipuie că intră la domnul Morris fără o audienţă fixată dinainte.

— Ascultă, băi vierme, băi parazitul uşii! Dacă îţi lăţesc un dos de palmă peste faţa ta turtită, ca să poţi asculta mai bine pe la uşi, n-o să mai ai bucuria de a prinde vreo transmisiune în direct, până aruncă ăştia cu pământ peste

tine. Care parte din „siguranţa naţională” n-ai înţeles-o? Ştii că pot să-ţi trag chiar acum trei gloanţe între ochi, fără să nu trebuiască să dau socoteală nimănui?

— Ce dracului, omule? îl luă Paco de-o parte pe bietul portar, care se înroşise tot, dar nu voia să cedeze. Doar nu te-a pus să-l duci în cârcă pe scări până pe acoperiş. Vezi că-i nebun. Sună la Morris şi spune-i că îl caută cineva de la Serviciul 3 din CIA. Crede-mă, va fi suficient...

Cu inima îndoită, dar şi cu conştiinţa împăcată că rezistase eroic până în ultima clipă asaltului înarmat al unui nebun, portarul se execută. Fu surprins chiar şi el, care credea că le văzuse pe toate, de rapiditatea cu care cei doi primiră acceptul. Apoi ridică, profund jignit, din umeri.

— Etajul 89, spuse el celor doi, cu o voce scârbită.

— Ce apartament? vru Paco să ştie.

Portarul îi aruncă o privire nimicitoare şi dispreţuitoare.

— Tot etajul, domnule. Aici nu există mai multe apartamente pe etaj. Unde vă credeţi, în Bronx?

Cei doi căzură de acord în mod tacit să treacă şi peste acest afront, iar în mai puţin timp decât i ar fi trebuit portarului să recite primele trei strofe din imnul lingăilor de la porţi pătrundeau în fastuosul apartament al

stăpânului mercenarilor.

Un individ mărunt, cu un nas mare şi o miopie avansată, judecând după fundurile de sifon care îi tronau pe nas, îi primi, fără a se osteni totuşi să-şi ridice fundul mare din fotoliul larg de piele de Cordoba. Cu un gest ce se dorea maiestuos, gazda le făcu semn să ia loc.

Lângă fotoliul său moţăia un jaguar ajuns la deplina maturitate, care torcea liniştit, fără însă a-i scăpa din ochi pe cei doi nou-veniţi.

— Cu ce să vă servesc, domnilor?

— Cu nimic, sări Paco. Am venit doar să vă punem nişte întrebări.

— Lui nu-i daţi nimic, că nici nu merită, însă eu tare aş da o duşcă dintr-un whisky mai bătrâior, dacă tot veni vorba, interveni Tom Roe, înghiontindu-l cu subînţeles pe tovarăşul său nevinovat.

Cu gesturi molatice, Richard Morris ridică un clopoţel şi îl agită plictisit de două ori.

— Tot cu clopoţelu, tot cu clopoţelu’... zâmbi agentul CIA. Aş fi zis că vă puteţi permite o sonerie, de aia silenţioasă, cum avem noi la bufet... Dar cine să îi înţeleagă pe oamenii cu o mulţime de bani?!...

Richard zâmbi dispreţuitor, şi nu catadicsi să dea niciun

răspuns. În cameră pătrunse o negresă absolut superbă, îmbrăcată în uniforma clasică de subretă, cu un şorţuleţ alb peste fusta aproape invizibilă. Tom se simţi brusc extrem de invidios pe puterea clopoţelului, căruia îi acordă, în mintea lui, însuşiri magice.

Când subreta se apropie de el, pentru a-i pune paharul cu băutură dorită în faţă, fu nevoită să se aplece, pentru a ajunge la măsuţa scundă din lemn de tek.

Privirea bărbatului plonjă instantaneu pe sub minuscula piesă de îmbrăcăminte. Mătură expert priveliştea ce se întindea de la gleznele penibil de subţiri până sus de tot, în locul în care orice femeie obişnuieşte să poarte un minim petic de material ca să-şi acopere părţile intime.

Cu bucuria unui copil care constată că Moş Crăciun îi coboară pe coş chiar în „cameră, agentul observă că acea nelipsită bucată lipseşte. Privirea lui avu privilegiul de a se opri direct în labiile negre şi cărnoase ale femeii, ca o aşchie în degetul unui tâmplar nepriceput sau măcar aflat la începutul meseriei.

Morris păstra în continuare tăcerea, mimând că are tot timpul din lume şi că îl dedică în întregime celor doi oaspeţi. În cele din urmă, cum Tom nu părea să îşi mai dezlipească ochii de la uşa pe care dispăruse ameţitoarea

servitoare, catadicsi să întrebe:

— Vă pot, deci, ajuta cu ceva, domnilor, sau e doar o vizită de curtoazie?

— Dacă ne daţi numărul agenţiei la care apelaţi pentru a angaja personalul, eu unul mă declar total mulţumit, spuse agentul, visător.

Richard zâmbi, dar nu răspunse.

— Acum, dacă mă gândesc mai bine, reluă Tom, degustând cu poftă din paharul de whisky, am început să înţeleg avantajele clopoţelului pe care-l preferaţi. La sunetul discret al modernei noastre sonerii de la bufet apar numai căzături cu burtă şi fără păr în cap. Ceea ce mă aduce la motivul vizitei noastre. Am auzit că nu e singurul obiect care sfidează tehnica modernă pe care îl deţineţi.

— Mă tem că va trebui să te rog să fii ceva mai explicit, spuse Richard, uşor intrigat.

— Ştim că sunteţi fericitul posesor al uneia dintre cele trei săbii de Damasc aflate pe teritoriul Statelor Unite ale Americii, interveni Paco în discuţie.

— Da, e adevărat! Şi?

— Recent a avut loc o crimă. Suntem aproape sigur că arma crimei e o sabie de acest tip.

— Imposibil! exclamă Richard, luând pentru prima oară aspectul unui om viu. Cine să folosească o asemenea bijuterie pentru... pentru... măcar era un om important?

— Un semivagabond din Philadelphia, fost spărgător de duzină, îl aduse Tom cu picioarele pe pământ, cu o oarecare satisfacţie în glas.

— Vaiiii, ce blasfemie! Nu mai înţeleg nimic din lumea de azi, vă rog să mă credeţi! Un asemenea oţel...

— Mda! Poţi s-o mai spui o dată. Cine poate înţelege!? confirmă Tom, gândindu-se mai mult la reacţia bogătaşului decât la crimă.

— Revoltător! Şi totuşi, dincolo de această blasfemie... ce legătură are asta cu mine? Doar nu vă închipuiţi că aş putea avea vreun amestec în asemenea... cum să-i spun... barbarie!

— Poate că nu în mod direct. Însă cum celelalte săbii sunt bine-mersi la ele acasă, ne-am gândit că...

— ... Vă asigur că şi sabia mea e la locul ei, nu vă faceţi griji!

— Aţi verificat-o în ultimul timp? insistă Paco.

— Nu înţeleg ce vreţi să insinuaţi. Ştiţi cu cine staţi de vorbă? Ştiţi cu ce mă ocup?

Roe şi Paco schimbară priviri cu subînţeles. Ipoteza celui

din urmă părea veridică. Individul n-ar fi recunoscut că i s-a furat ceva nici dacă trebuia să renunţe la tot arsenalul din firme şi din casă. Era în joc chiar prestigiul lui.

— Ştim, bineînţeles. Nu suntem nici noi nişte neaveniţi, încercă să-l liniştească Paco. Vă deranjează dacă aruncăm o privire?

— Acum, oricât de ridicolă ar fi situaţia... ca să vă conving... Nu, nu am nimic împotrivă.

Richard se ridică cu greu din fotoliu, îndreptându-se spre camera vecină.

Acum văzură cei doi ce stârpitură de om era „marele" Morris. Nu mai înalt de un metru şi jumătate, cu un abdomen revărsat peste cordonul halatului de mătase, cu două picioare subţirele şi strâmbe, magnatul părea un rebut absolut, ridicat din gunoi de un sadic şi readus la viaţă în bătaie de joc. O eroare umană, ce mai...

— O să vă rog să staţi aici, până aranjez eu intrarea în camera armelor. O simplă măsură de siguranţă. O s-o trimit pe Consuela să vă ţină companie până când e totul gata.

— Da... aprobară amândoi cu bucurie. Trimite-o pe Consuela, negreşit. Şi, te rugăm, nu te grăbi.

*

* *

Lucky termină cel de-al doilea pahar de whisky şi ţigara Winston, înainte de a spune ceva. Clarice fusese ceva mai insistentă la început, până ajunseseră acasă, însă înţelesese că mare lucru nu va reuşi să scoată de la el şi se înarmase cu răbdare. Ştia că tot va afla ceva-ceva, până la urmă.

— Mda, am dat-o în bară din nou! fură primele cuvinte ale bărbatului. În ultimul timp reacţionez extrem de prost şi prea târziu.

— Vrei să spui că, într-adevăr, s-a întâmplat ceva acolo? vru Clarice să afle, lăsându-se să cadă pe un scaun.

Nu vorbise deloc cu ea de când ajunsese la maşină. Legista sperase că proaspătul ei amant se înşelase, iar acum îi era jenă să-i mărturisească că alergase după cai verzi pe pereţi. Observase că avea ceva în mână, învelit într-o cârpă, dar nu dăduse atenţie acestui fapt.

— O să vezi cu ochi tăi mâine, la morgă. Am ajuns prea târziu, draga mea. Şi am şi fost păcălit ca un începător. Straşnic luptător! Trebuia să îl împuşc din prima, însă am sperat să-l prind viu. Ce tâmpit am fost...

Se ridică, îşi mai turnă un pahar mare de băutură, apoi aprinse altă ţigară, din care trase cu poftă.

— După uşă se află sabia cu care cred că s-au comis ambele crime. Tot spuneai că n-ai văzut niciodată aşa ceva.

— Cum? sări Clarice ca arsă. Arma crimei? Şi ai luat-o cu tine? Ştii că ăsta este un delict? Măcar ai anunţat Poliţia?

— Stai liniştită, nu sunt genul de om care lucrează după carte. Sau să spunem că am altă carte după care mă orientez, zâmbi el, obosit.

Legista dispăru în antreu şi reveni cu arma crimei în mâinile tremurânde. Încerca să o atingă cât mai puţin, ca să nu lase amprente.

— Nu-ţi dai seama că poate fi valoroasă pentru anchetă, fiind amprente pe ea? îmi ceri să tăinuiesc asta?

— Stai liniştită! Nu numai că nu mai e nevoie de amprente, dar am lăsat acolo asasinul, cu amprente cu tot.

Şi îi povesti pe scurt ceea ce se petrecuse cu câteva ore mai devreme.

Clarice se repezi ca un uliul la el şi îl cuprinse în braţe, tremurând.

— Îţi dai seama că puteai fi omorât? Cum de acţionezi atât de hazardat? Te crezi Superman, sau ce?

— ... Sau ce. Hm... într-un fel chiar sunt Superman, sau

mai degrabă Batman. În fine, a trecut. M-am aflat şi în situaţii mai dificile. Moartea se pare că e total dezinteresată de persoana mea.

Clarice îl strângea cu disperare în braţe, iar bărbatul fu din nou cuprins de un sentiment ciudat, cum nu mai încercase de mult. O linişte casnică punea stăpânire pe el, îndemnându-l să se relaxeze şi să uite de toate grijile.

Poate că am obosit, poate că e un semn că ar trebui să renunţ la toată nebunia asta, se gândi el, închipuindu-se trăind liniştit în oraşul în care se născuse, alături de o femeie pe care s-o protejeze. Atât. Cine ştie, putea fi chiar Clarice, de ce nu?

— Uite, draga mea, eu vreau să mă duc la Poliţie, ca să văd ce au aflat despre identitatea asasinului. Promite-mi că stai cuminte aici şi nu deschizi nimănui, da? Poate că ar trebui să aştept până mâine, dar nu mai am răbdare. Trebuie să aflu cine dracu era cioara aia şi ce legătură avea cu trecutul meu.

*

* *

Sala armelor era o încăpere absolut impresionantă, unde Paco aproape leşină de emoţie. Se simţea la fel de

excitat ca atunci când asistase la incitanta partidă de sex dintre Tom şi micuţa infractoare. Erau acolo arme vechi şi rare, pe care nu le văzuse decât în fotografii. Nici în muzee nu mai existau. Junghere celebre, cu mânere din aur bătut în diamante, săbii de Toledo, buzdugane, lănci, halebarde... toată lumea minunată a epocilor fără praf de puşcă se deschidea în faţa ochiului extaziat al lui Paco. Şi, la loc de cinste, într-o vitrină separată – spre deosebire de celelalte arme, o sabie de Damasc.

— Precum vedeţi, spuse Richard mândru, indicând cu un gest larg preţiosul său odor, arma e la locul ei.

— Dar e chiar ea? nu se lăsă Paco impresionat.

Pe lângă suspiciunea pe care era firesc să o aibă, dorinţa de a pune mâna măcar o dată pe sabie îl împingea pe hispanic să-l zgândăre pe magnat.

Acesta pufni dispreţuitor şi deschise vitrina.

— Am bănuit că o să se ajungă aici şi am dezactivat toate alarmele. Şi, vă rog să mă credeţi, nu sunt puţine! Poftim, verificaţi-o!

Paco se apropie cu emoţie şi apucă sabia. O ridică cu un gest de profesionist, o cântări, o mirosi, o pipăi, apoi o puse la loc.

Richard îi privea cu satisfacţie şi dispreţ în acelaşi timp.

— Ei, domnilor? Ce mai aveţi de spus? Cred că vizita dumneavoastră se încheie aici, nu?

— Da, confirmă Paco. Dar probabil că vom mai reveni.

— Cum? se înfurie Richard.

— E o copie, şi nici măcar una reuşită. Cineva va tras urât de tot în piept, domnule Morris.

Figura magnatului trecu prin mai multe culori şi acesta fu chiar pe punctul de a cădea din picioare, ceea ce s-ar fi şi întâmplat, dacă nu s-ar fi repezit agentul să-l sprijine.

— Cum e posibil? bâigui sfârşit magnatul, cercetând arma.

— Nu ştiu, dar suntem la fel de interesaţi să aflăm.

— Eşti sigur? îl întrebă el pe Paco, cu o licărire de speranţă în ochii porcini.

— Încearc-o singur! spuse acesta.

Richard se apropie şi apucă sabia, cu mâini tremurătoare. O ţinu puţin în mâini şi o aruncă cu dispreţ pe podea.

— Fier fără nicio valoare! Cum e posibil? Când? Cine?

— O să aflăm noi, nicio grijă, îl asigură Roe. Un lucru ştim deja: „de ce”. Ca să o folosească într-o crimă ciudată. Dar de ce atâta efort, asta încă nu o putem spune. Cine a mai văzut-o în ultimele... să zicem... două luni?

— Nimeni, răspunse scurt Richard, deja revenindu-şi din stupoare. Domnilor, din acest moment nu mai aveţi ce căuta în această casă. Îmi pare rău, dar anumite lucruri trebuie să le rezolv singur.

*

* *

În incinta secţiei de poliţie era zarva cu care Lucky se obişnuise. Intră printre şirurile lungi de mese ticsite de hârtii şi calculatoare, îndreptându-se spre locul în care îşi avea biroul şeful de tură.

Fantastic cât de mult se aseamănă toate locurile astea pentru conservat copoi, se gândi el. Aş putea pune pariu că şeful secţiei e unul gras şi transpirat, care stă cu picioarele pe masă şi beşteleşte un subordonat.

Biroul avea uşa întredeschisă şi obloanele lăsate, aşa că Lucky putu să asculte liniştit la uşă, fără să fie observat, conversaţia ce trecea dincolo de spaţiul biroului.

— Şi cum ţi-ai permis să-l laşi să plece, mă idiotule?

— Şefu, avea legitimaţie din aia deşteaptă.

— Ce legitimaţie, mă, prostie bipedă? Avea legitimaţie de preşedinte al Statelor Unite ale Americii?

— Nu, se auzi vocea stinsă a bietului poliţist. Nici nu

ştiam că există aşa ceva, şefu’.

O lovitură puternică se auzi şi geamul biroului vibră puţin, semn că „şefu” aruncase exasperat cu ceva după idiotul lui subaltern.

— Nu există, mă, cretinule! Normal că nu există! Doamne, cu ce-am greşit să lucrez cu asemenea specimene de ADN risipit degeaba?

În acel moment se hotărî şi Lucky să-şi facă intrarea. În alte împrejurări l-ar fi amuzat asemenea conversaţii, însă acum cazul devenise mult prea personal ca să-i mai ardă de tras cu urechea.

— Bună ziua! rosti el, făcându-şi apariţia.

„Şefu”, un negru congestionat şi gras, exact aşa cum bănuise Branigan, stătea în picioare, sprijinit cu mâinile de birou, răvăşit de nervi.

— Tu cine dracu mai eşti? se înfurie el, văzând noua apariţie.

Şi, fără a-i da timp intrusului să răspundă, începu să urle:

— Sterios! Sterios!

Un grec pirpiriu şi creţ, cu o faţă de pirat ratat uitat în cala navei, îşi băgă temător capul pe uşă.

— M-aţi strigat, şefu?

— Altul acum! reacţionă acesta, dându-şi o palmă puternică peste frunte. Păi, dacă nu te strigam de ce naiba ai mai fi venit să mă întrebi? Da, că te văd nedumerit în continuare, te-am strigat! Explică-mi şi mie, de când biroul meu e garaj de oameni? Ce caută şmecherul ăsta în biroul meu?

— Şefu, şefu'! încercă poliţistul asupra căruia se revărsase furia superiorului până la apariţia lui Lucky.

— Taci, mă, din gură! Vorbim mai încolo!

— Nu ştiu, şefu, recunoscu Sterios, spăşit. Ce cauţi, mă, la şefu în birou? se burzului grecoteiul la Lucky, ofticat că primise o muştruluială gratuită din cauza lui.

— Dacă încercaţi să vă calmaţi, o să vă spun, răspunse intrusul extrem de calm. Numele meu e Sam Branigan şi am venit să discutăm despre asasinatul din strada Hamilton. Eu sunt cel care l-a ucis pe asasinul lui Pierce Cap de Cal, în legitimă apărare, desigur. Şi tot eu am chemat Poliţia, mai precis pe respectabilul ofiţer aici de faţă.

— Aşa-i, mă? se uită furios şi mirat şeful la „respectabilul ofiţer".

— Aşa-i, şefu, admise acesta cu glasul stins.

„Şeful" îşi luă timp pentru a inspira adânc, apoi dădu

drumul întregii cantităţi de aer strânsă în plămâni, într-un răcnet animalic.

— Păi şi de ce nu zici aşa, măi dobitocule? Măi, animalule!

Şi, spunând acestea, se aplecă fulgerător, ridicându-se la fel de grabnic cu un pantof în mână, pe care îl azvârli cu precizie direct spre capul bietului poliţist, pe când acesta încerca să îngaime că a încercat, dar n-a fost ascultat. Probabil că scena avea o oarecare tradiţie, întrucât subordonatul se feri extrem de calm, iar pantoful izbi geamul biroului.

— Mama voastră de cretini! Abia aştept să ies la pensie. Reţine-l imediat pe domnu pentru crimă de gradul unu şi opunere de rezistenţă la arestare.

Ofiţerul nu aşteptă să i se spună de două ori şi se şi repezi spre Lucky pentru a-i pune cătuşele.

— Aţi face o mare, mare greşeală, domnule...

— Smith, Kirk Smith, se recomandă şeful, politicos. Şi nu fac nicio greşeală. Doar repar una.

Însă Lucky nu păru impresionat deloc de acel vajnic apărător al legii. Duse rapid mâna la buzunar şi, înainte ca vreunul dintre cei prezenţi să apuce să intre în panică, aruncă, cu un gest precis, un set de legitimaţii pe biroul

transpiratului locotenent.

— Vă recomand o lectură atentă, ca să evităm neplăceri ulterioare. Chiar credeţi că veneam aici dacă nu eram sigur de nevinovăţia mea?

„Şeful” privi neîncrezător la început documentele care se împrăştiaseră pe biroul lui. Treptat însă, pe măsură ce le lua în mână şi le lectura, începea să-şi schimbe culoarea. Se aşeză moale în scaun, făcând în acelaşi timp semn cu mâna celor doi poliţişti prezenţi să părăsească biroul.

— Mda, făcu el, când rămaseră singuri. N-aş putea spune că sunt mai lămurit de care serviciu special aparţii, însă ştiu ce înseamnă un asemenea maldăr de legitimaţi diferite. Acum îmi spui şi mie care e treaba?

Lucky se aşeză comod în scaunul pe care i-l indică Kirk şi îşi depănă povestea, având grijă să treacă sub tăcere elementele paranormale ale cazului. Când termină, locotenentul îi făcu semn cu mâna să aştepte puţin şi începu să zbiere în interfon.

— Sterios! Grec pervers, vino cu tot ce-ai găsit despre negrul fără cap din strada Hamilton! Aşa! se adresă el în continuare musafirului. Cred în continuare că nu ai procedat deloc corect şi nici profesional dar, mă rog, voi

ăştia din CIA mereu vă credeţi mai cu moţ. Îţi dai seama că n-o să fie foarte simplu să închid cazul aici, deşi putem spune că am găsit asasinul şi că l-am eliminat, nemaireprezentând un pericol pentru societate.

— Sunt sigur că nu e lesne, dar ce e uşor în viaţă?... făcu Lucky pe sfătosul.

O bătaie timidă în uşă anunţă prezenţa lui Sterios.

— Intră, mă, nu te mai formaliza atât! răcni Kirk.

Silueta sfrijită a grecului apăru în birou, iar pe masa locotenentului poposiră primele părţi ale raportului întocmit despre ciudatul caz din strada Hamilton.

Apoi poliţistul dispăru, la fel de discret cum apăruse.

— Ia să vedem ce avem aici despre asasin, bombăni „şefu" ofticat, ia te uită, ce ciudat! făcu el ochi mari. Emilio Thakeray, zis El loco, nebunul. Fost puşcaş marin, actualmente internat în sanatoriul din Columbus, statul Ohio. I-auzi, drace! Şi dacă e încă internat acolo, ce caută căpăţâna lui pe strada Hamilton? He, he! râse el... eu cred că e o treabă de-aia de-a voastră, chipurile discretă şi de înalt secret de stat, care pute de la o poştă şi pe care o află toţi...

— Pot să văd şi eu dosarul? se interesă Lucky, extrem de intrigat de ceea ce auzea.

— Cum să nu... se distră Kirk teribil, ia-l şi spală-te cu el pe cap! Nu mă mai interesează. Din momentul ăsta şi până când o să mă trezesc cu încă vreun avion că îmi pică în cap din cauza voastră, acest caz mi-a devenit indiferent, ai înţeles? Aş putea să mă întreb, aşa, cu naivitate, dacă mi-ar mai păsa, ce ştii tu de arma crimei, sau a crimelor, cum vrei s-o iei. Dar...

Şi făcu un gest sugestiv către Lucky, arătându-i uşa, semn că întrevederea se încheiase.

*

* *

Paco şi Thomas Roe coborau tăcuţi cu ascensorul. Se simţeau mulţumiţi că reuşiseră să găsească locul de unde dispăruse arma, că nu mai trebuia să scotocească prin toată Europa sau pe cine ştie care alt continent. Erau însă intrigaţi de felul în care această substituire avusese loc.

— Lucrătură de mare maestru, rupse hispanicul tăcerea. Însă cred că maestrul armelor vechi bănuieşte ceva. Prea ne-a concediat repede fără să ne roage nimic. Nici măcar să nu dezvăluim dispariţia valoroasei săbii.

— Da, confirmă Tom observaţiile prietenului său, care îşi ducea existenţa din mărinimia CIA. Şi cred că mai ştie

cineva ceva, la o adică.

— Cine?

— Domnul Cerber, evident. El trebuie să ştie cine l-a vizitat pe Morris în ultimele săptămâni. Şi simt că ne va spune tot.

Ajunseră la parter şi văzură că cerberul stătea neatent în spatele pupitrului, fără să îi bage în seamă.

— Ia spune, câine spion! se repezi Tom la el, fără să stea prea mult pe gânduri. Am nevoie de o informaţie şi o vreau rapid, că n-am timp de prostii.

Portarul îl măsură cu un suprem dispreţ pe năbădăiosul agent şi nu catadicsi să se ridice de pe scaun.

— Poate că nu m-am exprimat prea clar, se răsti din nou namila, apucându-l cu o mână de gât şi ridicându-l pe perete, până când bărbatul părăsi podeaua şi rămase atârnat doar de braţul viguros al agentului.

— Ai grijă să nu-l omori! deveni Paco brusc îngrijorat.

— Şi dacă-l omor, ce? Cine îmi cere mie socoteală pentru ce fac în timpul misiunii? Dacă am intrat la Morris numai când a auzit de unde venim, crezi c-o să observe cineva un şobolan mai puţin pe Pământ? Hai, spune că n-ai contorizat toate intrările şi ieşirile de la fiecare apartament în parte şi nu le-ai transmis la noi! Spune, vierme!

Portarul se înroşise ca racul. Avu totuşi puterea să dea din cap, înspăimântat.

Tom îl lăsă brusc din mână, iar omul se prăbuşi pe podea ca un sac de cartofi.

Abia după câteva secunde fu în stare să reacţioneze. Primul gest fu să îşi maseze grijuliu gâtul, parcă pentru a verifica dacă se mai află la locul lui şi nu prezintă vreo defecţiune.

— Aşa, puiule! îi susură Tom, aproape drăgăstos. Recapătă-ţi graiul şi ciripeşte, ca o privighetoare ce eşti.

— Păi, dacă tot ştii, de ce nu iei informaţiile de unde le-am trimis? mai încercă doborâtul o ultimă împotrivire.

În secunda următoare, o palmă zdrobitoare îi mută falca din loc. Văzând cum îi pleacă maxilarul la plimbare, Tom îi mai articulă una, de data asta din cealaltă parte, pentru a i-l repune la loc.

— Aşa! făcu el mulţumit, văzând că operaţia fusese încununată de succes. De-acum o să primeşti câte o scatoalcă la fiecare întrebare pe care o pui, da? E destul de clar? Să o luăm de la capăt! Cine l-a vizitat pe Morris de curând, şi când?

Masându-şi disperat maxilarul, portarul îngăimă cu greu:

— Domnul Morris nu primeşte pe nimeni în

apartamentul său.

— Mă! – strigă Tom – dacă îţi închipui că doar te omor, eşti optimist.

— De fapt... – păru să-şi amintească portarul –, a primit o vizită. Chiar m-am mirat când m-a anunţat că vor veni două persoane la el şi că aş face bine să nu le întreb nimic, lăsându-le să urce ca şi cum nu le-aş observa.

— Aşa mai vii de acasă! se arătă Tom, satisfăcut. Şi bineînţeles că tu le-ai observat foarte atent. Ai stat aici pitit, făcându-te că plouă şi le-ai privit atent pe monitor, nu?

— De un... de unde ştii? se bâlbâi cel prins cu mâţa în sac.

O palmă răsună din nou pe obrazul cerberului, care fără sprijinul lui Paco ar fi făcut cunoştinţă cu podeaua.

— Aşa! Poate acum îţi aminteşti ce ţi-am promis, de fiecare dată când îmi mai pui tu mie întrebări. Continuă. Cum arătau? Erau bărbaţi sau femei?

— Fe... femei. Două femei superbissime. Şi n-aş putea spune că nu am văzut personalul care îl deserveşte pe domnul Morris, dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

Ochii portarului începuseră să strălucească şi aproape că îi curgeau balele când rememora imaginile pe care le

observase atunci pe monitor.

— Una era înaltă şi roşcată, cu nişte picioare luuuungi, bronzate. Cealaltă, metisa, era mai micuţă, dar mult mai frumoasă şi... nu ştiu cum să spun... dar pentru prima dată în viaţă mi-a venit să sar pe o femeie.

Agentul ciuli brusc urechile, foarte interesat de ultima afirmaţie a stârpiturii.

— Devine interesant... murmură el. Foarte interesant. Era o tipă creolă, hispanică cumva, cu ochi verzi ca smaraldul?

— De unde... vru să îşi exprime portarul mirarea, dar se opri la timp când văzu braţul lui Tom încordându-se brusc.

— Şi zici că ai simţit o excitare sau mai multe?

— Mult mai multe... mi-aş fi dat viaţa pentru femeia aia. Dacă îmi cerea să-mi bag unghiile-n ochi, nu m-aş fi gândit de două ori, numai s-o am.

— Cred că încă nu i s-a oxigenat creierul suficient, îşi dădu Paco cu părerea, însă agentul CIA nu îl băgă în seamă.

— Şi fac pariu pe tot ce vrei tu că asta nu s-a întâmplat de mult, nu? Maximum trei zile, nu?

Portarul nici nu se mai ostenea să se mire. Îşi închipui că namila procedase doar la o verificare, având deja

informaţiile respective de la cei cărora le trimitea el.

— Mai precis, exact acum trei zile.

— Să fiu al dracu dacă mai înţeleg ceva, gândi Tom cu voce tare. Mercedes! Dar oare cine o fi fost târâtura cealaltă? în fine, hai să mergem! se întoarse el către Paco.

— Păi, atât? se miră acesta. Nu vrei să mai afli nimic? Cât a stat, dacă a plecat cu ceva de la Morris?

— Nu e nevoie. Ştiu exact ce s-a întâmplat. Şi mai ştiu că femeia „cealaltă" putea să plece cu Morris în cârcă, iar imbecilul ăsta n-ar fi observat nimic. Şi mai ştiu că nu s-a petrecut nicio spargere. Morris a dat sabia de bunăvoie, ca să zic aşa. Şi cred că abia acum şi-a amintit. Hă, hă, hă! A dracu muiere. Sper să n-o mai văd niciodată, deşi cred că o să fiu nevoit. Hai!

Capitolul VIII

Lucky se îndrepta spre casă îngândurat, conducând maşina mai încet decât ar fi fost normal, încerca să ghicească cine era implicat în această şaradă, şi de ce. Nu îi venea în minte nicio explicaţie plauzibilă. Cineva îl ura straşnic, iar acel „cineva” avea şi putere, şi imaginaţie.

Rememora datele pe care le avea în acel moment: Jimmie Tower fusese ucis de un negru. În mod sigur, era altul decât cel din seara respectivă, pentru că îl verificase. Dacă ar fi fost acelaşi criminal, ar fi trebuit să aibă o rană proaspătă, undeva pe o parte a corpului. Ultimul prezentase la autopsie doar nişte vânătăi, geaca tăiată, dar nicio rană mai nouă de câteva luni.

Hm... – se gândi el –, tăietura din geacă... Dar nu, nu se poate, pe cuţit era sigur sânge, iar acel sânge nu era al lui Jimmie. E altul... de altfel ăsta nici nu semăna cu cel din prima viziune.

Şi-apoi, Pierce Cap de Cal... ucis de El loco, de nebun...

Simţi că raţionamentul său se apropia de ceva, dar îi scăpa esenţialul.

Jimmie „Tower”... Pierce „Cap de Cal”... El loco. Parcă aş juca şah, îşi zise el, şi alungă imediat acel gând din minte.

Drumul se aşternea fantomatic în faţa lui. La un moment dat, constată că ruta nu mai era cea pe care se deplasase până atunci. Se afla pe bulevardul George Washington şi, deodată, se trezi pe străduţa unde locuia Clarice.

Imposibil, îşi spuse el, însă şocul care urmă îi confirmă că se întâmpla ceva. Airbagul se deschise instantaneu, atenuând şocul accidentului, însă privirile lui continuau să zărească străduţa lui Clarice, iar el continua să înainteze.

Luminile casei erau stinse, deşi era sigur că iubita îl aştepta. Nu se putea culca de la ora aceea, mai ales după evenimentele de peste zi. Şi totuşi, în casă era întuneric.

I se păru ciudat. Uşa era întredeschisă, iar acest fapt i se păru şi mai ciudat. Îi spusese foarte clar să nu deschidă nimănui, iar ea lăsase uşa întredeschisă? Imposibil.

Îşi simţi inima prinsă ca într-o gheară de oţel. Uitând de orice precauţii, năvăli în locuinţă, apoi se împiedică de ceva şi se prăbuşi la podea.

Înjură în gând, se ridică şi începu să orbecăiască după comutator. Aprinse lumina şi văzu că se împiedicase de cuier. Nu mai pierdu timpul să caute motivul pentru care acea mobilă se găsea în mijlocul holului, năpustindu-se în living room spre a vedea ceea ce presimţise că o să vadă. Clarice era întinsă pe jos, despicată în două, ca un butuc

pregătit pentru foc. Sângele continua să curgă, semn că nu trecuse mult timp de la asasinat. I se păru că aude un zgomot în hol şi îşi duse repede mâna la şold, unde ţinea pistolul.

Încet-încet, lipit de zid, se apropie de acel loc. Apucă să vadă o siluetă neagră ţâşnind ca din puşcă. Nu ştia de ce, dar simţi că este silueta care îl atacase şi pe Jimmie. Şi în mână ţinea o sabie. Din nou ajunsese prea târziu.

Capul începu să i se învârtă ameţitor, iar în faţă nu mai văzu holul cu un cuier răsturnat, ci o bucată mare şi albă de plastic. Airbagul!

Înţelese. Avusese încă un coşmar însângerat. Pierduse controlul volanului şi suferise un accident.

Cu mânerul revolverului sparse geamul lateral. Ieşi din maşină şi constată că intrase frontal într-un stâlp. Şocul fusese puternic, însă maşina era suficient de rezistentă. Acum însă trebuia să-şi cumpere alta. Problema era că avea nevoie urgentă de un mijloc de deplasare. Trebuia să ajungă cât mai repede la Clarice. Nu îşi putea permite să o piardă şi pe ea. Dacă pe ceilalţi doi îi crezuse morţi înainte de a şti că trăiesc, Clarice i se dezvăluise vie în cel mai frumos mod posibil, încă din prima clipă când o zărise. Acolo, la morgă, înconjurată de moarte.

Cum putuse să fie atât de idiot încât să o lase singură în casă. Doar ea şi sabia aceea ciudată... Scoase pistolul şi se postă în mijlocul drumului.

O „Corvette” de culoare neagră frână brusc, oprindu-se practic în piciorul lui. Se simţea foarte ameţit şi nu mai avea curaj să conducă. Îi lipi tânărului de la volan pistolul de tâmplă şi îi spuse:

— Nu am timp de explicaţii, sunt de la CIA. Dacă nu ajungi în cinci minute pe „Blue Rose Street”, la numărul 5, te împuşc!

Tânărul nu avea nevoie de explicaţii mai cuprinzătoare. Se gândi în trecere că, dacă i s-ar fi explicat şi matematica la fel de decis, poate că i-ar fi intrat mai uşor în cap.

Demară sălbatic şi se lansă într-o cursă contra cronometru, cum nu ştia că e în stare să o facă. În mai puţin de cinci minute se afla la adresa cerută. Nici nu observase, concentrat cum era la drum şi la slalomul printre celelalte maşini din trafic, că nimeni nu-i mai ţinea arma la tâmplă. Lucky îşi pierduse cunoştinţa, în timp ce mobilul îi suna inutil.

*

* *

Tom îl lăsă acasă pe Paco. Nu mai avea nevoie de el. Capitolul armelor antice se încheiase pentru moment, iar hispanicul nu era tocmai tipul de care ar fi avut nevoie în alte împrejurări. Să mai morfolească un sân, să mai miroasă o praştie, o halebardă, mai mergea. Dar în anchetele de teren mai mult l-ar fi încurcat. Sună la Agenţie şi întrebă ce se aflase despre evadarea lui Mercedes Fernandez. Nu mare lucru. Nu reuşiseră să facă vreo conexiune între proaspăta emigrată din America de Sud şi cineva atât de puternic în Statele Unite, care să-i organizeze o asemenea evadare. Habar n-aveau cine era femeia misterioasă care condusese operaţiunea, şi nici motivul derulării acesteia nu-l descoperiseră.

Motivul îl ştiu eu, se gândi Tom, întrerupând furios legătura telefonică.

Îşi aminti cum o găsise pe Mercedes în Columbia, la hacienda unui influent traficant de droguri, cum tipa reuşise să îi vrăjească pe toţi trei, pe el, pe Lucky şi pe Melissa, agentul special cu care se treziseră pe cap în acea operaţiune. Aflaseră târziu că acea făptură era tot un fel de mutant ca şi Lucky şi că aceleaşi minţi bolnave care inventaseră serul pentru Lucky creaseră unul şi pentru Mercedes, pe aceleaşi coordonate paranormale, dar

exacerbând latura sexuală a tinerei, astfel încât aceasta să emane irezistibile impulsuri erotice, indiferent de sexul victimelor.

Cineva, iată, ajunsese să cunoască acest aspect al personalităţii lui Mercedes, şi îl folosea împotriva lui Lucky. Cine putea să îl urască într-atât şi, mai ales, cine ar fi avut mijloacele să ducă acest diabolic plan la îndeplinire?

Cine era femeia care aranjase răpirea şi apoi întrevederea cu puternicul şi viciosul Morris? Căci sigur că era vorba despre aceeaşi persoană misterioasă...

Şi deodată i se aprinse beculeţul.

Îşi trase o palmă puternică peste frunte.

— Cât de idiot pot fi! se trezi el vorbind singur. Cum de nu mi-am dat seama mai repede? Elementar: Zelda Ibrahimovici, fosta lui şefă, cea care fusese implicată în atentatul de la 11 septembrie împotriva Americii şi căreia Lucky îi dejucase planurile de a arunca în aer o centrală nucleară.

Corespundea întru totul portretului. Frumoasă, periculoasă, puternică şi urându-l sincer pe Lucky, pentru că din cauza lui îşi pierduse cariera şi, probabil, o groază de bani. Toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi reuşit să arunce în aer obiectivul nuclear.

Întoarse brusc automobilul şi se îndreptă din nou spre imobilul în care locuia Morris. Îl sună din drum pe Lucky, însă acesta nu răspundea. Ca o furtună pătrunse în holul vast al imobilului, spre disperarea portarului, care avu impulsul să se arunce pe geam.

— Am spus tot ce ştiam! urlă el la vederea namilei rostogolindu-se parcă spre el ca un taifun.

— Ştiu. Asta e femeia care o însoţea pe cea care ţi-a frânt inima şi te-a făcut să-ţi uzi chiloţii instantaneu? întrebă colosul, băgându-i portarului sub nas poza Zeldei.

Nu se despărţea niciodată de ea, sperând ca la un moment dat să găsească pe cineva care a văzut-o.

— Ea e, sigur e ea! se bucură cerberul ca un copil, fără să conştientizeze motivul bucuriei lui. De unde ai ştiut?

O lovitură zdravănă de palmă îi zdruncină creierii şi se prăbuşi fără cunoştinţă pe marmura rece a podelei.

— Parcă făcusem un târg, noi doi! se justifică Tom, repezindu-se spre lift. Nu pui întrebări...

Jigodia de Morris trebuie să ştie mai multe despre curva aia de Zelda, se gândi el, în timp ce se afla în ascensor. De data asta o să-i fie ceva mai greu să mă dea pe uşă afară...

*

* *

— Domnule, domnule, trezeşte-te, dom le, ce dracu’! spunea tânărul a cărui maşină, cu şofer cu tot, o rechiziţionase Lucky.

Acesta luase în serios şi urgenţa, şi identitatea omului care îi pusese pistolul la tâmplă, aşa că nici nu-i trecu prin cap să îl dea jos din maşină şi s-o şteargă.

Încet, cu mişcări ca de om beat, Branigan începu să-şi vină în simţiri. După o scurtă rotire a privirii în jur realiză unde se află şi de ce.

Sări ca ars din maşină, uitând să-i mulţumească tânărului care fusese atât de fair-play cu el, în; asemenea condiţii vitrege.

Era întuneric în casa lui Clarice, şi Lucky simţi o strângere de inimă.

Nu încă o dată, nu încă o dată! se rugă el în gând, apucând cu amândouă mâinile pistolul şi năpustindu-se spre uşa întredeschisă a casei.

Fu atent când intră, şi prin urmare nu se mai împiedică de cuierul răsturnat. Pătrunse repede în sufragerie şi o găsi pe Clarice căzută la podea, dar încă vie. Un firicel de sânge îi curgea din buză şi ochiul drept i se tumefiase uşor. Se uită în jur şi observă vaza mare de cristal spartă

în bucăţi. Realiză că, probabil, negrul din viziune nu găsise sabia, altminteri nu îşi putea explica starea legistei.

Se îndreptă spre bucătărie, în care se putea ajunge atât din hol, cât şi din living room.

Culmea era că nici măcar el nu ştia unde pusese Clarice sabia, după ce îi spusese să aibă grijă de ea.

Nu voia să aprindă lumina, pentru a nu-l alarma pe intrus. Asta în cazul în care nu fusese încă auzit. Deşi fiecare variantă în parte ar fi necesitat o abordare complet diferită a problemei, Lucky nu avea timp să judece prea mult. Se încrezu în instinct şi îşi spuse că negrul habar n-avea de venirea lui.

Dar mai era o problemă: dacă stinsese lumina, însemna că intrusul foloseşte aparatură în infraroşu şi vede pe întuneric mai bine decât el, care orbecăia ca o cârtiţă.

După ce se convinse că în bucătărie nu e nimeni, vru să pornească în căutare şi prin restul casei, pe care, de altfel, o cunoştea aproape la fel de puţin ca şi asasinul. Îşi dădu însă imediat seama că, în acest fel, risca să scape din ochi trupul lipsit de cunoştinţă al lui Clarice, care acum îi era permanent în raza vizuală, luminat slab, dar luminat totuşi de felinarul din faţa imobilului. Hotărî să abordeze o altă strategie.

Se gândi că, în conformitate cu cele văzute de el cu ochii minţii, doctoriţa urma să fie despicată cu sabia. Aşadar negrul trebuia să parcurgă două etape: să găsească arma şi apoi să vină în sufragerie.

Cum în prima etapă intrusul avea un avantaj net, Lucky nu se mai agită degeaba şi îl aşteptă chiar în spatele canapelei lângă care zăcea femeia. Era sigur că, deşi în viziune legista era omorâtă cu sabia, era extrem de puţin probabil ca asasinul să nu aibă şi o altă armă asupra lui. Era la fel de probabil, de asemenea, ca şi acesta să fie un expert în lupta corp la corp, cum se dovedise El loco. Puţin îi lipsise acestuia din urmă să-l ucidă, deşi el, Lucky, ţinea în mână un pistol, iar celălalt doar o sabie. Ca atare, nu-şi putea permite să rişte nimic.

Se îndreptă tiptil, încercând să nu facă nici cel mai mic zgomot, spre locul în care era întins trupul lui Clarice. Cu mare atenţie se apropie şi îi luă pulsul. Ceea ce bănuise încă de la început se confirma. Tânăra era teafără, doar leşinase. I se păru extrem de ciudat că, totuşi, nu se auzea nici cel mai mic zgomot în casă.

Profesionist-profesionist, se gândi el, dar chiar aşa... Hm... e ceva foarte ciudat în toată treaba asta.

Deodată în uşă începură să se audă bătăi puternice.

— Domnule, domnule agent, sunteţi în regulă?

Futu-i mama mă-sii! se trezi Lucky înjurând cu obidă în gând. Asta-mi mai trebuia! Puse mâna pe spătarul canapelei şi cu un salt brusc se aruncă în spatele acesteia, cu gândul de a lua ca punct de ochire holul pe care foarte probabil urma să apară negrul, pentru a vedea ce se petrece. Când ateriză însă călcă strâmb şi simţi cum glezna i se suceşte cu un pocnet sec. Se prăbuşi la pământ, şi în cădere pistolul îi sări din mână.

Nu înţelegea pe ce călcase atât de prost încât să păţească acea belea chiar atunci, când situaţia era critică. Apoi constată că, deşi căzuse, nu întâlnise podeaua şi un gând îi străfulgeră prin minte: nu cumva...

Dar nu mai avu timp de asemenea socoteli.

Suprafaţa pe care căzuse prinse brusc să se mişte şi, înainte să realizeze ce se întâmplă, se trezi sub negrul care îşi revenise probabil dintr-un leşin provocat de vaza cu care Clarice îl lovise în cap.

Urmă o luptă surdă, pe orbeşte.

Negrul era încă buimac. Mai întâi se trezise cu o vază în cap, şi acum cu un bărbat. Nu-şi mai amintea decât că apucase să lovească pe cineva foarte puternic, în cădere. Lucky primi doi pumni în plină figură. Intrusul lovea

năprasnic, ca un picamer. Branigan simţi cum i se zdruncină creierul în cap. Noroc că serul care i se administrase continuu timp de douăzeci de ani îl făcuse extrem de rezistent. Se afla, totuşi, într-o poziţie ingrată. Era călărit de o namilă de peste o sută de kilograme, cu dureri groaznice în glezna luxată şi încă incomplet refăcut după accidentul de maşină şi leşinul provocat de puternica viziune.

Strânse din dinţi şi, cu o smucitură puternică, reuşi să-l împingă de pe el pe asasin şi să îl lovească în acelaşi timp cu piciorul valid în cap.

Negrul fu mai mult uimit de reacţia bărbatului de sub el decât dezechilibrat de puterea loviturii. Nu i se întâmpla prea des să lovească de două ori şi să mai urmeze vreo reacţie de la cel pe care-l altoise.

Lucky profită de secundele de buimăceală ale acestuia şi îi aplică un cap bine ţintit în gură, simţind cum sângele ţâşneşte din buzele sparte ale adversarului şi îi stropeşte faţa. Se aruncă orbeşte în direcţia în care îi sărise pistolul, însă şi negrul avu aceeaşi reacţie. Se treziră amândoi trăgând de pistol, ca doi copii care refuză să-şi cedeze o jucărie.

Cum-necum, Lucky constată că e cam cu un cap mai

scund decât adversarul său şi îşi dădu seama imediat că asta putea să constituie un avantaj, aşa cum stăteau acum, unul lungit lângă celălalt şi cu mâinile întinse deasupra capului, luptându-se pentru armă.

Nu mai ezită şi îşi îndoi energic piciorul, lovind năprasnic cu genunchiul.

Icnetul de durere al celuilalt şi crisparea puternică ce urmă îi confirmă că îl lovise în punctul unde niciun bărbat nu rezistă. Încă o lovitură năprasnică cu capul şi negrul fu silit să cedeze arma.

Se chircise tot şi se chinuia să respire. Un gust puternic de leşie îi invadase gura şi simţea cum îi vine înapoi mâncarea din ultimele trei zile. Nu fusese avertizat despre adversarii pe care urma să îi întâlnească, şi acum i se părea incredibil că se vârâse în aşa ceva pentru o femeie.

Lucky se ridică cu greu, sprijinindu-se cu spatele de spătarul canapelei şi amenințându-l cu pistolul pe negrul rămas la podea.

— Cam aici ar trebui să se încheie povestea asta, nu crezi? şuieră el către silueta chircită de pe podea.

— Ce se întâmplă aici, Lucky? auzi el vocea stinsă a legistei, care începea să-şi revină din leşinul provocat de îngrozitoarea lovitură primită.

— Avem musafiri, iubito! Pregăteşte-te să tai viţelul cel gras. Presupun că ştii unde e sabia, nu?

*

* *

Spre surprinderea lui, uşa apartamentului era neîncuiată. O împinse furios, hotărât să sară la gâtul grasului, dacă acesta încerca să facă pe niznaiul. Nu găsi însă pe nimeni în imensul living, aşa că porni nedumerit spre celelalte încăperi. Să cercetezi un apartament, însă, care se întindea pe suprafaţa unui etaj întreg nu era un lucru tocmai uşor.

După ce bântui câteva minute prin diverse camere, mirându-se atât de luxul exorbitant, cât şi de prostul gust desăvârşit care îl întâmpina la tot pasul, lui Tom i se păru că aude nişte zgomote suspecte provenind din dreptul unui perete. Lipi urechea şi ascultă. Nu, nu se înşela: De dincolo se auzeau, înfundat dar totuşi distinct, un mormăit şi nişte gemete, urmate de mici pocnituri.

Ce naiba se petrece aici? se întrebă el, cercetând cu atenţie peretele respectiv, pentru a descoperi o uşă sau o altă modalitate de a pătrunde în încăperea de unde se auzeau acele zgomote. În cele din urmă sesiză un chenar

foarte discret, în dreptul unei biblioteci. Cunoştea acel truc, pe care îl văzuse în prea multe filme ca să mai fie păcălit, începu să tragă de toate cărţile care se găseau pe rafturi, până când supoziţia i se confirmă. Una dintre ele era falsă, ascunzând un mecanism de deschidere a unei uşi ce era mascată de bibliotecă.

Mi s-a părut mie dubios să ţină idiotul ăla atâtea rafturi cu cărţi în casă. Ce dracu poţi să faci cu aşa ceva? se gândi Tom, bucuros de descoperire şi de deducţia care îl condusese la ea.

În spatele acelei uşi i se dezvălui însă o imagine la care nu s-ar fi aşteptat în ruptul capului. Era o cameră imensă, ca de altfel toate spaţiile pe care le străbătuse în acel apartament monstruos. În mijloc trona un fel de capră de lemn şi, în jurul ei, un întreg arsenal de tortură, la fel cum văzuse într-una dintre misiunile lui în Europa. Pe pereţi se aflau postate, din loc în loc, făclii a căror lumină era singura modalitate de iluminare a încăperii, ceea ce făcea ca totul să capete un aer şi mai sinistru. În spatele unei mese de lemn masiv, aflată lângă capra cea ciudată, se găsea un fel de perete, tot de lemn, de care stătea atârnat, într-o poziţie probabil chinuitoare, marele Richard Morris. Era legat la ochi şi imobilizat în curele de mâini şi

de picioare. Era gol şi deosebit de respingător.

În faţa lui, îngenuncheată, se găsea Consuela, superba negresă care îi servise, pe el şi pe Paco, cu numai câteva ore mai devreme. Era îmbrăcată, sau mai curând dezbrăcată, într-un fel de harnaşament de piele, decupat în dreptul sânilor şi al feselor.

Tânăra nu avea o slujbă prea plăcută, după câte putu cu uşurinţă constata şi Tom.

Se străduia să înveselească membrul fleşcăit şi aproape ascuns în grăsime al marelui magnat. Nu se putea spune că făptura nu se dedica cu sârg acelei îndeletniciri, însă se putea ghici cu uşurinţă că nu avea de îndeplinit o treabă uşoară.

În picioare, în spatele Consuelei şi în faţa lui Richard, trona o namilă de femeie care îl făcu până şi pe Tom să se simtă mic şi neînsemnat. Echipată cu acelaşi tip de harnaşament ca şi Consuela, ei îi revenea un rol ceva mai plăcut, şi anume acela de a-l biciui din când în când pe magnat, după un ritm pe care numai ea îl cunoştea.

Agentul rămase profund impresionat de statura femeii, în care îi fu uşor să recunoască, în sfârşit, o pereche pe măsură. Având nişte picioare care ar fi părut mai lungi dacă nu ar fi fost atât de groase şi cu nişte sâni cât două

mingi medicinale, femeia stătea ţeapănă, părând profund pătrunsă de rolul său, ca o mare preoteasă păgână ce oficiază un ritual de sacrificare.

Toţi erau foarte concentraţi la ceea ce făceau, aşa că intrarea lui Tom nu reuşi să întrerupă ritualul sado-masochist.

— Deşi îmi face o mare plăcere să privesc şi mi-ar face o şi mai mare plăcere să particip la hârjoneala voastră – mai puţin faza cu legatul de zidul ăla trebuie să opresc aici această subtilă şi rafinată manifestare a depravării marilor bogătaşi americani, spuse Roe, pe tonul cu care ar fi anunţat ora exactă.

Mâna femeii, care se pregătea să mai aplice o lovitură de bici, căzu flască pe lângă corp. Consuela întoarse capul, fără să dea însă drumul din gură membrului penibil al magnatului.

— Cine şi-a permis să intre aici? făcu Richard Morris disperat, iar făptura îngenuncheată înţelese că era momentul să dea jos legătura de pe ochi şefului.

— Tu? Iarăşi tu? O să regreţi clipa în care te-ai născut...

— Zău? spuse Tom calm, scoţând din buzunar telefonul mobil prevăzut cu cameră de fotografiat. Vrei să beneficiezi de nişte instantanee în presă? Să văd cine îţi

mai încredinţează pe urmă contracte de asistenţă şi mercenariat pentru armata Statelor Unite...

Morris îşi dădu seama brusc că nu se afla în cea mai indicată poziţie pentru a ameninţa. Aşadar schimbă brusc adresantul, canalizându-şi furia asupra Consuelei:

— Şi tu, ce stai ca proasta şi te uiţi? Dezleagă-mă odată!

— Dar vorbeşte dom le frumos cu ea! S-a chinuit să-ţi resusciteze sărăcia aia de i-au ieşit ochii din cap ca la melc. Lasă-l acolo, că nu stă rău, o îndemnă el pe negresă, susţinându-şi spusele cu ţeava unui Colt Magnum îndreptată în direcţia ei. Mai bine ai încerca să vezi ce rezultate obţii la mine. Punem pariu că ai să ai o surpriză plăcută?

Consuela stătu în cumpănă, în timp ce stăpânul ei căscă ochii mari.

— Hei, nu crezi că exagerezi? Spune cât vrei şi dispari!

— Ha, ha, ha! Crezi că am venit să te şantajez, răhăcios mic şi pervers? Uite că la asta nu m-am gândit. Probabil că n-o să ajung niciodată bogat, nu? Am venit numai pentru nişte informaţii. Ştii cum suntem noi, ăştia din servicii: maniaci ai informaţiilor... Parcă ni le-am injecta în loc de hrană, să dea toţi dracii! Nişte bolnavi, nu? Dar las că nici cu tine nu mi-e ruşine...

— Ce informaţii vrei? lătră Morris cu răutate.

— Nu mare lucru. Să ştiu unde pot să dau de Zelda Ibrahimovici.

Grăsunul scutură capul, ca şi cum ar fi primit o lovitură drept între ochi.

— Habar n-am despre cine vorbeşti. Altceva nu vrei? Zii o sumă! Să nu ne mai codim atâta. Toţi ştim cum merge treaba.

— Mda, cam ştim... Două telefoane şi o să ai toată presa new-yorkeză pe cap. Şi atunci să vezi cum merge. Unde dau de Zelda, că n-am timp de prostii? Ştiu că a fost aici cu Mercedes şi că te-a ameţit columbianca de cap până i-ai dat sabia, ca un bou ce eşti. Şi pe urmă, nici nu mai ţineai minte ce s-a întâmplat. Mare şmecheră tipa, nu? Te pomeneşti că ţi-a ridicat şi oboseala aia, de era să leşini când ţi-a plecat sângele dintr-un cap într-altul.

— De unde ştii toate astea? făcu Richard Morris, evident siderat de acurateţea cu care agentul descrisese ceea ce se întâmplase atunci, deşi nici el nu îşi amintea cu precizie cum putuse comite un asemenea gest.

— Hai s-o luăm pe bucăţi mici, să nu ne precipităm. De unde o ştii pe şefa?

— Nu pot să mă dezlegi, înainte? Nu-mi face nicio

plăcere să port această conversaţie în postura asta.

— Păi ce, eu te-am legat? Părea să nu-ţi displacă, până când am intrat eu. Dar, fiindcă am tot timpul din lume pentru discuţii, putem face altceva. Fetelor, ca să nu staţi degeaba, ia vedeţi amândouă, mai ales tu, bestie atrăgătoare ce eşti – spuse el, arătând spre monstrul cu biciul –, ce puteţi să executaţi la acest umil instrument.

Şi, cu mişcări îndelung exersate, îşi lăsă în libertate fiara cu un singur ochi.

Ca lovită de trăsnet, femeia cu biciul căzu în genunchi, exclamând:

— În sfârşit, ceva demn de un bărbat!

Pe urmă începu să se târască de parcă ar fi fost hipnotizată spre pitonul namilei, care începuse să se umfle. Îl cuprinse cu mâna şi reuşi această performanţă graţie labelor ei ca nişte lopeţi de fochist.

— Aşa, puiuţ mic... poate în tine o să reuşească săracul să pătrundă tot, că e cam virgin de felul lui.

Şi gura nesăţioasă a femeii începu să intre încet-încet în posesia completă a marelui nesatisfăcut.

Richard era complet uimit de ceea ce vedea. Iar Consuela, care iniţial căutase în ochii şefului ei o urmă de reacţie, se îndreptă şi ea, în transă, spre imensul falus ce îi

obturase complet câmpul vizual. Cu cele două femei la picioare, Tom se simţi dator să o bage din nou în seamă pe gazdă.

— Pusesem o întrebare. Dacă nu ţi-e cu supărare, aş dori şi un răspuns.

— Ştii... încercă Morris să se dezmeticească, suntem cunoştinţe vechi... aveam nişte obligaţii.

— Cam bănuiesc eu ce fel de obligaţii. Şi n-am de gând să pornesc acum o anchetă pe acest subiect. Ţi-a încredinţat nişte contracte grase. Dar nu ştiai că e căutată de toată suflarea serviciilor secrete, sau nu te-a interesat?

— Hm... Cum spuneam, aveam nişte obligaţii. Şi, în plus, eu nu sunt tocmai ce se cheamă un justiţiar. Nu mă interesează certurile voastre interne, atâta timp cât nu aduc atingere afacerilor mele. Aşa că... în momentul în care m-a contactat, spunându-mi că vrea să-mi vorbească, a trebuit să accept.

— Mereu vă întâlneaţi aici?

— Niciodată! Ar fi fost o mare prostie. Nici n-am vrut să aud, când mi-a spus că vrea să vină aici. Dar... avea suficiente argumente, din păcate, şi a trebuit să accept.

— He-he, greu de refuzat, şefa! Aşa, dragă, nu o monopoliza numai tu, interveni agentul, mângâind-o

părinteşte pe creştet pe femeia-munte. Uite, biata Consuela a dat în clocot de când îşi tot vâră degetele în ea. Nu te opri, Richard. Pot să îţi zic Richard, nu? în fond, mai intimi de cum suntem acum nu puteam deveni decât dacă eram poponari.

— Păi, restul l-ai descris deja. A venit aici, şi nu era singură. Ceea ce m-a enervat şi mai tare, la început. Apoi, pe măsură ce vorbeam cu ea, reproşându-i totala lipsă de profesionalism şi de discreţie, parcă s-a întâmplat ceva. Am fost cu desăvârşire robit de femeia cu care venise.

— Ţi s-au aprins călcâiele! Ha, ha, ha! Şi tu, care te credeai imun. Dragostea e un lucru foarte mare, asta e clar...

— Nu mi s-a mai întâmplat în viaţa mea aşa ceva. Mă cuprinsese o pasiune teribilă, absolută şi devastatoare. Nu-mi amintesc cu exactitate ce s-a întâmplat. Ştiu doar că am făcut un sex nebun, sălbatic, cu amândouă.

— Ţi-ai vârât tu scârnăvia aia mică în Zelda? se miră Tom şi se oftică în acelaşi timp.

— Dacă mă gândesc mai bine, ea nu a făcut sex decât cu Mercedes. Dar nici nu mă interesa. Zelda dispăruse din sfera mea de interes. Şi dacă se arunca pe geam, m-ar fi lăsat absolut rece.

— Aşa mai vii de-acasă. Cât m-am străduit eu s-o ridic pe catarg pe şefa, când eram un umil subaltern, muream să ştiu că ai reuşit tu. Târfa îşi folosea sexul doar atunci când voia să obţină ceva. Că doar n-a ajuns şefă pe pregătirea invadării Vietnamului. Dar mă abat de la subiect. Care subiect este: cum dau de ea? Scurt şi fără alte comentarii! După ce aflu asta, o să mă ocup puţin mai atent de aceste două domnişoare adorabile şi nu te mai deranjez, sper, niciodată.

— Nu ştiu unde să dai de ea. Nu e atât de cretină încât să-mi spună mie unde îşi are vizuina. Ştiu doar atât: când mă întâlneam cu ea înainte, cât era în funcţie, mergeam la „Belami”.

— „Belami”! Gusturi fine! Dar ce mă mir?! Bine. Să zicem că e mai mult decât nimic. Acum, până mă conving că e o pistă serioasă, o să mă ocup de fete. Frumoaso, intră te rog tu prima, cât stau eu aşa comod întins pe spate. Consuela dragă, las-o, nu te mai opinti, că n-ai cum s-o înghiţi pe toată!

Capitolul IX

După ce îl legă bine pe negru, Lucky avu grijă să îl potolească pe tânărul ce continua disperat să bată în uşă. Îi mulţumi pentru spiritul civic arătat, îl asigură că ţara avea nevoie de cât mai mulţi tineri de o asemenea factură şi că datorită lui priveşte viitorul mult mai optimist.

— Ei, şi-acum să ne ocupăm puţin de tine, spuse el, revenind şchiopătând în living-ul unde Clarice se doftoricea singură, privind în acelaşi timp înspăimântată la namila ce zăcea legată fedeleş pe podeaua apartamentului său.

— Nu crezi că ar fi mai bine dacă l-am preda Poliţiei? întrebă ea, deşi intuia răspunsul lui Lucky.

— Când o să pună Poliţia mâna pe el, atunci poate să mi-l ia şi neinterogat. Dar, cum l-am prins eu, cred că am un drept de preempţiune.

Se apropie de bărbatul lungit pe podea şi începu să rupă hainele de pe el.

— Stai liniştit, că nu vreau să ţi-o trag, spuse Lucky când observă privirile temătoare şi nedumerite ale individului. Vreau doar să mă conving de ceva. Ia te uită, ce avem noi aici? Urâtă cicatrice! Hm! Şi pare proaspătă... Uite încă

una, acum o observ, exact în obraz. A fost un luptător straşnic Jimmie, nu?

Zicând acestea, îi trase cu sete un picior negrului în plină figură, urmat de încă unul în stomac.

— Presupun că ştii cine sunt eu, nu?

— Un nebun periculos, şuieră negrul. Voi depune plângere împotriva ta.

— Sunt nebun, bine zici. Nici nu ai idee ce diagnostic exact mi-ai pus. Dar acum să vedem cine eşti tu...

Începu să-i scotocească prin buzunare şi găsi carnetul de conducere.

— Ozzie Horsehead, treizeci de ani, din Chicago, Illinois. Începi să îmi confirmi bănuielile, prietene.

— Ce bănuieli? vru Clarice să afle.

— Cineva, încă nu ştiu cine, joacă o sinistră partidă de şah cu mine.

— Ce fel de şah?

— Pe viaţă şi pe moarte. Şi numai cu piese mari, cel puţin până acum. Fii atentă! Cretinul ăsta, numit pe bună dreptate Horsehead – uite ce figură de cal are –, îl asasinează pe Jimmie Mecormack, zis şi Tower, turnul, tura, din motive pe care nu mai are rost să ţi le descriu.

— Da, confirmă Clarice. Avea doi metri şi zece

centimetri. Un adevărat turn...

— Întocmai. Celălalt, pe care nu am reuşit să îl prind la timp, avea porecla El loco, nebunul, nu? Şi pe cine l-a omorât el? Pe Pierce. Pierce, supranumit şi Cap de Cal, cam din aceleaşi motive ca şi imbecilul ăsta, doar că avea şi dinţii mai mari. Eu îl omor pe El loco şi, dacă mă gândesc mai bine, poate şi pe ăsta. Nu uita că noi suntem cu toţii albi, iar ei negri. Înţelegi? „Celălalt" joacă cu piesele negre, eu cu cele albe. Dar este evident că „jucătorul" are o mişcare în faţa mea şi o tablă pe care eu nu o văd, decât cu puţin, cu prea puţin timp înainte de mişcarea adversarului.

— Cine poate să fie atât de diabolic şi să te urască atât de mult!? se minună Clarice, înspăimântată.

— Asta e o întrebare bună. Tu ce zici, mortăciune? Cine te-a plătit pentru asta, cine ţi-a spus unde să vii şi, mai ales, de unde ai ştiut că sabia e la mine, adică aici?

— Cred că glumeşti cu întrebările astea, rânji Ozzie, sigur pe el. Şi ce-ai mai vrea să-ţi spun?

— Biiine! făcu Lucky pe supăratul, strângând din buze. Ia să vedem noi dacă eşti la fel de viteaz şi la trucurile pe care le-am învăţat pe când eram june şi plin de viaţă.

Se întoarse spre Clarice, justificându-se:

— Nu vreau să-ţi murdăresc prin casă, aşa că o să-l duc în alt loc, dar trebuie să-mi împrumuţi maşina ta, că pe-a mea am proptit-o într-un stâlp.

— Lucky, dar tu nu poţi să fii ca ei! Dă-l pe mâna Poliţiei. O să facă un târg cu el şi o să afli ce trebuie, de ce să te cobori până la nivelul lor?

— Iubito, poate n-ai înţeles cum e treaba. Eu nu sunt genul care să joace după reguli. Poate că, dacă era numai pielea mea în joc, puteam să fac o prostie de-asta legală. Însă foştii mei prieteni mor unul după altul. Nu îmi pot permite să aştept jocul de-a şoarecele şi pisica al Poliţiei din Philadelphia. De altfel, stai liniştită, cioara asta nu prea are figură de martir, să reziste la torturile pe care i le pregătesc.

— Lucky, eu totuşi te rog să te mai gândeşti!

— Şi eu te rog să nu mi-o iei în nume de rău, dar n-o să te ascult. Îmi dai maşina sau îl aranjez în curtea din spate? O să curgă ceva sânge, dar n-o să facem gălăgie. Îi pun un căluş şi îl ard cu bricheta la ouă până încep să-i fiarbă sau să scoată pui, depinde în ce stadiu de gestaţie e.

— Doamne, Lucky, nu mă aşteptam la asemenea cruzime din partea ta...

— Asta e faţa nevăzută a lunii, iubire! N-am încotro.

— Hei! strigă Ozzie de jos. Sunt şi eu pe aici, de ce nu mă luaţi în calcul?

— Cum să nu, Kunta Kinte. Păi, despre ouăle cui crezi că vorbeam?

— Refuz acest tratament! Nu am omorât pe nimeni! Am fost sunat să recuperez o sabie şi asta etot.

— Of, puiule! suspină Branigan.

Apoi îi prinse cu dibăcie urechea sub tocul cizmei, apăsând asupra ei prin rotire şi declanşând un şir de urlete neomeneşti.

— Pe cât punem pariu că sângele de pe cuţitul pe care l-ai uitat ca prostul la locul asasinatului se potriveşte cu grupa ta sanguină?

— Lucky, te rog, te implor, lasă-l în plata Domnului! Nu suport urletele astea! Toată această cruzime... Doamne, Dumnezeule!

— Îmi dai cheia de la maşină? veni replica neînduplecată a lui Lucky.

— Ţi-o dau, ţi-o dau... Şi nu mai vreau să te văd! adăugă legista, cu ochii scăpărând de frustrare şi ură.

— Hei, domnişoară! strigă Ozzie. Ce faci, abandonezi aşa uşor? Nu vezi că e nebun?

— Auzi, stimate domn! se întoarse ea furioasă spre

negrul care cerşea clemenţă. O fi el nebun, dar nu te-a pus nimeni să intri peste mine în casă şi să mă loveşti. Şi să-l omori pe domnul Jimmie Tower! Dacă nu vrei să te chinuie, spune-i ce vrea să audă! Ei, asta e acum! Nesimţitule!

— Ha, ha, ha! se distră Lucky de reacţia vehementă a femeii. Hai, nu mai fi supărată! Vino să te pup!

Se întinse spre doctoriţă şi o cuprinse pe după umeri, cu mare grijă. Îi înclină capul şi o sărută prelung, ceea ce avu darul s-o înmoaie de tot pe biata Clarice.

— Bine, bine, zise ea, după ce scăpă de posesivul şi focosul ei amant. Uite cheile de la maşină!

— Cuuum? strigă Ozzie. Uite care e chestia! Eu cu nebunul ăsta nu mă urc în nicio maşină. Să fie clar.

— Păi, mai ai o variantă, stârpitură! Spune cine te-a tocmit.

— Bine, bine! Probabil că tot acolo aş fi ajuns, oricum! Spun tot ce vrei.

*

* *

Localul „Belami” era unul dintre cele mai snoabe restaurante din New York. Lui Tom nu-i făcea nicio plăcere să intre aici pentru a lua masa. Mereu trebuia să suporte

privirile batjocoritoare ale chelnerilor, altminteri extrem de stilaţi, dar mult prea îngâmfaţi.

În schimb, pe cât de greaţă îi era să mănânce porţiile infime cantitativ şi exorbitante ca preţ, pe atât de mare plăcere îi făcea să facă apel la legitimaţie şi să îi ia la întrebări pe angajaţii de aici. Era o mică răzbunare personală visată de mult, dar pe care nu avusese ocazia să o pună în practică.

Intră cu pas ţanţoş în incintă şi îl sictiri scurt pe domnul care voia să ştie dacă are o masă rezervată.

— Bă, puţică! îl luă tare Thomas Roe. Am eu faţă să mănânc gunoaiele voastre? Uite ce scrie aici, continuă el, şi îi puse legitimaţia sub nas spilcuitului majordom. Mai uite şi o poză. Ai văzut-o pe tipesa asta pe-aici, în ultima vreme? Şi să nu spui că n-ai voie să dai informaţii din astea, că te duc la prima secţie de poliţie şi te uit acolo o săptămână, să-i distrezi pe poponari.

Bărbatul înghiţi în sec.

— Da. Se poate spune că am văzut-o. Să tot fie două-trei săptămâni de-atunci. Dar patronul v-ar spune mai multe, dacă nu ar afla de unde aveţi informaţia. Păreau să fie prieteni buni.

— Aha! făcu Tom, frecându-şi bucuros mâinile. Şi unde

dau de specimenul ăsta?

— Pe lângă toaletă sunt nişte scări. Aveţi noroc, e chiar aici, în acest moment. O uşă mare, capitonată. Nu aveţi cum să o rataţi.

— Mda! Aşa sunt eu, un norocos. Eşti băiat isteţ. Ţi-aş da zece dolari, dar ştiu că te-ai simţi jignit.

Intră cu paşi mari în restaurant. Picioarele i se înfundau până dincolo de talpă în covoarele moi şi preţioase ale aşezământului.

Eh! se gândi el cu poftă. Ce aş mai trânti-o pe Elissa pe covoarele astea şi i-aş muta viscerele în gură...

Elissa se dovedise a fi numele namilei pe care o penetrase îndelung şi cu mare poftă în ascunzătoarea lui Morris. Fusese o partidă perfectă, cu o femeie care îi mersese direct la inimă. Consuela era cel mult un mizilic. De altfel, după ce o zăpăcise pe femeia-munte cu loviturile sale ca de tun, din şolduri, îşi pierduse complet controlul când trecuse la păsărica micuţă şi graţioasă a negresei, aşa că aceasta leşinase după numai două orgasme.

Eh, Elissa! Aia da femeie...

Ajunse, aproape fără să îşi dea seama, în faţa uşii capitonate de care îi vorbise tipul de la intrare.

Bătu puternic în uşă şi dinăuntru îi răspunse o voce

răguşită.

— Nu acum, vino mai târziu!

Pe dracu! îşi zise Tom în gând. Ce şi-o închipui idiotul, că sunt fata care a venit să-i lingă boaşele?

Împinse de uşă cu putere şi aceasta se deschise lin, fără nici cel mai mic zgomot.

Biroul patronului era unul ridicol de mic. După ce mărşăluise din greu prin imensitatea de apartament al lui Richard Morris, agentul CIA se simţi de-a dreptul sufocat de spaţiul strâmt şi întunecos în care intrase fără voia ocupantului.

Ce stofă de limbric are şi ăsta. Îi plac locurile strâmte şi întunecoase. Îmi plac şi mie, de ce să nu recunosc, însă nu reuşesc să intru cu totul în ele, ha ha, ha! se distră el de unul singur.

Partida straşnică de sex îi sporise pofta de viaţă, poftă de care, de altfel, nu dusese niciodată lipsă.

În spatele biroului masiv, prea mare în raport cu camera, se lăfăia ca un paşă un individ voluminos, pus la patru ace şi dat la greu cu briantină pe părul negru ca tăciunele. Era întors cu spatele la uşă şi privea absent pe geam, în spaţiul îngust de afară, obturat aproape în întregime de zgârie-norii de peste drum.

— Parcă am spus mai târziu! se enervă el, când îşi dădu seama că mai e cineva în încăpere.

Vocea răguşită, cu un puternic accent italienesc, îi aduse aminte lui Tom de cineva cunoscut, însă nu reuşi să identifice persoana.

— Îmi pare rău că nu sunt un băieţel ascultător, spuse el pe o voce cât mai răsunătoare cu putinţă, dar nu am timp de anticameră. Mă numesc Thomas Roe şi sunt agent special CIA. N-am venit să reclam chelnerii, cum poate ţi-ai imaginat, ci o dispariţie.

Fotoliu începu să pivoteze încet, încet, iar Tom simţi brusc impulsul să apuce revolverul.

— Să nu mai am parte de canneloni con quatro formaggi! se auzi vocea cu un accent din ce în ce mai puţin italienesc. Tom? Thomas Roe?

— Oscar? Oscar O’Connely? Să fiu al dracului!!!

Matahala din fotoliu sări ca arsă, ieşind în întâmpinarea agentului special, la fel de stupefiat ca şi acesta. Se îmbrăţişară îndelung, ca după o revedere mult râvnită.

— Tu aici? se minună agentul în continuare. Patron de restaurant? Bătrâne, ţi s-au cam înmuiat oasele, am impresia.

Îi trase un pumn zdravăn în umăr, cu o forţă care ar fi

doborât cu uşurinţă un bou, însă patronul nici nu păru să observe.

— Mai trăieşti, canalie? Credeam că ţi-au rămas oasele prin Afganistan. Nu te-au căpăcit bolşevicii?

— Ha, ha, ha! râse cu poftă Tom. Ce dracu, bătrâne, aşa mă ştii tu pe mine? Erau să mă răpună nişte zdrahoance de rusoaice, dar ruşii? Hai să fim serioşi! Mănânc unul la fiecare mic dejun, cu ceapă şi fără niciun pic de vodcă. Sunt ei gata marinaţi, ha, ha, ha!

— Iată-te viu şi nevătămat! Spune, ce te aduce la mine? Cum de-ai aflat unde lucrez? Stai, ba nu-mi spune! Mai bine hai să mâncăm ceva şi tăifăsuim la masă. Sper că îţi mai place să haleşti, nu?

— Ce întrebare, băi Oscar... Mă jigneşti până la plăsele! Dar la tine nu reuşesc să mă satur niciodată. Poate mergem în altă parte, fără supărare!

— Bă, Tom, fratele meu! Tu crezi că-ţi dau porţie de-aia de labagiu? Mergem în sala mea. O să-ţi placă ce-o să vezi şi ce-o să mănânci. Tu nu te uiţi la mine? Crezi că dacă mâncam ca fraierii ăia care vin pe-aici mai eram eu într-o aşa formă? Alea sunt porţii pentru idioţi care strâmbă din nas dacă e farfuria plină şi ieftină. Spun că nu are clasă, ha, ha, ha!

Se îndreptară sporovăind pe un culoar ce se deschidea în stânga biroului lui Oscar, până ajunseră într-o încăpere luminoasă, cu doar două mese. Aspectul încăperii era unul mai curând sărăcăcios, dar extrem de cochet şi de curat. Semăna cu un restaurant irlandez de la periferie.

— Uite! îi arătă Oscar cu mândrie sala lui Tom. Aici e paradisul meu culinar. Nu cloaca aia din faţă.

— Auzi, vru să ştie musafirul, amintindu-şi de prima impresie. Ce era cu accentul ăla de italian, irlandez şmecher ce eşti?

— Moda zilei. Irlandezii au căzut în dizgraţie printre americani, bătrâne. Se poartă francezii, italienii şi, mai nou, orientalii. Dar mi-era mai greu să fac pe chinezul, nu? Ha, ha, ha!

— Băi, eu ţi-am pierdut complet urma. Când m-am întors din Afganistan, nu mai erai pe statele noastre de plată şi nimeni nu ştia ce e cu tine. Lucrezi, deci, în continuare la noi, sub acoperire, dacă înţeleg eu bine.

— Nu ştiu ce înţelegi tu şi nici nu mă interesează. Eu, după cum vezi, sunt fericitul patron al unuia dintre cele mai la modă restaurante, şi asta cred că e suficient. N-o să ne stricăm pofta de mâncare cu scenarii, nu?

Tom înţelese aluzia lui Oscar, şi nu mai insistă, în fond,

ce agent acoperit ar mai fi fost, dacă ar fi recunoscut oricui acest lucru? Lumea serviciilor secrete era o lume meschină şi în care nu existau prietenii pe viaţă.

Patronul bătu discret din palme, iar la masa lor sosiră îndată două fetişcane care nu păreau să aibă mai mult de şaptesprezece ani, dar arătau mai bine ca un milion de dolari, în opinia repede formată a agentului în exerciţiu. Din uniforma pe care o purtau celelalte fete păstraseră pe ele numai şorţul, restul accesoriilor fiind abandonate ca inutile.

— Ei, bătrâne... spuse Oscar, surprinzând privirile admirative ale colegului său, animate de fesele bombate ale fetelor. Precum vezi, aici e o adevărată rampă de lansare pentru salonul de dincolo. Sper că ai rămas acelaşi om plin de poftă de viaţă.

— Poţi să pui pariu, Oscar, dragule. Fetele asigură servicii complete, sau doar ne umplu burţile – cu bunătăţi?

— E o întrebare care nu îşi mai are rostul. Deci, vrei să începi cu masa sau pe masă?

— Drept să spun, aş mânca, că asta n-am făcut de mai mult timp. Şi chiar sunt curios cu ce bunătăţi îţi serveşti prietenii.

Un semn scurt din cap şi fetele dispărură, apărând după

puţin timp cu tăvi încărcate cu toate bunătăţile de care dispunea bucătăria lui Oscar şi în cantităţi care i-ar fi descurajat şi pe Gargantua ori Pantagruel. Masa se desfăşură după ritualul pe care cei doi îl cunoşteau prea bine. Cu mânecile suflecate şi cu primii nasturi de la pantaloni deschişi, cei doi începură să toarne în ei ca într-un siloz.

Mâncau fără să vorbească, cu poftă încrâncenată. Vremea când se întreceau în faţa colegilor de arme se întorsese cu aceeaşi poftă de viaţă, ca şi cum anii n-ar fi trecut peste cei doi campioni ai concursurilor de halit.

După câteva ore, în care se consumase rezerva restaurantului pe două zile, cei doi puseră în acelaşi timp tacâmurile jos şi râgâiră satisfăcuţi.

— Bă! suflă Tom cu greutate. Să ştii că nu m-ai minţit. Se mănâncă bine în coşmelia ta. Acum, decât să depănăm amintiri care să ne înduioşeze, mai bine îţi spun, ca o mică pauză, motivul pentru care am năvălit intempestiv în micul tău birou.

— Spune dom le tot ce te apasă! Ce treabă ai fi putut tu avea cu patronul lui „Belami”?

Agentul în exerciţiu era absolut ghiftuit. Se gândi la cele două fetişcane care dispăruseră în mod ciudat, exact când

se gândea el că le sosise sorocul. Dar constată că îi deveneau din ce în ce mai indiferente. Se simţea plin şi obosit. Îl lovise brusc un somn teribil.

— Băh, ce dracu? spuse el cu voce tare, dând glas neliniştilor interne. Am îmbătrânit, măi Oscar, ăsta e adevărul. Unde au dispărut fetele alea? Ducă-se. Am obosit prea tare mâncând, dacă îţi poţi închipui aşa ceva. Ce spuneam? Ah... motivul pentru care am venit astăzi la tine. Care dracu era motivul?...

Toropeala îl încerca din ce în ce mai puternic şi făcea eforturi mari ca să-şi ţină ochii deschişi. Imaginea colegului său, răsturnat şi el pe scaun, cu faţa unui om prea sătul ca să-i mai pese de motivul pe care nu şi-l mai amintea Tom, începu să se înceţoşeze.

— O mai ţii minte pe Ze... mai apucă să îngaime Tom, înainte de a se prăbuşi cu capul pe masă.

Oscar se uită la Tom cu ochi sticloşi. Nu părea să se mire câtuşi de puţin de reacţia fostului său camarad. Se ridică cu greu de la masă, îl apucă pe acesta de păr, îi ridică faţa de pe masă şi îi dădu drumul la loc.

Capul lui Tom căzu greu pe masă, provocând un zgomot înfundat.

— Credeam că n-o să mai adoarmă niciodată, se auzi o

voce rece dinspre locul de unde veniseră preparatele.

Păşind maiestuos, cum numai ea ştia să o facă, cu coapsele lungi şi bronzate ieşindu-i ca de obicei din rochia crăpată lung până în talie, Zelda îşi făcu apariţia în sala de mese, privind cu ură la trupul adormit al agentului Roe.

— Îmi rămâi datoare rău de tot pe chestia asta, o preveni Oscar. Şi mie, şi patronului de aici. Dacă scapă şi de data asta ne-am fript toţi trei, cred că eşti conştientă de asta, nu?

— Stai tu liniştit! Acum nu mai scapă. Nici el, nici idiotul celălalt. Se strânge laţul, băieţi, spuse ea, adresându-se lui Tom, ca şi cum acesta ar fi putut s-o audă. Iar ăsta e laţul morţii voastre.

*

* *

Ceea ce acceptase Ozzie să spună până la urmă avu darul să îl nelinişteasc teribil pe Lucky. Nu mai avea nicio îndoială. Femeia care îl convinsese – pentru că acesta era cuvântul potrivit, îl convinsese seducându-l –, era Mercedes Fernandez. Modul de a acţiona al acesteia era atât de inconfundabil încât şi dacă n-ar fi aflat că a evadat tot ar fi bănuit că era mâna ei.

— Cum adică? vru să ştie Clarice, un pic cam neîncrezătoare, un pic cam geloasă. Vrei să spui că femeia aia te-a privit şi te-a subjugat? Hai să fim serioşi! puse ea la îndoială veridicitatea celor povestite de negru cu privire de modalitatea în care fusese racolat.

Ozzie ridică din umeri şi se uită în ochii lui Lucky, pentru a ghici dacă acesta crezuse ceva din neverosimila lui poveste.

— Cred că aş fi inventat ceva mai credibil dacă nu s-ar fi întâmplat chiar aşa, nu sunteţi de aceeaşi părere? Ce mă costa să spun că am primit 50.000 de dolari, de exemplu? Povestea se încheia aici, însă nu acesta e adevărul.

— Mda... – confirmă şi Lucky –, cunosc metodele ei.

— Va să zică o cunoşti pe... duduia asta? se înfurie Clarice, brusc şi iraţional.

— Am cunoscut-o. De fapt, eu şi Tom am arestat-o în jungla columbiană. E o poveste mai lungă, o să ţi-o spun cu altă ocazie.

— Acum înţeleg... făcu legista, luminată. Adică nu, nu înţeleg nimic... Dacă e arestată, cum l-a sedus pe ăsta?

— A evadat cu puţin timp în urmă.

— Şi vrea să se răzbune?

— Asta ar fi o primă explicaţie, însă nu cred că stă în

picioare.

— De ce? întrebară Clarice şi Ozzie la unison.

— În primul rând, pentru că nu e genul răzbunător, şi-apoi, fiindcă are alte metode. Ea e cu totul altceva, şi anume o columbiancă mustind de erotism, un fel de zeiţă a amorului, ce mai, o senzuală până în vârful unghiilor.

— I-auzi ce valoroasă e ţiganca, vorbi Clarice îmbufnată, realizând imediat că exagerează şi îngrijorându-se.

— Dacă ar fi vrut să se răzbune ar fi găsit o modalitate să-mi smulgă inima, sau să-mi muşte penisul, nu ştiu, ceva de genul ăsta. Plus că nu putea să evadeze. Nu, sunt sigur că e doar o piesă neînsemnată pe această tablă de şah. Un pion, poate, şi în niciun caz nu e ea cea care mută piesele.

— Adică, acum îi iei apărarea? se trezi legista vorbind din nou, fără să se poată controla.

— Eşti sigur că nu mai era nimeni cu ea? vru Lucky să afle de la Ozzie.

— Omule, înţelege! A venit în camera mea de hotel, nu ştiu de unde şi nici nu m-a interesat. Mi-a tras-o o noapte întreagă de mi-au sărit capacele. N-am idee cum de-am avut atâta energie. Tu înţelegi că nu m-am oprit nici zece secunde, cât să beau un pahar de apă? N-am numărat nici de câte ori am ejaculat, fiindcă nu mă opream.

Clarice asculta extrem de intrigată povestea reluată din nou a negrului.

— Lucky, e posibil?

— Este, dragă. Femeia asta ne-a terminat fizic într-o noapte pe mine şi pe Tom. Îl ştii pe agent, dar încă nu l-ai văzut dezbrăcat. Uite aşa o are, spuse el indicându-şi antebraţul din cot. Doar că e ceva mai groasă... Nu-ţi mai bate capul să înţelegi, pentru că nu e om normal, cum de altfel nici eu nu sunt, dar într-alt sens.

— Pe urmă mi-a dat numele lui Jimmie, adresa şi sabia. Mai mult nu aveam nevoie. Mi-aş fi tăiat mie capul, dacă mi-o cerea. Chiar acolo, pe loc...

— Şi azi, azi de unde ai ştiut unde e sabia? Aveai vreo legătură cu El loco?

— Cu cine?

— Hm! mă aşteptam la asta. Hai, povesteşte-mi despre ziua de azi!

— Mi s-a spus, după ce am anunţat că planul a fost îndeplinit, să mai bântui puţin prin oraş, dacă Poliţia nu a dat cumva de urma mea. Era foarte probabil să mai primesc o însărcinare. Cum mi-a deschis şi un cont nelimitat, am acceptat. De altfel... nu ştiu cum să spun. Şi la telefon... Când o aud... Of! Măcar de-aş mai vedea-o sub

mine măcar o dată, înainte să mor.

— Lasă asta! se înfurie Lucky. N-am timp de văicărelile tale. Şi stai liniştit, n-o s-o mai vezi înainte să mori. Nu ai mai fi văzut-o oricum. Deci, cum ai ajuns aici?

— La fel. Mi-a dat telefon. Dar trebuie să spun, înainte de asta, cum am „scăpat" de sabie, nu? Mi-a spus că, după ce îmi termin treaba, să o depozitez într-un coş de gunoi, lângă Mall-ul din centru. Mi-a părut rău, sincer vorbind, s-o las acolo. Săbiuţa aia e o operă de artă. Dar asta nu e treaba mea. Mă trezesc, cam pe dimineaţă, şi primesc un nou telefon de la Mercedes. Aşa spuneai că o cheamă, nu?

— Adică nici măcar nu-i ştiai numele? sări Clarice furioasă.

— Păpuşă, pe bărbaţi îi lasă reci numele voastre, atâta timp cât ce ţineţi între picioare e fierbinte...

— Iubito, te rog frumos, încetează cu etica ta de om bine crescut! Aici e vorba despre viaţă şi de moarte, dacă nu ţi-ai dat încă seama, nu de relaţiile lipsite de politeţe între un asasin şi o târfă.

— Aşa, să continui. Am primit un apel şi am fost informat că la această adresă vor sosi un tip şi o tipă şi vor aduce sabia cu ei. Să o iau neapărat înapoi, dar să nu-i fac tipului niciun rău.

Lucky rămase cu gura căscată. Se simţea ca şi cum viaţa lui ar fi transmisă în reluare, la televizor.

Cum ştia Ozzie, de dimineaţă, că el va sosi acolo cu sabia, când el habar nu avea de acest lucru? Şi de ce să o recupereze fără să-i facă vreun rău? Plutea între necunoscut şi senzaţional.

— Tu eşti sigur că ai primit telefonul de dimineaţă? Pe la ce oră?

— Bineînţeles că sunt sigur. Pe la 9.00. Am şi venit încoace. V-am văzut plecând împreună, apoi revenind. Aşteptam să se facă seară, să acţionez. Dacă nu trebuia să fie cu victime... Apoi te-am văzut iarăşi plecând, aşa că am profitat de absenţa ta. N-am calculat bine, se pare. Mai bine aşteptam noaptea, fir-ar să fie!

*

* *

— Şi-acum, ce mai facem? întrebă Mercedes după ce corpul legat al lui Tom fu aruncat în praful din hangarul părăsit. Pe cine trebuie să mai vrăjesc?

Nu agrea ceea ce era obligată să facă, şi nici felul în care Zelda îşi pregătea mişcările, cu mult timp înainte. De fapt, ceea ce îi plăcea cel mai puţin era modul în care

femeia părea să controleze tot ce mişca în jurul ei. Astfel, ce voia ea să se întâmple se întâmpla, ca şi cum toţi ar fi fost numai nişte păpuşi ale căror sfori erau mânuite după bunul ei plac.

— Acum? Păi, mare lucru nu mai avem de făcut, la drept vorbind. Aşteptăm mutarea lui Lucky. I-am dat şah, chiar dacă el încă nu realizează acest lucru. Numai că în jocul meu se ia şi regele, nu ne mulţumim să declarăm şah mat şi să ne oprim acolo.

E un fel de şah-MORT, nu un şah-MAT. Deh, îmi permit şi eu micile mele fantezii din când în când, adăugă Zelda, prostindu-se ca o fetiţă nevinovată şi cochetă.

— Dar de unde ştie el să vină tocmai aici? vru Fernandez să afle.

— Fetiţo, eu cred că nu eşti aşa proastă precum pari. Probabil că darul ăsta de a obţine totul fără să trebuiască să te gândeşti dinainte cum trebuie să procedezi ţi-a mai atrofiat din capacităţile de judecată. Sau poate, doar poate, eu sunt senzaţional de inteligentă, se mai amuză femeia. Le-am zis eu până acum ce să facă şi unde să se ducă?

— Ce e drept, nu, trebui Mercedes să admită.

— În meseria asta e ca în şah. Dacă ştii jocul şi ce

mişcări poate executa fiecare piesă, nu trebuie să-i indici adversarului mişcarea următoare. E necesar doar să-i creezi oportunitatea de a o efectua. Să-i netezeşti drumul. El o va face cam întotdeauna pe cea pe care o aştepţi.

— Mie ăştia doi, cât i-am cunoscut eu, nu mi-au părut chiar nişte tâmpiţi, care să cadă aşa în capcane.

— Draga mea, să-ţi mărturisesc o slăbiciune de-a mea. Nu-mi place să joc cu tâmpiţii, pentru că sunt imprevizibili. Niciodată nu ştiu ce urmează să facă. Şi, tocmai pentru că nu sunt proşti, îi pot juca aşa cum vreau eu. Uită-te la Tom! Ditamai agentul, în toate sensurile cuvântului. A mers pe pista sabiei. Nu te-ai întrebat de ce am eu nevoie, pentru toată nebunia asta, de o sabie specială? Să fim serioşi, nu era mai simplu să le trag nişte gloanţe în cap vagabonzilor ălora? Ca să nu mai vorbim că era şi mai simplu să pun să-i ucidă direct pe ei. Câte un glonţ pentru Lucky şi Thomas, iar bâlciul se termina aproape înainte de a începe.

— Ah, nu! se supără Mercedes. Asta înţeleg. Răzbunarea o înţeleg foarte bine. O gaură în cap nu face sângele să se potolească. Trebuie să sufere, să se zvârcolească, să se uite în ochii tăi, să îşi dea seama cât au greşit supărându-te şi să aibă timp să regrete rău, rău de tot.

— Aşa, curva mea latină! îmi place că îţi scapără ochii când vorbeşti despre răzbunare. Asta e bine! Eşti încă om, nu te-a transformat serul ăla în maşină de sex. Deci, am ştiut ce urmează, am premeditat. Aveau să afle despre sabie şi să ajungă la Richard Morris, care – dintr-un motiv sau altul – urma să le spună unde pot fi găsită. Era singura informaţie pe care o deţine cu privire la mine, şi nu întâmplător a aflat-o.

— Şi dacă venea Lucky?

— Puţin probabil. Nu se schimba mare lucru, însă de ce să vină el la New York şi să rămână Roe la Philadelphia, într-un oraş cu care nu avea nimic în comun? Uiţi că ameninţările le primiseră prietenii lui Lucky din Philadelphia, nu ai lui Tom. Deci, era interesat să rămână acolo ca să-i protejeze, nu să plece la dracu-n praznic să caute o sabie. Nu omite nici faptul că, atunci când Tom a venit încoace, ei nu ştiau că cercetările o să-l ţină pe agent aici. Putea să fie o sabie care să provină de oriunde, inclusiv din Europa. E drept că acolo, la „Belami”, îmi lipsea un... amănunt. Un om de-al meu. Că patronul ăla cu care te-ai culcat tu ca să-l faci să ne asculte era o labă tristă. A trebuit să-l înlocuiesc cu fostul prieten al matahalei de colo din spate. În fine, toate au mers bine şi

suntem aproape de sfârşit, draga mea.

— Toate bune şi frumoase, târâtură, dar se pare că ai uitat un lucru... un amănunt, ca să zic aşa!

Cele două femei se întoarseră în acelaşi timp în direcţia de unde veniseră acele cuvinte. Tom, căci el era emiţătorul ameninţării, reuşise cu greu să se ridice, proptindu-se cu spinarea de peretele de tablă al hangarului, pentru a ajunge într-o poziţie mai puţin umilitoare, stând de acum în poziţia şezând, deşi era înfăşurat în frânghii ca o omidă în cocon.

— Mă scuzi, dihanie puturoasă! i se adresă Zelda, şuierând ca o viperă. Dar nu uit niciodată vreun amănunt. De ce crezi că te-am pus atât de aproape de perete? Am ştiut c-o să-ţi revii şi o să începi să dai din gura aia spurcată. Am vrut doar să stai ceva mai confortabil, când o să auzi ce urmează să ţi se întâmple.

— Hm! spuse Tom, cu mult calm în glas. Parcă recunosc hangarul ăsta. Nu aici ţi-am spulberat planurile de a arunca în aer centrala nucleară, pe 11 septembrie? Ha, ha, ha! râse el anevoie. S-ar zice că uneori îţi mai scapă câte ceva...

Zelda se apropie de agent şi îi arse cu sete un şut în ficat. Tom strâmbă puţin din nas, dar nu zise nici pâs.

— Şi replica asta am anticipat-o, vierme! De-aia o să şi crăpaţi amândoi aici, în locul în care mi-aţi distrus viaţa şi cariera. Mă bucur că ai recunoscut singur hangarul şi nu a trebuit să-ţi dau eu indicii, ca la retardaţi. În continuare mai crezi că am uitat ceva?

— Viziunile lui Lucky. El ştie dinainte ce pui la cale, viperă!

— Ha! Asta-i bună! Nu numai că n-am uitat, dar pe ele m-am bazat ca să concep întregul plan. Ce crezi că va face Lucky când va avea o groaznică viziune a locului ăstuia incendiat, şi cu tine legat de un stâlp din interior? Eu cred că va veni repederepede încoace să te scape, aşa cum am ştiut că va alerga să-l scape şi pe Pierce Cap de Cal. Se va întoarce negreşit, cu sabia şi cu târfa aia de legistă după el. E drept că nu le ştiu pe toate din capul locului, dar cu o mişcare-două înainte te asigur că le intuiesc!

— I-auzi, pehlivanul! se miră Tom. I-a tras-o Claricei! Aşadar, nu s-a lăsat până nu a... capsat-o. Bravo lui! Dacă n-o făcea el, trebuia s-o fac tot eu. Totuşi, Zelda, eu cred că ţi-a scăpat ceva. Nu ştiu ce, dar ţi-a scăpat cu siguranţă...

— Asta rămâne de văzut, matahală! Rămâne de văzut!

Capitolul X

Lucky încercase în zadar să dea de urma lui Tom. Deveni foarte agitat când vorbi la telefon cu Paco. Află că agentul îl lăsase cu o zi înainte acasă, şi de atunci nu mai avea nicio veste de la el. Hispanicul îl puse repede la curent cu ceea ce aflaseră şi cu stadiul anchetei în momentul în care se despărţise de Roe.

— E ceva necurat la mijloc, realiză Lucky. De-atâta timp niciun semn de la el... Trebuie să plec la New York! Prietenii de aici, câţi or mai fi, nu au de ce să se teamă, cred, atâta timp cât sabia e la mine. Se pare că regula jocului e asta: negrul ăsta cu sabia! Pe animalul ăsta îl predai tu Poliţiei, după ce plec. E totul OK, darling? întrebă el, sărutând-o tandru pe Clarice, tocmai în spatele urechii.

— Nu, nimic nu e în regulă, se burzului legista. Pleci şi mă laşi cu ăsta în casă?! Vreau să vin cu tine. Am nişte zile de concediu, mi le iau şi terminăm împreună ceea ce am început împreună.

— Nici să nu te gândeşti! deveni Lucky necruţător şi ferm în acelaşi timp. Nu ai cum să mă ajuţi, şi chiar dacă ai avea, am pierdut destui prieteni vechi ca să nu mi-i risc şi pe cei noi. Faci cum am spus, şi promit că mă întorc când

termin. Abia atunci o să-ţi iei zilele de concediu şi o să plecăm undeva, pe o insulă pustie, numai noi doi. Da?

Clarice nu spuse nici da, nici nu. Grija lui Lucky nu putea să nu o înduioşeze, iar planul de vacanţă pe o insulă o încântă de-a dreptul. Însă nici postura de casnică, aşteptându-şi soţul să se întoarcă de pe câmpul de luptă, nu o aranja foarte tare. Promisiunile i se păreau insuficiente pentru a compensa scoaterea ei pe banca de rezerve. Cu toate acestea, îşi dădu seama că orice împotrivire făţişă nu ar fi făcut decât să întârzie reuşita acţiunii. N-ar fi scos-o la capăt cu Lucky.

Trebuia însă să aibă ea ultimul cuvânt.

— Bine, dar promiţi că e pentru ultima dată când începem un caz împreună şi mă scoţi pe banca de rezerve aproape de final?

Bărbatul se gândi iute dacă îşi poate permite o asemenea promisiune. Şansele să înceapă o altă acţiune în Philadelphia, împreună cu Clarice, i se părură atât de neverosimile, încât riscul era ca şi inexistent.

— OK, batem palma!

*

* *

Ajunse la New York foarte îngrijorat. Constată că primise un telefon de la Tom, probabil în intervalul cât zăcuse lipsit de cunoştinţă, în maşina lui sau a tânărului patriot care îl transportase pe gratis acolo unde i se ceruse, şi în timp record. Atunci nu răspunsese el, iar acum nu mai răspundea Tom. Această desincronizare nu putea anunţa nimic bun.

Paco îl aştepta la aeroport. Îl puse rapid la curent, mai detaliat, cu tot ce făcuse cu agentul de la întoarcerea la New York. Evită totuşi să-i povestească episodul cu tânăra infractoare, pe care o făcuseră să geamă ca o femeie în chinurile naşterii. De altfel, acest amănunt nu putea interesa ancheta.

Trecură pe la Tom pe acasă şi aflară de la vecini că acesta nu mai fusese văzut de două zile.

— Uite, drăcia dracu, cum ne poticnim tocmai acum! reacţionă Lucky înciudat, neştiind încotro s-o apuce. Ah, să nu uit! Ai vrea să vezi sabia?

Hispanicul făcu ochii mari cât cepele. Nu se aşteptase la asta. Brusc îi dispăru interesul pentru soarta lui Tom.

Branigan îi dădu sabia, murdară încă de sângele lui El loco.

Paco o apucă cu o infinită stimă, ca pe un odor de preţ.

O ţinea în mână de parcă ar fi fost un vas chinezesc din perioada Ming.

— Poţi s-o vânturi liniştit, amice, nu se sparge, îl încurajă Lucky, amuzat de precauţiile cu care amicul lui Tom mânuia arma ucigaşă.

— Tu nu înţelegi! Asta nu e o armă oarecare, asta e o legendă! Uite! spuse el încântat, băgând sabia sub privirile lui Lucky. Uită-te la lamă! Vezi cum vălureşte când o mişc? Parcă are apă înăuntru. Şi vezi asta? E o semnătură. A aparţinut unui şeic, probabil. E în arabă, şi nu orice arab avea permisiunea să îşi însemneze sabia.

— Ia vezi, nu scrie acolo şi unde e Tom? zâmbi Lucky, scăzând excitarea ce-l cuprinsese pe Paco. Apropo! Poate ar trebui să mai avem o discuţie cu proprietarul ei. Să văd, mie ce poveste îmi spune acum, când cred că bănuiesc cum a pierdut-o.

— Ah! făcu Paco, cu o figură tristă. Asta am uitat să îţi spun. Tom ajunsese şi el la concluzia că Morris ar fi dat-o de bunăvoie unei superfemei... Na, că am uitat cum o cheamă!

— Da, asta e şi varianta mea, acceptă Lucky liniştit, spre surprinderea lui hispanicului. Mercedes Fernandez.

— Da, da! sări Paco, bucuros. Aşa o chema pe una

dintre ele.

— Adică erau două? se minună Lucky.

— Ah! Nici asta nu ţi-am spus. Scuze! Erau două. De altfel, asta era marea dilemă a lui Tom. Cine era cealaltă duduie. Se pare că aceeaşi cu cea care o ajutase să evadeze.

Branigan tresări, mirat de informaţiile pe care le auzea.

Aşadar, având în vedere că Mercedes nu prea cunoştea pe nimeni în America – se gândi el repede – şi că era însoţită de o femeie, care o ajutase să şi evadeze... era foarte probabil ca aceasta să fie creierul operaţiunii. Bănuiala lui cu privire la rolul secundar al lui Mercedes începea să se confirme. O singură femeie cunoştea Lucky, capabilă de asemenea organizare şi asemenea ură: Zelda Ibrahimovici.

— Trebuie să ne întoarcem neapărat la Morris acasă, spuse Lucky, sărind în maşină şi punându-l pe Paco să îi spună pe unde s-o ia.

*

* *

Portarul nu mai îndrăzni să spună nimic când îl văzu pe Paco, deşi cel care îl însoţea de data asta nu avea nici pe

de parte înfăţişarea fioroasă a precedentului.

De altfel, nici hispanicul nu îi acordă cine ştie ce atenţie.

— Nu te deranja, îi aruncă el portarului, în timp ce se îndrepta spre ascensor. Cunosc drumul.

Sunară îndelung la uşa lui Morris, şi în cele din urmă le deschise Consuela. Nici ea nu mai făcu efortul de a întreba ceva, când îl zări pe Paco. Era prietenul celui care o leşinase în timpul unei partide fulminante de sex. Mai multe referinţe nu considera că erau necesare.

Morris nu fu mirat să-l reîntâlnească pe hispanic, însă ceea ce îl nelinişti fu prezenţa noului venit.

Stătea într-un cot pe canapea şi mângâia cu gesturi molatice jaguarul.

— Credeam că am lămurit problema cu amicul tău, se adresă plictisit lui Paco.

— Adică Tom s-a întors aici – se miră Paco – după ce am părăsit împreună locuinţa?

— Întrebarea ta denotă că nu ţi-a povestit! conchise Morris, vizibil satisfăcut. Îmi plac oamenii discreţi. E şi firesc, la urma-urmei. Lucrează în serviciile secrete, nu? Dacă nici voi nu puteţi ţine un secret...

— ... De ce s-a întors? îl întrerupse Lucky.

— Dacă el nu a considerat necesar să vă spună, nu văd

de ce-aş face-o eu.

Lucky scoase sabia din parpalacul lung unde o ţinea ascunsă, precum un veritabil Mecieod.

— Ah! făcu Morris, ca o vită înjunghiată. La tine a ajuns?

Se ridică cu o mişcare ce se dorise rapidă, apropiindu-se ca hipnotizat de arma ce lucea în mâna lui Lucky.

— Presupun că o vei schimba pe nişte informaţii preţioase, nu?

— Nu! spuse scurt Lucky. Arma asta nu părăseşte mâna mea până cazul nu e închis. În schimb, dacă o mai vrei înapoi, trebuie să-mi furnizezi ceva mai multe informaţii. De rapiditatea cu care închei acest caz depinde timpul care se va scurge până vei recăpăta sabia. Clar?

Grăsunul se înroşi. În ultimul timp avusese parte numai de umilinţe.

— Îţi dai seama cu cine vorbeşti? spuse el cu un ton coborât, ca de bas. Dacă apăs un buton nu mai părăsiţi clădirea în viaţă.

În loc să răspundă ameninţărilor, Branigan făcu doi paşi spre canapeaua pe care o părăsise Morris şi unde lenevea jaguarul. Roti sabia cu o mişcare sigură şi expertă, retezând capul felinei dintr-o singură lovitură. Apoi şterse lama de pielea preţioasă a canapelei, privindu-l rece în

ochi pe uluitul Richard Morris.

— Credeai că glumesc? Te-ai înşelat... Vrei să îi împărtăşeşti soarta? Aici e vorba de viaţa prietenului meu, şi nu-mi pasă câţi voi ucide pentru el. Îţi retez capul ca la pui dacă te mai gândeşti la butoane, în loc să-mi dai informaţiile pe care ţi le-am cerut. Ai un răgaz de zece minute, din care au trecut deja nouă şi jumătate.

Morris rămăsese cu privirea pironită la sângele ce se scurgea încet pe canapeaua lui valoroasă, şi de acolo pe podeaua cu pardoseală din mahon.

— Nu sunteţi în toate minţile! bâigui el. Nici tu, nici celălalt.

— Se poate, dar suntem vii. Şi aşa vreau să mai rămânem o bună bucată de vreme. Vei rămâne „şi tu cu capul pe umeri, dacă vorbeşti. Mai ai cinci secunde.

— Tom a venit aici şi m-a întrebat unde poate s-o găsească pe Zelda Ibrahimovici.

— Aha! Deci a ajuns la aceeaşi concluzie ca mine! Şi ce i-ai spus?

— Că singurul lucru pe care îl aveam în comun erau întâlnirile noastre de la „Belami”. Şi tot atât o să-ţi spun şi ţie, deoarece altceva nu am. Poţi să mă şi omori.

Lucky nici nu avea nevoie de mai mult. Îl apucă pe Paco

de braţ şi se repezi spre uşă.

— Asta înseamnă că o să am sabia înapoi, la un moment dat?

— Roagă-te pentru asta! S-ar putea să avem cu toţii nevoie de rugăciuni, mai apucă Lucky să-i arunce peste umăr magnatului umilit.

*

* *

Paco nici nu mai îndrăznea să îl întrebe ceva pe Lucky, după ce asistase la decapitarea jaguarului. Conducea liniştit, lăsându-şi însoţitorul să pună la punct planul de bătaie. Un singur lucru îşi mai dorea: să scape cât mai repede de cazul acela, ca să se întoarcă liniştit la analizele de laborator şi la cărţile lui.

Lucky încerca să-şi imagineze ce se putuse întâmpla între momentul în care Tom aflase de restaurantul unde se întâlnea Morris cu Zelda şi cel de acum. De ce nu mai dăduse niciun semn de viaţă?

Deodată simţi cum drumul pe care îl străbăteau începe să îi joace în faţa ochilor.

Era şi timpul! se gândi el, dându-şi seama că urmează să aibă o nouă viziune. Numai de n-ar fi tot prea târziu şi

de data asta. Nu mai pot suporta încă un coşmar însângerat!

Îşi „văzu” cu claritate partenerul legat fedeleş de stâlpul unui hangar care îi părea foarte cunoscut. Lângă el Zelda, cu un bidon de benzină în mână, îi turna acestuia în cap litri întregi de combustibil. Mercedes era undeva mai în spate, rezemată de poarta hangarului şi privind scena oarecum scârbită.

— Cam asta e mutarea de şah pe care amicul tău trebuie s-o priceapă, spunea Zelda, în timp ce se îndepărta de locul în care Tom zăcea legat. Până acum nu l-a prea răpus perspicacitatea, ce-i drept.

Şi, când fu aproape de Mercedes, scoase o brichetă, o aprinse şi o aruncă pe spate, aidoma unui Clint Eastwood veritabil. Apoi, în timp ce flăcările cuprindeau hambarul, Zelda şi Mercedes părăseau calme incinta.

Lucky se scutură înfiorat.

— Oswego! Tom e la Oswego!

Hispanicul, cufundat în amintirile ultimei partide de sex, tresări mirat de siguranţa lui Lucky.

— De unde ştii tu unde e?

— N-am timp de explicaţii. Am nevoie de un avion sau un elicopter. Urgent!

*

* *

Datorită cunoştinţelor lui Paco şi a banilor, la care Lucky nu se zgârci deloc, în mai puţin de o oră zbura, la bordul unui elicopter minuscul, spre locul de care îl legau atâtea alte amintiri, extrem de neplăcute.

Hotărât lucru, femeia asta ştie să învârtă cuţitul în rană, îşi spuse el, gândindu-se la pierderea pe care o suferise când ajutase la doborârea avionului ce se îndrepta, plin cu explozibil, spre centrala nucleară din Oswego, la data de 11 septembrie 2001. Atunci am pierdut-o pe Meg, singura femeie pe care am iubit-o până acum, şi tot acolo sunt pe cale să îl pierd pe Tom, unicul prieten care mi-a mai rămas.

Elicopterul ateriză, după mai puţin de o oră de zbor, lângă hangarul unde funcţionase, în urmă cu mai bine de trei ani, o mică şcoală de aviaţie. Renunţând la precauţii, Lucky sări din elicopter înainte ca acesta să aterizeze complet. Îşi scoase din fugă revolverul şi se repezi spre uşa hangarului, convins că îi va găsi acolo pe cei trei. Era sigur că, de data asta, nu a ajuns prea târziu. În hangar, însă, nu era nimeni.

Între timp, pilotul ridică aparatul de zbor, făcând calentoarsă.

Urmele unui foc recent se puteau vedea foarte bine în interiorul hangarului „iar stâlpul de care îl „văzuse” legat pe Tom era complet calcinat.

Căzu în genunchi, disperat.

— La ce folos să văd dinainte ce se întâmplă, dacă nu mai pot să previn nimic? strigă el.

Soarele se pregătea să asfinţească şi îşi arunca ultimele raze pe uşa deschisă a hangarului, prelungind umbra corpului îngenuncheat al lui Lucky până aproape de peretele din spate al incintei. Deodată, observă cu coada ochiului că alte două umbre lungi apărură în dreapta şi în stânga lui.

Se întoarse uimit şi văzu două siluete aflate, în contrejour, chiar în uşa hangarului. Duse mâna streaşină la ochi şi încercă să desluşească identitatea noilor apariţii.

— Iată, dragă Mercedes – se auzi o voce pe care Lucky o ştia foarte bine –, cum jucătorul face mişcarea pe care eu am prezis c-o s-o facă. Viaţa e un joc de şah. Dacă ştii regulile şi posibilităţile de mişcare ale pieselor, nu există surprize.

— Zelda! strigă Lucky, sărind în picioare şi ducând

revolverul în poziţie de tragere. O să plăteşti, târfă, pentru viaţa lui Tom. Şi pentru celelalte.

— Eşti cu un pas înainte, fraiere, spuse calmă Zelda. Nu te precipita aşa.

Din spatele ei apăru unul dintre cei care o ajutaseră pe Fernandez să evadeze. Târa după el, cu mare greutate, un corp legat fedeleş. Când ajunse în dreptul celor două femei lăsă „balotul” să cadă la pământ, ţinând în acelaşi timp ţeava scurtă a unui pistol automat Uzi îndreptată spre el.

— După cum vezi, Lucky, prietenul tău e viu şi nevătămat. Nu avea niciun haz să moară singur, ca un câine.

— Dar cum?...

— ... He, he! se distră Zelda. Te întrebi cum de ai avut o viziune? Cum spuneam, fraiere, totul e să ştii posibilităţile de mişcare ale pieselor adversarului. Da, i-am turnat benzină în cap! Da, am aruncat bricheta aprinsă. Da, în sfârşit, am ieşit amândouă liniştite din hambar. Însă omul meu, aici de faţă, a rămas acolo şi, după un anumit timp, l-a dezlegat pe prietenul nostru, trăgându-l afară prin gaura aia din spate. După cum vezi, viziunile tale sunt ca mişcarea în diagonală a nebunului. Ştii încotro poate să meargă, dar depinde câte pătrăţele se poate duce.

— Lucky, împuşcă-le pe târfele astea, nu lua seama la mine! reuşi Tom să strige, văzând că amicul său le ţinea în cătarea pistolului, dar ezita să tragă.

— Aşa, Lucky! Speranţa moare ultima! N-o să faci prostia să tragi în mine şi să îţi ucizi prietenul, mai ales că nici nu ne vezi prea bine. După părerea mea, ăsta e sfârşitul vostru, cu toate că n-aş băga mâna-n foc. Cine ştie, un miracol vă poate salva şi de data asta. N-ar fi prima oară, ha, ha, ha! Până una-alta, fii băiat plin de speranţă şi aruncă revolverul, înainte ca ţeasta amicului Tom să fie găurită! Şi nu te mai gândi la elicopterul cu care ai venit. Pilotul zace într-o baltă de sânge. Am avut grijă de el. După cum ţi-am mai spus, aveţi nevoie de un miracol...

Lucky îşi dădu seama că, şi de data asta, Zelda avea dreptate. Numai o minune îi mai putea salva.

Aruncă pistolul, cu un gest resemnat. Apoi scoase şi sabia, pe care o azvârli scârbit la perete.

— Nuuuu! strigă Tom, disperat. De ce ai făcut asta?

— Pentru că prefer să murim amândoi, spuse Lucky, cu voce stinsă. În fond, eu te-am băgat în mizeria asta, şi deja au murit prea mulţi din cauza mea. Poate că mi-a sosit şi mie ceasul...

— Un optimist incurabil, acest Lucky, reflectă Zelda cu răceală în glas.

*

* *

Acum erau amândoi legaţi de unul dintre stâlpii de susţinere ai hangarului şi aşteptau resemnaţi ca Zelda să îşi ducă la capăt planul de răzbunare.

Aceasta stătea în faţa lor cu bidonul de benzină în mână, privindu-i cu răutate.

— Ştiţi la ce m-am gândit în toţi anii care au trecut?

— La cât de fraieră ai fost că nu m-ai lăsat să-ţi fac păsărica tăiţei? încercă Tom Roe să intuiască, zâmbind senzual.

— La cum să vă omor, şi nu la cum să ajung în situaţia asta. Erau mai multe posibilităţi, dar niciuna nu mă mulţumea. Până la urmă m-am gândit că tot arsul de vii e cea mai elegantă soluţie pentru voi. Nu de alta, dar sunt curioasă să văd dacă onorabilul Lucky va renaşte din propria-i cenuşă, ca pasărea Phoenix. Poate are şi darul ăsta, ha, ha, ha!

Deschise capacul canistrei cu gesturi lente, ca şi cum şi-ar fi dat jos lenjeria intimă, apoi începu, încet şi fără niciun

fel de patimă, să toarne benzină pe cei doi.

— Dar şi dacă o să renasc, nu îţi prevăd un viitor prea strălucit, o întărâtă Lucky, cu un calm care o ului pe Zelda.

— Mda! Am hotărât că sunt gata să-mi asum acest risc. În fond, cine nu riscă... nu?

Deodată, afară se auzi huruitul unui elicopter şi, aproape în acelaşi timp, porniră rafalele unei mitraliere de mare calibru.

— Ce mama dracului se întâmplă? reacţionă Zelda uimită, aruncând canistra jos şi apucând pistolul.

Apoi o văzu pe metisa Fernandez, care o luase brusc la fugă.

— Mercedes, târfă, unde pleci? urlă Ibrahimovici, apoi încercă să aprindă bricheta.

Din fericire, proverbialul noroc al lui Lucky nu îşi încheiase menirea: bricheta refuza să facă scântei.

Focurile de armă se înteţeau.

Apoi se lăsă o linişte mormântală.

Zelda se panică. Mai încercă de câteva ori să aprindă bricheta, dar renunţă şi o luă la fugă spre gaura din peretele din spate, prin care omul ei îl extrăsese pe Tom cu câteva ore mai înainte.

Cei doi prizonieri nu mai aveau puterea să spună nimic.

Se uitau stupefiaţi la bricheta aruncată de Zelda lângă ei şi nu le venea să creadă. În hangar apărură două siluete, care se îndreptară în grabă spre ei.

— Clarice! izbucniră amândoi într-un glas, când reuşiră să distingă figura frumoasă a legistei.

— Aşteptaţi pe altcineva? întrebă ea, zâmbind şi apucând sabia care rămăsese trântită exact în locul unde o aruncase Lucky.

Cu o mişcare cam stângace, dar dintr-o singură lovitură, tăie frânghiile groase care îi ţintuiau pe cei doi de stâlp.

— Vi-l prezint pe sergentul William Gabin, cel cu ajutorul căruia am reuşit să te urmăresc până aici.

— Zelda! strigă deodată Tom şi o luă la goană, ignorând şi cele mai elementare reguli de politeţe.

Epilog

— Bă, Lucky! începu Tom, înciudat. După câte am trecut împreună, tot nu mă laşi să o muşc pe Jewel de ţâţe, măcar o dată?

— Nu ştiam că agentul special Thomas Roe are nevoie de aprobări speciale când e vorba să sară pe o femeie, interveni Clarice, râzând.

Stătea ghemuită la pieptul lui Lucky, care o cuprinsese cu o mână protectoare pe după umeri, pe canapeaua largă din apartamentul său luxos din New York. Femeia zâmbea fericită.

— Chiar, Lucky, de ce nu laşi omul în pace? i se adresă ea bărbatului de alături.

— Eu nu-l las? se prefăcu uimit acesta. Tu te uiţi la el? Jewel nu-l lasă. E virgină şi vrea să se păstreze aşa. Eu doar îi respect dorinţa şi nu-i permit mastodontului de Tom vreo mişcare greşită pe proprietatea mea. Atât!

— Da, aşa e el, se bosumflă agentul. Respectă dorinţele femeilor chiar şi atunci când asta ne poate costa viaţa. Doar o dată i-a zis Zelda să arunce pistolul, că s-a şi conformat.

— Şi n-a fost bine? Acum ticăloasa e la loc sigur, după

ce vajnicul Paco a sărit pe ea ca un leu în călduri, iar noi suntem teferi şi bine-mersi. Care e problema ta?

— Problema mea e că am ajuns acolo prea târziu. Dacă săream eu pe târfa aia, o şi penetram, din zbor. Şi crede-mă că n-ar mai fi încercat să fugă, cum făcea de sub tristul ăla de hispanic.

— Ba să-l lăsaţi în pace pe Paco şi să nu-l mai ocărâţi! interveni Clarice, aparent furioasă. După ce te-am urmărit prin tot New York-ul cu ajutorul bietului Willy, care s-a îndrăgostit sincer de mine, săracul, nu am mai fi dat de voi, după ce Lucky a plecat cu elicopterul. Dacă nu era Paco, să mă însoţească la acelaşi helioport, aflând prin radio ruta pe care trebuie s-o urmăm, n-am fi dat de voi. A fost extrem de cooperant cu mine, deşi nici măcar nu mă cunoştea.

— Paco e extrem de cooperant cu femeile, dragul de el, zâmbi Tom. Norocul nostru...

— Îmi pare rău că n-am reuşit s-o văd şi eu pe Mercedes cea fatală! se plânse legista.

— Se pare că a „reuşit să-l seducă până la urmă pe cerberul ei, un homosexual înrăit, cu care se presupune că a şi fugit.

— Spre disperarea Zeldei, care a rămas ca proasta-n

drum, se amuză agentul Roe. Auzi, s-o prindă până şi bietul Paco! îţi dai seama ce siderată a fost când a realizat că şi micul hispanic o poate doborî?

— Va urma —